

С Ⓢ А И Р Ⓢ

ТЕСЛИЈАНИЈА БЕЛА ГОЛУБИЦА

Милешевска 42, Београд
064 / 401 - 78 - 35
milanodluzice@gmail.com

sfairos.org
teslijanija.org
www.milanium.rs
bdenjezamir.org
milandar.org/wordpress

Urednik
Pra Milan od Lužice

Glavni i odgovorni urednik
Milan Mladenović
Knjigu preporučuju
Jovica Aćin
Bojana Bratić - Ivić
Aleksandra Bajić

Tehnički urednik
O'Miljenko Simić
Grafička priprema
MK GRAF
Za izdavače
dr Milan Mladenović
Sreten Stojanović

Tiraž
300
Štampa
Banjac grafika
Požarevačka 25, Beograd

KATARINA RISTIĆ - AGLAJA

KULA VETROVA

- potraga za parametrom zla -

С Ф А И Р О С

ТЕСЛИЈАНИЈА БЕЛА ГОЛУБИЦА

Издавачка књижарница Зорана Стојановића
Београд - Сремски Карловци, 2013.

Kula Vetrova

- potraga za parametrom zla -

Napomena autora

Citati pesama i proznih tekstova Elenorinih nesavremenika, koji su se kakvom greškom našli u ovoj noveli, predstavljaju upliv budućeg vremena u prošlu egzistenciju, iz perspektive pripovedačkog lica.

Negde na pustošnom severu Engleske, na samom početku devetnaestog veka, kule oronulog zamka – provirujuće kroz bledozelena močvarna isparenja – isticale su u visini svoj lebdeći savez: onaj koji nije imao nikakve veze sa njihovim zemaljskim temeljima, iz kojih su ove nevezano – stalnim dozidavanjem – ponikle.

U tom zamku su – svako u zasebnom odeljku – stanovali odabrani stranci; znalci iz raznih oblasti, koji su se okupili s raznih strana sveta oko zadatka tumačenja jednog – mimo znanja javnosti uvezenog – drevnog svitka; on je iz Egipta dospeo u Englesku: posredstvom mreže tajnih akademija, odnosno, novijih istraživača iz redova protestantskih nekonformista. Njeno skoro osnovano sedište bilo je u Francuskoj. ali zbog toga što je oko postrevolucionarne države tamo onemogućavalo svaku neprijavljenu delatnost bilo je sigurnije da se tumači ovog svitka okupe u Engleskoj.

Ova mreža se plašila posledica koje bi za tadašnju evropsku svest donelo razotkrivanje ključnog (potresnog) detalja cele iznete (njime samim neuokvirene ali bitno preusmerene) priče – vezane za postanak ljudskog roda: intervencijom izvesnog vanzemaljskog uma na pojedinim životinjama. Po njemu, *bol* – narušenje atlantskog raja – beše jedini način da predstava o postojanju viših sfera uđe u umove stvorenja niže prirode; a ne da ona prva ovim drugima upravlja. A upravo je ta najviša namera usadila u prvobitnu zajednicu *klicu izvesnog zla*.

Iz pomenutih razloga, egipatski papirus (– nađen u Bahariji, i to zajedno sa svojom grčkom i latinskom verzijom, koje su se na određenim mestima činile autentičnijima od originala –) stigao je u englesku zabit. Tek tada je i ovaj oronuli gotički zamak obnovljen za potrebe privatnih znanstveno-opitnih okupljanja.

Među pozvanima je bio i jedan filozof-alhemičar, po imenu Albert, koji je stanovao u istom kraju. Njemu je – još pre sedam godina – na posebnu vrstu školovanja predata jedna darovita devojčica, s jugozapadnog priobalja Engleske. Njeni roditelji – koji su poticali iz starih građanskih porodica – umrli su od azijskog virusa, dok je ona još bila beba. Osim bake koja je

umrla i tetke koja je stalno putovala nije imala drugih pogodnih staratelja, te je sa deset godina napustila rodnu kuću. Upravo kada je napunila sedamnaest godina formirao se i ovaj tajanstveni skup u njenom susedstvu.

Bilo je potrebno preći samo dva brega da bi se stiglo do oštre strmine na kojoj je počivao zamak – a koji je, u odnosu na alhemičarevu kuću, bio okrenut na suprotnu, negostoljubiviju, severoistočnu stranu. Devojčica Elenora je i ranije, tokom dugih šetnji sa svojom tetkom Telmom, svraćala do napuštenog zamka; ulazile su kroz razrušena vrata u uzane hodnike, i zajedno su pri tom sklapale priče o tome ko tu sve noću gostuje! A zamak je bio ugnut, budući smešten na valovitom tlu, odnosno, na klizištu prekrivenom tresetom. Bio je njime zanošen k raznim stranama, što je uticalo na to da središnji prostor – salon za okupljanje diskutanata – bude /poput uklete lađe/ neobično asimetričan; te usled stalnog izbegavanja ruba glavne strmine ljuļjajući: – kao ruža vrtložnih vetrova, buket prelomljenih lukova, ili presek višesmernih šiljaka.

Kao sušta suprotnost tome, Albertova kuća beše blaženo ukotvljena – u prostranoj udolini nicanja mnogo većeg i stamenijeg drveća!

Stoletno hrastovo drvo prolazilo je kroz središte njihove kuće, ili je ona bila obzidana oko njega, tako da su joj odžaci – odgurnuti na obode krova – štrčali ukoso. Upravo kao i kule zamka, ali su ovde bela usijanja s mnogih bočnih ognjišta zamenjivala svetlosti uljanih lampi unutar nizova lučnih prozora. Duga puzavica je – na zidovima oba zdanja – omogućavala lak spust s krovova mnogim lakomislenu uspetim mačkama. U maloj kući otkucavalo je mnoštvo klepsidri, a

u salonu zamka jedan jedini zidni sat. Za razliku od planirane opreme Albertove kuće, unutrašnjost obnovljenog zamka bila je sasvim nasumično popunjavana starim knjigama i kulturnim predmetima, donetih s raznih strana sveta.

Pažnju pridošlih znanstvenika privukla je Albertova ne toliko obimna koliko probrana biblioteka: ona se sastojala iz retkih i nedovoljno poznatih knjiga novijeg vremena – koje obrađuju tamna mesta opšte-prihvaćenih istina. Stoga, primljeno gradivo nije iz Elenore teklo u povezanim rečenicama, nego se u zgusnutim nemim slikama – sasvim ispreturanim redosledom – skladištilo u arhivu njenog uma; odatle je čekalo na čas svog sazrenja.

Elenora je još kao malo dete pravila sopstvene skice primljenih znanja; osećala je u utvrđenim stvarima procep i iznosila ga na videlo; – postavljala ga je kao novo, sebi zadato težište tumačenja, te s njega odapinjala strelu čežnje *k obali drugog shvatanja*. Albert je i sam učio posmatranjem deteta, i ophodio se prema njoj kao prema sebi ravnoj. Sedam godina je provela odvojena od društvenog života, i tetka Telma – koja je bila elokventna u prepričavanju velegradskih doživljaja – bila joj je jedina veza sa tim davno ostavljenim svetom. Jedna stara gospođa iz susedstva podučavala ju je francuskom jeziku, teoriji muzike i sviranju na klavikordu. U crkvu je išla samo da bi slušala orgulje, nikad na propoved.

Tokom proleća i leta Elenora je dobro podnosila samoću, odnosno odsustvo svojih vršnjaka. Ali u poznu jesen često je prinostila svoje bademasto zagasito-zeleno oko prozoru, kraj koga se njihala mrka jelkina grana i na njoj mlada šišarka boje i oblika kao i u njenog oka. Tako je – poistovećena s njome – sticala utisak da samu sebe i sve stvari u sobi posmatra iz spoljne perspektive! Njeno koso oko (nadsvođeno zmijorepom obrvom i uz to još nadovezujućim šiljkom uha) kao da je – ogledanjem u prozorskom staklu – izgubilo treću dimenziju! Najzad se i vinulo – putem otvaranja okna – ka daljnim prostorima i obuhvatnijim vizurama, *iz kojih ova kuća samu sebe otuđeno posmatra.*

I zaista – nije bilo jasno šta je bila osovina njenog lika i pokreta; lice joj je bilo blago-prevojito, baš kao i klizno tlo koje je oblikovalo zanoseće kosine obližnjeg zamka; posebno njegovu središnju a isturenu odaju – kroz koju se naginjalo, prema spoljašnjim predelima, njegovo Elenora je imala naglašen ispitivački otklon spram svih stvari kojih bi se doticala. Bila je najunutrašnjije Lice! Upravo kao i *to lice*, prava Artemis: razborita usred naivnosti, nesalomljiva usred osetljivosti. Kao i u boginje lova: udovi su

joj bili vretenasti, grabeći u širokim lukovima daljne nepoznavane prostore – kroz koje je bez daha protrčavala! Setne sanjalačke oči postajale su joj vrcave, čim bi ugledala makar i artificijelnu sliku kakvog predela.

A taj poseban četinarski nektar u očima, što se pun tonova i zimski rasevalih izdanaka krunio iskrama, Elenora je (već razređen) dobila od svoje bake po majci, koju nije nikad upoznala – i to od bake koju su svojevremeno nazivali *ženommačkom*. Njena baka po ocu, koja je za nju bila stvaran ljudski lik (jer ju je zaista čuvala kao malu), bila je ne manje markantna: imala je oštar kukasti nos i krupne oči pune oplemenjene starine – čiji je fokus sjaja često lutao po kosoj tavanici trema, i otkopavao otuda svoja memori-

jalna blaga. U svemu tome beše izvesno istovremeno zaštićujuće i opterećujuće nasleđe predaka: šifarski uslikovljeno znanje davnine, predato, kao zaveštanje obeju strana, mladoj Elenori. Međutim, tom njenom starom – zaštićenom – životu bližio se kraj.

– Moram je nekako povesti sa sobom u zamak, i to u vreme odigravanja debata – rekao je ostareli Albert. – Najpre samo da sluša; a kasnije bih pokušao da im je predstavim.

– Ali ona ne zna da se ponaša u visokom društvu – odvrati Telma. – Čas je nestašna i luckasta, čas tiha i zamišljena.

– Elenora – obrati joj se Telma – moraš se ponašati ujednačenije. Ljudi nisu naviknuti na takve suprotnosti.

– I biti i dalje u svojoj pravoj prirodi neprepoznatljiva – dodade Albert. – Jer tamo nema ni jedne devojke.

– Zaista je neobično to da je nema – odvrati Elenora. – Zar se cela njihova rasprava ne vrti oko Sofije?

Mlada Elenora – usled svog povlašćeno-samosvojnog života – nije još stigla da upozna sve licemernosti patrijarhata.

Počela je da se sprema za odlazak u zamak. Obukla je novoskrojeno lovačko odelo i zlatnoride slapove kose podgurala pod kapu ukrašenu nojevim perom. Ustanovila je da može da prođe kao dečak. – Ali to je samo privremeno prerusavanje – naglasi ona. – Činim to samo zato da bih na kraju otkrila svoj pravi identitet.

Prvi Elenorin utisak o okupljenom društvu, prilikom ulaska u salon zamka, bio je sledeći:

Za okruglim stolom sedi – kao gavrani prisleteli s raznovrsnih stabala – *retka skupina:*

upućeni u jezik atlantske kraljice; *oni* koji – na ostrvu davno ohlađene lave – slave povratak *izgnane*; debata u čast *one* čiji je *fitilj nekadašnjice* – čuvan u dubini ostrvske pećine – najzad dogoreo i prosvetlio okrugli sto.

&

Elenora je zahvaljujući uzdržanom ponašanju i bezazlenom detinjem izgledu prošla kao neopažena pratnja svog učitelja – slušajući narednih pola godine debate u ovom zamku. Pri samom njihovom kraju, koji nije izneo rešenje, iznenada je progovorila i iznela svoj stav: povodom pitanja nemogućnosti izgradnje drugačije poredbe za onozemaljsku realnost Plejada do li preko predstave o prausađenoj klici zla – koja je istorijski razvojna. Ono što je u višim sferama zapečaćen

izraz jedne najplemenitije namere, u nižim se očitava kao bezizlaz istorijskog uma: odnosno, kao proizvod jednosmerne razvojne linije tog istog.

Njen komentar – prihvaćen uz kratko čestitanje Albertu kao njenom podučivaču – podstakao je produžavanje diskusije u sledećem pravcu: izvesna *topografija zla*, utisnuta na planetu Zamlju tako da odgovara višim zvezdanim rasadima – prošlim kroz kapiju paralelne vasseljene – mora biti dekodirana jezikom te iste vasseljene. Ako ne, jedno šire-smisaono zlo ostaće naprosto zlo u zemaljskim okvirima. A otkrivanje mesta njegove koncentracije – za jednu određenu epohu – donelo bi čovečanstvu više štete nego koristi; umnožile bi se njegove snage, te bi to bilo isto što i otvaranje Pandorine kutije.

Albert je zatim okupljenima izneo sledeću hipotezu:

– Tamna mesta određenih tradicija – onda kada prestanu da budu predmet razmatranja – ispovrću svoj poslednji nus-produkt: sliku izolovane sadašnjice, koja zaboravlja proces koji ju je izneo; briše *trag pramajke*, čija je *nit povesnog tkanja* prošla kroz presek paralelnih svetova.

Lukavstvo *starog samodršca*, Saturna, beše u tome da – nakon što je uništio otkrivače mape *njime patvorene* preistorije – postavi *sebe* kao merilo pravdonosne promene.

“Novi svetski poredak” je tako nastao kao falsifikat prastanja – koje je poricalo premoć vladara, te začelo novinu u vlastitom tumačenju. On znači potisnuće, iz dubine Zemlje izronelog, *okidača društvene promene*.

A zatim je još priložio reprezentativni odlomak iz svoje mitopoetske pripovesti:

Pra-pra-majčin zbrisano-imeni identitet jeste topografija još-ne-ispoljenog zla, ili mapa patoloških tačaka unutar sveopšte duše, – on je, dakle, svijutak plamenog jezika *njene volje*, koji teži da se otrgne iz mreže sveopšteg, bespovratno da odbegne iz Crne Kutije i vine se u prostanstva neodređenosti. Njen jedini ključar je Tot-Hermes, ali to samo zbog toga što je njegova ”smrtna rana” (duševna mrlja) upravo onolika koliki je i prostor dorasta Majčinog supstrata do tačke upotpunjenja! Jer taj prostor mogućnosti se sobom probija/istrigava/osvetljuje, zahvaljujući *nestanku svog uporednika* – prvog oblika znan-

ja iz-haosa-izdigle svemajke o samoorijentaciji u vakuumu. Jer, jedino što ta majčinska sfera u-sebi-beskrajne mogućnosti može (budaći fluidna) da žrtvuje (tj. da opredmeti, kao žrtvu-paljenicu) jeste **znanje-o-skretnicama** – na svom putu kroz neizmerje.

Patent sprečavanja zloupotrebe Sadržaja-iz-Kutije radi po tom principu što se – prilikom pokušaja nečijeg nasilnog otvaranja te iste – žrtvuje jedan njen u-ovom-svetu (instantno) primenjiv deo (a to su, na primer, natalne karte stanovnika neke određene teritorije, koje u svom uzajamnom preseku omogućuju apsolutnu kontrolu nad patogenim elementima istih), čime se on sam od dovršenog (iako do kraja nerazmrsivog) oblika znanja prevodi u ekstatički ili poetički oblik – čija je svrha alhemijska preobrazda ljudske vrste, a ne kontrola nad njom kao nepreobraženom, suzbijenom u svom prekomerno stvaralačkom kapacitetu.

Upravo taj do kraja neuspeli pokušaj suzbijanja zla, putem preduviđanja (zastarelim merilima – jer se zvezdano nebo već promenilo) mesta njegove pojave, učinio je Tot-Hermes. A zatim je uništio *mapu zla, svijutak majčine volje*, radi toga da ona (kao još neprotumačena) ne oda *baš njega* – kao onog jedinog koji ima jasno premerljivu mrlju unutar staro-eonske elite (jer zbiljski nije iz nje ni ponikao, već joj se samo prišunjao).

Dakle Tot-Hermesov (doslovni, neartistički) falsifikat ove mape nastaje **automatski** – samim činom (u biti nasilnog – i uprkos posedovanome ključu) otvaranja Kutije. Ali, sama Ananke (kao Zvezdana Noć) ga je na sve to (pred-svesno) izazvala: zato jer je on, kao deo staro-eonske (za Dajmona Njenog Vihora bezmalo ograničavajuće) elite, upravo njena (neprotumačena) nemogućnost zatvaranja u sebe!

Da bi zataškao otkriveno a ujedno sprečio provalu zla iz ljudske prirode (požarem praćen izlazak iz rajskog stanja – kraj prekrasne Lemurije!) on (čekićem – uzdignutim ključem) odvaljuje glavu/kupolu/toranj Gospi Zvezdane Noći, premeštajući je u Podzemni Svet (gde ona još luči bitkom svog predživotnog korenja). On pri tom dobro skriva svoju tamnu stranu, ali tuđu eksponira – jer odbija da prihvatiti postojanje onog što je iznad mere njegovog dobra, a što prelazi u meru njegovog (uporedo: nadindividualnog) zla.

Shodno rečenome, staroegipatski zapis o Plejadama – glavni povod ovog okupljanja – imao je svog **zlog blizanca**: *zapis o tačkama geopsihičkog zla*, koje se na tačno određenom mestu i trenutku aktiviraju u ljudskoj prirodi. To je isprva bila samo pretpostavka, jer takav svitak

u Bahariji nije bio nađen. Međutim, ubrzo se u zamku pojavio jedan indijski ekspert – ušavši na skup lica skritog ispod kapuljače – koji je tvrdio da u rukama ima prepis milenijumski stare *mape zla*: rezultat visoko razvijene astrološke matematike u drevnoj Indiji. Izneo je zatim tezu da je ta mapa korisna za ovladavanje silama zla u svetu – iako se ove nikad ne mogu sasvim razlučiti od sila dobra.

Njegov iznenadni dolazak i nastup izazvali su – na ovom kosmopolitskom skupu – opštu pometnju. Nakon dugih razmatranja autentičnosti dokumenta (koji je prepis davnog prepisa – pa ipak i sam veoma star) došlo je do podela među znanstvenicima: jedni su smatrali da će spoj ta dva elitna koda (staroegipatske *mape postanja* i staroindijske *mape zla*) doneti traženo rešenje; drugi, pak, da neće – jer će unakrsno pretumačivanje tih dvaju kodova opet proizvesti jedan zatvoren (praktički neupotrebljiv) kod. Ovo drugo mišljenje je preovladalo, bivajući prihvaćeno i od samog Indusa. Ali, ovaj se i dalje držao stava o korisnosti svog donesenog zapisa – jer ovaj, ako i ne donosi rešenje zagonetke zla, ipak omogućava kontrolu nad elementima istog u *ovom* svetu.

Albertov prethodno izneti argument, koji je išao direktno protiv Indusovog stava, bio je taj da

bi ljudska duša – pod takvom kontrolom – izgubila moć alhemijaskog preobražaja, i sposobnost za samovođstvo. A i pitanje je ko bi vršio tu kontrolu.

U svakom slučaju, moralo se opredeliti između ova dva uzajamno poništavajuća skripta – potekla iz sasvim različitih tradicija. Ukoliko bi se izabrao onaj staroegipatski (možda: pitagorejski), on bi – da bi izašao iz svog privatno-slikovnog koda – morao biti zacenjen za jedan svoj deo. Ali pitanje je – za koji deo. Da li za središnji, tj. za odgovor na pitanje o tome *gde i kako* je došlo do stvaranja ljudske vrste? I pitanje je šta od celog teksta tad ostaje, odnosno, da li se njegovo poništeno središte da nečim nadomestiti? Na kraju se došlo do zaključka da je najbolje ostaviti ga takvog kakav jeste, u njegovom privatnom kodu, koji je dostupan samo za njih okupljene – probranu manjinu. Vest o njemu ne treba dalje da se širi, jer bi ga neupućeni samo iskrivili.

Elenori je u tom trenutku sinula ideja da bi žrtvovanjem središnje informacije staro-egipatskog teksta mogao da se otkoči patent njegovog samotumačenja: – njegov živ, samopokretan dah (pustinjsko ili animalno slovo), koji bi (u jednom trenutku) postao punosmisleniji od samih činjenica iz prošlosti. Dogodio bi se prevrat u

samom biću pra-teksta, i on bi tad pružio utočište svom novom tumaču – omogućio isprepletan suživot s njime! Umesto da opisuje jedan spoljašnji događaj, pratekst nastavlja liniju autopoetike – produžavajući dejstvo vlastitog patenta – sve dok ne ispovrne iz svog središta sam praset, i to kao apsolutnu novinu!

Na taj način bi se dogodio obrnut paralelizam između staroegipatskog i staroindijskog teksta; ovaj drugi bi mogao biti dekodiran prvim, ali tako da pri tom ne bi bilo moguće i obratno! Onaj prvi ostao bi rasklopljen ali neproziran, a ovaj drugi više ne bi predstavljao pretnju već samo negativni podsticaj prvom: – okidač promene koja se već jednom desila, i to u davnom atlantskom carstvu.

Elenora je ove svoje misli oprezno saopštila Albertu, i on ih je najpre izneo u svoje ime. Ideja je bila oprobana i donela konkretan – Elenorinim perom uobličena – rezultat: malu ali suvislu pripovest o načinu otelovljenja klase izvangalaktičkih duhova kroz izvesne **partenogene organizme na Zemlji** – unutar kojih je nastajao jedinstven slikotvorni Um, putokaz preobražaja smrtno materije; ujedno: zametak pisano-govornog jezika; prvi izvor fascinacije za pračovaka – koji je težio da izrazi sopstveni bol i strah i preobrazi ih u moć shvatanja; to jest, da prevede gutalački princip zemnog opstanka u princip androgenije sunčanog Uma – koji provlači kroz sebe svu strahotu onog Izvan! A sam

pračovak je istovremeno živeo i u zajedništvu i nezavisno od tih duhova; sve zahvaljujući simetriji između *dva kosmosa* – koja je, opet, stvorila simpatetičke titraje: muziku daljnih sfera.

Tek tada je Albert odao tajnu da je sve to urađeno po ideji male Elenore. Sve su oči bile uprte u nju. Mislila je za trenutak da će propasti kroz zemlju, ali poneta bujicom svojih dugo sputavanih uverenja ona prevaziđe tremu i toliko se raspiča u daljim objašnjenjima da se u to više nije moglo posumnjati. Dobila je povlašćen, ali ne i izjednačen status u krugu ovih znanstvenika; jer ona je obilovala u specifičnim ali ne i u opšte-prihvaćenim znanjima. Patila je od blage dezorijentacije u odnosu na ova druga, i ukoliko ih se dohvatala izvrtala ih je na poledinu ili razlagala na proste sastojke – te na taj način svako svoje znanje podizala iz nulte tačke!

– Još nam ostaje na zadatak da prečitamo *mapu zla* – da bi naša *osnovna priča* dobila šire odjeke; to jest, da bi njen “izglavljen” središnji kod pokazao moć na konkretnim primerima. Moramo zato pregovarati sa onim Indusom i iznuditi mu odobrenje – reče okupljenima Albert.

Međutim, Indus – koji je isprva insistirao na tome da prikaže prepis *mape zla* – iznenada je promenio mišljenje. Nakon što je pročitao

Elenorinu malu pripovest, shvatio je patent autotumačenja staroegipatskog teksta – zahvaljujući kome je ova i nastala – i u mislima ga primenio na staroindijski tekst. Nije izneo razloge za tako naglu promenu svog stava, samo je pokretom ruke zaštitio rasklopljenu *mapu* i sagnute glave dobacio Elenori: – To nije za žene!

– Nećete ni vi dobiti *vršnu nit* moje priče niti *njen patent*, a vaša *mapa zla* bez njih ne vredi mnogo! ona prikazuje samo jedno činjeničko stanje, meru kolektivne patologije unutar (jednog po jednog) vremena i mesta, ali ne i prvi uzrok i poslednju svrhu tog zla! – odvrati Elenora sevnuvši očima, i spretno povuče svoj svezak s okruglog stola.

Pobunili su se odmah i ostali, pozivajući ga na prethodni ugovor.

– Ja imam napismeni ugovor samo sa Sedištem u Francuskoj, koje mi je i uputilo poziv. Vama ne dugujem ništa, svoj prepis ću poslati direktno u Francusku! – odvrati pritajeni Indus, spreman da napusti salon.

– Prokleti uljezu, ko zna šta kriješ! Pitanje je da li je tvoj doneti prepis veran, i da li je original ikada postojao! – čuo se protest iz publike.

Zatim su, tako revoltirani, stali da nagađaju šta je uzrok tako nagloj promeni njegovog stava: da li je – nakon primene Elenorinog patenta tumačenja na njegovu mapu – video u njoj nešto

što mu *lično* ne odgovara? Na primer to da *on sam* ima tu upisanu veću dozu individualnog zla od one koju je pretpostavljao?

– Ali zašto ga to tako brine ako *većina ljudi* ima *mrlju* u vlastitoj duševnoj supstanci – to jest, ako je **većina a ne manjina zla**? – upita Elenora.

– Važan je samo krajnji rezultat čovekovog delanja, koji ga iskupljuje za svo počinjeno zlo!

– To je zato – odgovori joj jedan od znanstvenika – što to i takvo saznanje dovodi u pitanje njegov monaški položaj koga on ima u Indiji, a koji mu je bio već samim rođenjem nametnut; i koga on – kao jednu nasleđenu ali neizabranu ulogu – dalje nameće podređenima.

– Njegova religija – nastavio je znanstvenik – ne dopušta mogućnost uspona nakon pada; u njoj sve stvari stoje u jednom zacrtanom poretku, bez mogućnosti ikakvog pomaka. Ako ne bude smeo da uništi svoju mapu, on će je preinačiti – napraviće falsifikat, ali mu za to treba vremena. Zato ga treba preduhitriti i što pre obavestiti Sedište u Francuskoj.

– A na koji način se njegova mapa može preinačiti a da i dalje bude suvisla i puno-smislena? – postavilo se pitanje iz publike.

Odgovor je bio sledeći:

– Ako bi se *tačke* ovozemaljskog *zla* – što odgovaraju zvezdanim rasadima Plejada – pretvo-

rile u beline unutar teksta mape, došlo bi do takvog njenog sažimanja da bi *popis duša* /vršen po vremenu i mestu rođenja/ postao onakvim kakav bi se vršio po vremenu i mestu smrti! Takvo skraćivanje *strele vremena* – nastalo usled gašenja zenice njenog repa, što sažima treptaje jednog strujno-samoispražnjenog, **upadnog** vremena – dovodi do njenog obrušavanja nazad u prastanje: močvaru prekomerja vlastitih značenja; vrtlog energije što paralise i usisava podložne prolaznike. Dakle: njeno propadanje do u čeljust one zveri što izokreće hijerarhiju svih stvorenja i postavlja sebe samo za vrhovno (anti)-biće.

Drugačije rečeno: brisanjem *tačaka zla* sa lica Zemlje, brišu se i udaljene zvezdane konstelacije koje se sa nje nikad ne vide, ali uslovljavaju njen **podzemni** preporod.

Prigušuje se, pri tom, iskričav dah njene atmosfere; stoga se ova – iako plava – oslobađa primarnog grča: kroz oslobađanje-iz-dubine kuglastih munji, što se hukom obrušavaju niz kupaste visove polova!

– Iako nikad nisam bila u polarnoj oblasti, ja prepoznajem i u našoj engleskoj pustari *usisavajuća mesta* – reče Elenora. – Pretpostavljam da je potrebno imati njihovu mapu, jer većina ljudi ne može da ih oseti niti je upućena na to kako da ih prepozna. Ili je možda

upravo suprotno: bolje je da je nemamo, da bismo u neku od *njih* nevino stupili i tako jednog dana otkrili prolaz ka Plejadama!

U svakom slučaju – izveo se opšti zaključak – tako preinačenu geopsihičku mapu ovaj Indus neće smeti da pošalje nazad u rodnu Indiju, nego će je ostaviti u Evropi: jer ona proizvodi **zlokobne efekte**. Izaziva lakomost u ljudima, jer im (– prividno razrešenom zbrkom između zagrobnih vremena –) pripisuje položaj koji im (u datom zemaljskom vremenu) ne pripada – da bi ih zatim nemilosrdno obrušavala u ponor.

– Nažalost, naš pokrovitelj s Kontinenta nije dovoljno upućen u stvar da bismo mogli odmah da osujetimo Indusa – reče predsedan skupa, filo-

zof i kriptograf, Osvald. – Zato Elenorin patent – iako nedovoljno oprobano na konkretnim primerima i bez produžne linije svog vlastitog putokaza – treba što pre poslati u Sedište.

– Iako nismo dobili konkretne podatke po pitanju vanzemaljskog porekla ljudske vrste – up. prostorno-vremenske koordinate atlantske civilizacije – Elenorinom formulom izneta *mala pripovest postanja* jeste **pravi detonator**: ona predstavlja simbolističku esenciju, koja mora još dugo da čeka da bi postala snošljiva u svojim emancipatorskim efektima! ona je krtola koja može da proklja tek u drugom vremenu i na drugačijem podneblju. Ako ona i nije zamena za tražene podatke, vrednija je – u svakom slučaju – od onog što u rukama ima Indus.

Neodređen strah ujedinio je sve diskutante, te se prikloniše ovoj neprilično apstraktnoj odluci Osvalda, s tim što je za kurira Elenorinog novoiznetog patenta-i-rešenja izabrana osoba na koju bi se najmanje posumnjalo: njena tetka Telma, koja je i inače saobraćala između Engleske i Francuske.

Iako svedok mnogih neobičnih stvari koje su se događale u životima Alberta i Elenore, ona nije priznavala natprirodnu egzistenciju. Time je bila idealni izvršitelj ovom zadatku. Takvoj neutralnoj

osobi sa strane nisu se mogle – od strane neprijatelja – čitati misli, niti utvrditi pravac i cilj kretanja.

Ostalo je, međutim, pitanje kako će se Sedište pomiriti sa nepotpunim rešenjem samog prokrijumčarenog svitka, koje je u potpunosti izostavljalo njegovo faktografsko jezgro – ali ga je pri tom nadomeštalo na zaobilazan način: onakav kakav ga je bogatio u *opisnim detaljima*, te vršio odabir **ključnog** (potresnog) među njima – omogućavajući prenos tog jezgra u savremeniji kontekst.

Zbog toga je prepis staroegipatskog papirusa zadržan u Engleskoj, za slučaj da rad na njemu mora da se nastavi.

Međutim, Indus je potajno poslao svoju prepisano-originalnu (– kasnije će se saznati – već patvorenu –) mapu u Sedište. A njen ponovljen (doslovni) prepis je zadržao za sebe – pretvarajući se da je to onaj isti koga je doneo iz Indije. Požalio se uz to Albertu da je u pokušaju da uništi jednu opasnu mapu nastala **jedna još opasnija**; i da on mora – bez znanja skupa – dobiti na uvid staroegipatsku *mapu postanja*, kao i Elenorinu formulu za tumačenje ove *iz-same-sebe* – da bi svoju patvorenu *mapu zla* vratio u prvobitno stanje. Jer, on mora jednu od te dve – vernu ili patvorenu – poslati u Sedište.

– A svakako bi posledice slanja ove druge bile loše – *po vas* – naglasio je Indus. – Vi biste morali dugo da lutate u lavirintu informacija datih u *vašoj mapi*, da prođete kroz sve njene odeljke i stranputice – dok ne potrefite ono jedino njeno mesto/odeljak što oslobađa *kariku* kakva se vezuje uz *moju mapu*; i dok ona *obe mape* – i vašu i moju – ne akcentuje u pravom svetlu.

Sve to je – uz Elenorino oklevanje – na kraju i dobio; ali cilj mu nije bio taj koji je naveo, već da dobije – makar i kratkoročan – uvid u sadržaj *mape postanja*; tačnije, u to *ko* beše prvostvoriteljsko biće i *šta* behu motiv i svrha za njegovo skrivanje.

Pravilan ugao spajanja dveju karika /zglavak povezivanja dve mape/ razotkriva šupljinu odsustva takvog bića; dok onaj pogrešni na taj način fokusira trag njegovog nestanka da ga zamenjuje sa njim samim – i tako stvara **lik lažne sličnosti**, koji više odgovara ukusu masa te u njoj izaziva talase mahnitog poklonstva!

Izgleda da mu se to upravo iščitano još manje dopalo od onog što je prethodno video u vlastitoj mapi – jer je gnevno sevnuo očima na Elenoru, zaklopio svezak i potom rekao:

– Bolje vam je da se ovoga okanete za sva vremena! U svakom slučaju – *teško onom ko previše vidi* – dodao je odlazeći, mračan i potuljen kao uhoda.

Ubrzo zatim je napustio Englesku. Ali posledice njegovog kratkotrajnog prisustva su bile nesagledive.

Stara gospođa iz susedstva oštro je osmotrila odlazećeg uljeza i veoma se zabrinula za Elenoru. Ali, konstatovali su da – u ovakvoj nastaloj situaciji – nisu imali izbora.

&

U međuvremenu, tetka Telma je stigla do Atlantskog okeana. Susret sa Elenorinim rodnim krajem pokrenuo je u njoj nezadrživu bujicu sećanja: Sent Ajvz, grad na padini čije su se uske i kamenite ulice survivale do peskovite obale, prepune raznovrsnih ptica; luka prepuna raznovrsnih brodova nalik na sâme ptice. Tu je i četvorougaona kula sa uskim prozorima, što štrči nad celim gradom; u njenom potkrovlju stanovala je Elenora sa svojim mlađim bratom, na nižim spratovima rođaci sa svojom decom, a u suterenu najpouzdaniji prijatelj: baka.

U početku – negde do njene osme godine – bila je to srećna zajednica; tim pre što je Elenora bila uspela da uspostavi vladavinu jednog svog specifičnog dečjeg prava. Njen visoko samosves-

tan zadatak za uvažavanjem dečje perspektive, iz koje se produbljeno sagledava prisutan svet.

Podstrekivanje (od strane njene jedine bake, Tereze) slobodne upotrebe jezika – umesto upotrebe već ustanovljenih izraza – dovela je do toga da mala Elenora iznese na videlo sledeće: da postoji jedan prepun, dovršen i samodovoljan dečje-slikovni svet; te da njega odrasli (– umesto da ga potisnu, nametanjem jezičke logike ovoga sveta kao navodno jedine –) treba istrajnim posmatranjem deteta da izuče; i time steknu uvid u ogromno prostranstvo prenatalnog vremena; te da tako i sebe – sopstveni pogled na ovaj svet – iznova situiraju spram svega toga. Dakle proces učenja – između dece i odraslih – morao bi teći dvosmerno, i to u podjednakoj srazmeri.

U svakom pozivanju dece na poslušnost Elenora nije videla vladavinu principa već brutalnu silu – ozakonjenu putem ignorisanja *tamne* pozadine ovog sveta. Već sa dve-tri godine postala je svesna da se nalazi u lošem poretku stvari, neuspeloj kopiji jedne daleko upečatljivije stvarnosti, koja joj se često ukazivala u polusnu: svet u kome je sve živo i samovlasno, bez uzajamnog sudaranja – iako komešajuće u jednom ustreptalo-prepunom prostoru.

Za razliku od većine dece svog uzrasta, koja su se divila velikom/snažnom/sumiranom, ona se divila malenom/krhkom/posebnom – **jedinoj poredbi nepreglednom prostranstvu paralelnih svetova.**

Negde oko svoje pete godine, ona je – kroz svoje opitne crteže – preokretala odnos podređenih

i nadređenih stvari u prirodi, odnosno, društvu. U ustanovljenom poretku bića/stvari otkrivala je *pododeljke* koji su *menjali sliku* o redosledu postanka njihovih delova – odnosno, iscrtavala je strelicu tehtonskih pomeranja neumoljivih zakona *ovog našeg omeđenog sveta.*

Katkad joj se činilo da dečje bajke – posebno pripovedačko preimućstvo njene bake – iznose iste zakone: skokoviti redosled izlaganja, koji ne briše već skladišti u sećanju svoje za-dati-tren neuklopljene članove. Ali – takođe i to da pripovedačkim procesom izneseno razrešenje zapleta biva apstrahovano od istog tog procesa i osuđeno na okoštavanje.

Jer, *moral otmenih* – moral njene bake – kao *sediment* jednog iskonski-burnog pokreta sveusukobljavanja, sadrži u sebi **snop uporednih istina.** Nevolja je u tome što se prelivanje-u-sebi tog snopa prerano zaustavlja u našem umu – i pre nego što je *jedna procepna istina* uspela da izroni, i to kao *milosno razrešenje ostalih*; kao prevršenje ili samopremašaj one svemu krojeće komponente smisla. Usled toga Elenora je stekla otpor prema svim fiksnim normama – upravo zato jer je osećala kako pod njima vri izvor još neiskazane sile; one koja ih je njima neznano oblikovala – a koja, tako potisnuta, nije

još stigla da lupi poslednji pečat njihovog čistog akcentovanja.

S pet godina bila je u svom malom zlatnom dobu – ujedno, vodič braće i sestara u svetu imaginacije te čuvar nezavisnosti njihovih rasuđivanja.

Bila je – u tom trenutku – u središtu cele kuće, izazivajući bezmalo ljutnju muževa svojih tetaka. Ali ta sreća – opčinjenost šarenilom dobro-selektiranih utisaka – bila je samo dnevnog karaktera; s prvim sutonom i čutim kricima lasta spustio bi se veo žalosti na Elenoru. Sva stvorenja bila su zbrinuta u njenom svetu, ali je ona osećala bol nezbrinutosti onih što prebivaju u daljnim, okolnim okeanom odmaknutim svetovima. Osećala je čak i patnju neživih, u njenome stanu smeštenih, stvari – i to kao svoju sopstvenu.

I to stalno ponavljajuće noćno prožimanje najintimnijeg dela kuće dahom nekog neznanog ambijenta – što je ozaren jedinstvenim postolujnim raspoređenjem, ili krajnje-raspletnim ishodom neke pradávnog proživljene tragedije – stvorilo je nepremostivu prepreku između nje i ukućana. Ona nije imala reči da prenese taj *noćni deo njene ličnosti* – koji se ponekad pojavljivao i u toku

dana. Ali, to se – setila se – događalo i ranije, dok je još bila beba i obitavala u jednom sopstvenom jeziku, kao riba u mehurju. Tako je – usred preobilja unutrašnjih doživljaja – ostajala osuđena da bude nema.

Jednog letnjeg dana, s nepunih šest godina, iskosa je osmotrila braću i sestre i upitala se zašto oni idu za njom kad nemaju pravi i potpun uvid u njen život.

Svest o nečemu javlja se – shvatila je – tek prilikom prelaska jednog koda u drugi. Tek kada je pokušala da prevede poluzbrisani znakovni sustav svog prenatalnog života na jezik *ove* stvarnosti, dogodio se *kratak spoj*: svest o mogućnosti saobraćanja sa svetom iza horizonta; čežnja koja će je od gospodarice kuće pretvoriti u odmetnicu.

S jedne udaljene stene na obali posmatrala je – poluzlurado, polusažalno – kako deca jure njenom uobičajenom kružnom stazom, tražeći je. Bilo je očigledno da je tu nema, ali su se oni i dalje vrteli u krug – bez ideje da je potraže negde drugde. Čudnovato: kao da je – u njihovim glavama – ona bila sastavni deo jednog kruga iz koga se ne može izaći!

Osetila je da je razlaz između njih i nje nepopravljiv; ona više nije niti će ikada ponovo biti deo jedne takve samozadovoljno osmišljene zajednice – što izjeda vlastito nespoznato jezgro, smešteno u dubinu vlastitog nespoznatog vrtloga.

Otad je Elenora sama lutala četinarskim gorama, kamenitim obroncima i dokovima grada – kao Ukleti Lađar. Tražila je izlaze iz uskih ulica u široka neomeđena prostranstva, dok je njena baka neuspešno tražila s toplim šalom u rukama. Elenora je čak i odeću osećala kao okov, te je išla ulicama bosa i polugola – iako je već bio nastupio septembar. Iz kuća su se čuli povici: – Dete, jel' ti imaš majku?!

Hodajući najpre kroz lavirintnu beskrajno samodovoljnu unutrašnjost svoje rodne kuće, dotakla je – u jednom trenutku – njeno tamno dno, i ovo se pretvorilo u njeno novo-probijeno **tavansko okno** – ka severoistočnoj strani neba;

prolaz za strelu sputane čežnje ka daljnim nepoznatim predelima, povratno doupisujućim u stakla iste kuće.

Da bi je makar donekle ukrotile, Elenorine tetke su jednoglasno odlučile da je što pre pošalju u školu. Prilikom popunjavanja prijemnih testova Elenora je odbila da odgovori na pitanja koja su se – po njenom osećanju – doticala njene intime. Tako je – suprotno od onog što se očekivalo – bila smeštena u razred sačinjen od dece koja su bila ili bez natprosečnih sposobnosti ili seoskog porekla.

U situaciji gde je morala da prihvati jednu od spolja nametnutu disciplinu (koja se u mnogome kosila sa njenom unutrašnjom) i gde je kao dete bila isključena iz procesa definisanja vlastitih prava, ona se odlučila za pasivno izražavanje otpora: držala se – do zastrašujuće tačnosti – svakog zdatog pravila; ali je zauzvrat odbijala

svaku potkupljujuću povlasticu koju su deca dobrog vladanja i uspeha dobijala: praznične poklone kao i mogućnost da se za vreme školskih pauzi igra. Ukopala bi se u mestu kao sfinga, ne progovorivši nijednu reč. Pošto nijedno školsko pravilo nije niti predviđalo niti zabranjivalo takvo njeno ponašanje, upravitelj nije mogao da pronađe osnov da je izbace.

Očekivala je – u potaji – saveznike među decom, ali takav se odaziv nije dogodio. Izuzetak je bila jedna veoma zanosna i veoma drska devojčica – crnka belog tena čije su bistro-sjajeće oči, u trenucima sanjarenja, prelazile u noćno-sedefastu plavet. Ali ona se ubrzo pokazala kao nezrela buntovnica: iako je sama prišla Elenori, od nje se ubrzo i ogradila čim je videla posledice tog prilaska na svoj ugled. Ovo kratkotrajno savezništvo – koje je kod Elenore izazvalo provalu radosti – raspršilo se kao mehur od sapunice. A od novonastalih malih mehurova će tek poneki prispeti na obalu drugog nekog vremena i društvenog uređenja.

Školska deca su imala sve druge ideje po pitanju Elenorinog držanja osim da je to vid bojkota i poziv na bojkot. Obzirom da je većina njih bila seoskog porekla, posezali su za sujevernim objašnjenjem. Glavna učiteljica je – s prosvetiteljskog

stanovišta – branila Elenoru od čistih napada dece; tumačila je njeno ponašanje – odbijanje da se brani ili da odgovara na uvrede – kao izraz retke kulture i hristolike oplemenjenosti. Ali za većinu to nije bilo zadovoljavajuće objašnjenje. Jer iza gesta Elenorinog nebranjavanja provirivala je ne preporučena krotkost duha već samosvojan čvrst stamen: lednički šiljak jedne za njih nepojamne prirode koju je trebalo – zarad skladnog opstojanja zajednice – ili pridobiti ili ukloniti.

Došlo je do podele i među samim učiteljima: jedni su Elenoru vrlo rado izuzimali od pravila primerenog većini i gledali da joj izađu u susret, drugi su je osuđivali i odista je se užasavali. Ali nisu se pri tom usuđivali da se direktno s njom konfrontiraju, tim pre što je bila nema i neprobojna, već su samo okretali svoje glave i tiho progovarali: – Sačuvaj Bože, sačuvaj Bože!

Ali retko ko je shvatao da je Elenorino naizgled asocijalno ponašanje bilo samo jedan subverzivni oblik povišene socijalne svesti i savesti – kakvo je govorilo o tome da postojeći sustav raspodele moći isključuje već i samu činjenicu njenog postojanja.

Razapeta između površnog prosvetiteljskog stava (pod kojim se krije kôd jedne dublje-usamljeničke divljine, kôd otmenih) i ponora

primitivne svesti (koji mami svojim tamnim kolektivizmom) Elenora se morala opredeliti: svakako za ono prvo, ali uz novostečeni kritički otklon spram njega. Trebalo je kôd usamljeničke divljine otključati i ponovo uroniti u njegovu dubinu, uz rizik njegove prebrisanosti kolektivnim stremljenjem – sve radi toga da bi se konačno izneo na videlo *exemplar* moralnog zakona: prazakonodavni začetnik civilizacije.

Jer: onozemaljska inteligibilna pramajka povela je ovozemaljsku primitivnu povorku i stvorila **prvi koncentrični grad** – nestavši u njegovom središtu; ali i postavši amblemom sopstvenog hrama – u vidu krilatog zmaja; to jest, postavši kućom *predatog* zakona – gde *oni* tad od predvođene povorke postaju samostojnom konstelacijom: **krovom** – podignutim nad provalijom *njene* odsutnosti – što prigrljuje suprotstavljene vetrove!

Elenora je postepeno prilagodila svoje ponašanje, i u svojoj desetoj godini života postala prava dama – iako je i dalje bila potpuno sama. Zbog jednog svog pismenog rada sa časa

veronauke (koga su otkrili sa jednogodišnjim zakašnjenjem) morala je najzad biti isključena iz škole. On je glasio ovako:

ZAPIS NEPOŽELJNIH ISTINA:

Isus je prvi čovek koji je znao donekle o Bogu.

Bog nije uvek samo dobro nego i ono zlo, i ovaj ceo drugi (pali) svet. Do Boga se ne dolazi poslušnošću i molitvama; do Boga se dolazi munjevitom pravom. Onaj koji živi onim drugim, drugačijim svetom od ovoga, on doživljava Boga.

Mi pre svega volimo svoje telo: bezmerno volimo da smo lepi. Ali, Bog je stvorio nas da i pored svog tela više volimo njegovo okruženje (celokupan kosmos).

Kao što mi volimo svoje telo, tako Bog voli nas.

Mi smo u stvari Božje telo.

Nije tačno da Đavo osporava Božju promisao; Đavo je koncentrisano zlo, a Bog je koncentrisano dobro; to znači da je Đavo tek samo opreka, prausađena u razvojno biće Boga, ne i ono što se s Njim isključuje.

Bog se ne može voleti. Može se biti za Njega ili protiv. Isus se može voleti, jer je nakada živio na zemlji.

Vera je *sila naših misli*, koja pomaže *razvoj božje suprotnosti*, sve do one tačke kada *ona* samu sebe hoće da ukine. Tad *ona* prelazi u **prostor kristalne prozirnosti**, u

kome blista objavljeno znanje: Hristovu Kuću – koja okuplja oko sebe narod, i prima zalutale i otpadnike.

S navršenih deset godina Elenora je čvrsto odlučila – uz bakino žaljenje i tetkino podstrekiivanje – da napusti rodnu kuću.

Ti si, Elenora, ipak glupa – reče joj uvređeni brat Filip, od koga se ranije nije bila odvajala, i koga je kao lavica štitila od pretnji odraslih.

Mogla si da vladaš ovom kućom umesto da sama lutaš obalama – dodade on. – Nemaš više ništa što je tvoje.

Tek sada pronalazim ono što je moje – odgovori ona. – Ako hoćeš kreni za tim, ako nećeš ostani gde jesi.

Težiš nečemu što je nemoguće – odvratila ona. – A to je da opstaneš na nekom mestu gde uopšte nema ljudi!

Najgore stvari se događaju *u i među* ljudima, ili na mestima *povezanim* s određenim ljudima – odgovori ona. – Više ne verujem u spasenje ljudske vrste; ona je samo put ka nečem boljem.

Ali ja ne mogu da se okrenem duhovima puštoši! Moram da budem human i verujem u oprost grehova! – zajeca najedared Filip.

Nakon tih reči, on gnevno zalupi prozor kroz koji je dopirao vetar s pučine – i nije ga više otvarao.

Živeo je u zagušljivom prostoru, što Elenora nije podnosila te je jedva čekala da otputuje.

– Ja ne mogu večno biti vaša majka – zaključila je. – Hoću svoj svet iznova – *samom sobom* – da stvorim. Želim svoj rodni kraj iznova da sagledam – s onu stranu njegovih horizonata!

Tada joj je tetka Harijeta – preko daljnih porodičnih veza – pronašla Alberta, koji je oglasom tražio učenika. Prilika se svima učinila kao stvorena za nju. Baki je obećala da će je s vremena na vreme posećivati i redovno izveštavati o svemu.

&

Tok sećanja u Telminoj glavi – čija se dilžansa popela na Središnjem visoravan Obrak – zaustavio se kada je ugledala statue krilatih zmajeva na stubovima ulazne kapije: upravo onakve kakve je često viđala na Elenorinim dečjim crtežima.

Bio je suton i vrt – obavijen ljubičastom izmaglicom – više se naslućivao nego video na slaboj svetlosti fenjera. Odavao je utisak da je poluživ i da je posmatra: iz svakog ćoška kezila se

neka preistorijska ili mitološka zver. Prošavši ovaj artificijelni vrt ispunjen statuama, zasađenim egzotičnim rastinjem i uvezenim rajskim pticama, prispela je najzad do kružnog stepeništa koje ju je odvelo do samog ulaza u palatu.

Posle dužeg čekanja sluga joj je otvorio masivne vratnice i usiljeno se naklonio. Ušla je u hol; bila je par minuta zablesnuta svetlinom plafonskih lampi i ogromnošću prostora u kome se našla; zapanjena bogatstvom zidnih tapiserija kao i galerijom slika, što iznosi sled pravaca novog veka. Veliki krug poda bio je izbrazdan poput časovnika, i u okviru toga još iscrtan geometrijskim simbolima doteklim iz raznih svetskih

kultura – koje se na ovom mestu ukrštaju. Svaki ugao bio je namešten u drugačijoj boji i stilu – iako su bočne lože i njihovi prozori bili sazidani u jednom istom poznatom nam stilu: bili su uski i dvokrilni, karirano rešetkasti, sa prelomljenim lukom na vrhu. Većina njih je imala plavoljubičaste vitraže, što je u salon unosilo – i preko dana – produženu atmosferu sutona. Stoga je noćna atmosfera ovde bila daleko veselija i svečanija nego dnevna.

Sve u svemu, bio je to strašan kontrast oskudnoj opremi zamka u Engleskoj – koji je upućivao svoje stanovnike da neprestano – vrebanjem kroz uska okna – uokviruju-u-svesti isečke pustošnih pejzaža; uveče, pak, da slušaju otkucaje zidnog časovnika i osmatraju uveličane senke na golom zidu. A ovde – u Sedištu – pogled je do te mere bio zarobljen unutrašnjom raskoši da nikad nije stremio ka napolje: ka plodnoj visoravnoj goleti, nalik na kakvu pustinju. I gotovo da u ovoj palati nije bilo prazne površine na kojoj bi se govor dubine neke ojađene duše mogao ispisati! Telma je osetila izvesnu štetnost ove raskoši na duh i karakter njenih stanovnika – bivajući, u isto vreme, iznenađena zbog svega toga; jer znala je da je njen vlasnik i opremljivač poreklom protestant.

U to se hitrim elegantnim korakom i u vijorećem plaštu spustio niza spiralno stepenište plemić Hajnrih; bio je nadmen ali i srdačan; tridesetih godina, stasit, naglašenih manira i fosfornih očiju kao u polarnog vuka. Ali, kada je čuo šta uistinu dobija – obrazac autotumačenja drevnog svitka, umesto konačnog oblika njegovog rastumačenja – planuo je:

– Kako su mogli poveriti jedan tako odgovoran posao maloletnici? Mogu da poverujem da je vaša sestričina – kako se priča – izuzetno nadarena, ali ne i kvalifikovana za istraživački rad. Da sam ranije znao za nju dobila bi na raspolaganje moju preogromnu biblioteku, te bi vremenom možda i stekla pokriće da se ovim

predmetom bavi. Ovako je to za naše Sedište neprihvatljivo. Nju pozovite kod mene na dalje školovanje, a znanstvenicima u Engleskoj poručite da nastave sa svojim poslom koga su kukavički utrapili jednom detetu!

– Ne pre nagljudite s zaključcima! – odvratil Telma. – Bolje prvo ispitajte celu stvar! Moja rođaka je sazrela u svom načinu mišljenja i izražavanja i bez vaše uvažene biblioteke! znate da postoje i drugi – nevidljivi – putevi saznanja. A vaša biblioteka je – čini se – kao prebogata čipka oko šupljeg središta, koga predstavlja odmetnuti egipatski pratekst, i čije je rešenje možda upravo u rukama male Elenore.

Shvativši da je upravo rekla nešto nepristojno, odmah je dodala:

– Ja vam samo prenosim tuđe poruke, a to nije isto kao i vest iz prve ruke. Ovde je – niste ni pogledali – pismo preporuke za njeno malo otkriće; napisano je od strane najistaknutijeg znanstvenika skupa: kriptografa Osvalda. Takođe i izveštaj o toku cele diskusije.

Hajnrih se trže i malo zacrvene, primivši pismo bez komentara; zatim naredi sluzi da isprati gospođu do njene diližanse – tek kasnije se setivši da je ona prešla dug put i da je trebao da je ugosti. Pošto nije uspeo da sazna gde je ona

odsela, poslao je pismo direktno u Englesku, pozivajući Elenoru u Sedište, radi daljeg usavršavanja. Njene radove – koje je prelistao uvidevši njihovu delikatnost, ali ne mogavši da ih sastavi u pojmovnu celinu – prosledio je odboru Sedišta.

Ono je ubrzo prihvatilo Elenorin patent-i-rešenje bivajući spremno da joj oda priznanja i učlani je u njihovu mrežu – ali, pojavio se novi problem: u međuvremenu je stigla ona – za skup u Engleskoj kompromitujuća – Indusova pošiljka. Hajnrih je na to bio upozoren ali se ipak obradovao toj pošiljci, očekujući da će Elenorina formula vratiti falsifikatnu verziju prastare *mape zla* u njen prvobitni oblik – te da će dobitak time biti dvostruk: nastaće ono o čemu su oduvek maštali, a to je jedan **živo-tekstualni časovnik kosmosa**, ili grafički predstavljen *Antikitera mehanizam*. Ali Sedište nije bilo ni izdaleka tako spokojno; strepelo je od Indusove mape, jer nije znalo u koliko primeraka/prepisaka je ono umnoženo; **gde li je još poslato**, i kakve će biti posledice toga patvorenja, na svetovnom i duhovnom planu??!

I što je najgore: kao da upravo *ovaj patvoren* dokument božanske predestinacije izlaže *znake milosti* kakve priželjkuju kalvinisti: zato da bi opravdali beskrupuloznost mašinerije profita. Jer,

današnji profit nije rezultat onozemaljskog posvećenja *igre kockarskog uloga* ovozemaljskoj proizvodnji – jer **slobodni prostor te igre je unapred eliminisan**; rezervisan za *jednog* samodršca, što *shodno sebi* postavlja *sve* stvari. Dakle: jedna zakamuflirana antiemancipacija, koren izvitoperenja svih revolucija.

A da nije bilo Elenorinog malog otkrića ne bi bilo ni ove za njih nove pretnje. Nisu zbog toga osudili Elenoru, jer je bila premlada i neiskusana, već predsedana skupa, kriptografa Osvalda. Njoj su dozvolili studiranje u Sedištu, ali su je – tek što su je uključili, odmah i isključili iz članstva; za narednih sedam godina: zbog iznošenja na videlo – pred pridošlicama skupa u Engleskoj, koji su bili spoljni saradnici – poverljivih podataka iz egipatskog papirusa.

Ali tada se postavilo pitanje da li (– kada se uz pomoć Elenorine formule Indusova mapa vrati u prvobitno stanje –) ovu treba sakriti ili objaviti. Odmah su nastale žarke polemike među članovima odbora.

Jer, **ako je ne objave** – zavladaće svetom njena patvorena verzija, pojačavajući u ljudima niske vladarske i osvajačke porive; **a ako je objave**, nastaće društvo kontrole; možda pravedno, ali u svojoj neprirodnosti nepodnošljivo.

Međutim, u drevnom dobu (– kada božanska i svetovna vlast nisu bile razdvojene, i kada ova njihova mreža ne bi važila za jeres –) **bilo je obrnuto**: – ako je ne objave, vladace društvom probrana manjina; a ako je objave, doći će do raspada osmišljenog poretka te do vladavine rulje.

Javljali su se glasovi iz odbora koji su opominjali na prvobitne ideale Sedišta, to jest, njihove ilegalne mreže: zalaganje za slobodnu dostupnost svakom znanja iz drevne baštine – posebno onih koja se odnose na paranormalne sposobnosti, uskladištene u čoveku. Jer ta znanja su ne drugo do *opšta moć* otrgnuta od jednog jedinog centra moći – i time *vraćena svim ljudima*. Tek rehabilitacijom tih – *autokorektivnih* – moći smanjila bi se ranjivost ljudske psihe, što boravi u smrtnom telu, na mnogobrojne ucene koje dolaze od crkve i države. Tako bi se ljudska psiha konačno učinila sebi dovoljnom za samovođstvo, i to putem proširenih vidika saosećajnosti: nova sposobnost komuniciranja, putem simpatetičkih titraja što plove velikim širinama, i proizvode koincidentalne događaje; savez i uzajamna potpora među *udaljenim* svetovima/stvorenjima; *nova logika opstanka*. A indikator buđenja tih potisnutih moći u čoveku bio bi Svetli Mesec: unitarna ličnost posmatračkog preispitivanja. Tek fokusiranjem na *nju* dolazi se do sledećeg uvida:

Paralelno ovom životu teče i jedan naš život koji ne bi bio onaj preudaljen svet ideja, nego svet odjeka nas i naših zbivanja u jednoj prefinjenijoj materiji. I ona je ta koja slaže ureze

svedočanstava jedne više perspektive što, tek na tački postignute gustine, treba iznova da prečita čitav zemaljski život.

Diskusija se odužavala bez naziranja skorog rešenja. Na kraju se izglasalo to da se *obe mape*, odnosno njihovi prevodi i prepisi, čuvaju u tajnosti – dok jednog dana ne izrone arheološka otkrića i ne ojačaju znanstveni eksperimenti koji bi potvrdili verodostojnost njihove sadržine. Kada se to jednom bude desilo crkva i država će biti obezoružane, i stvoriće se jedno sasvim novo – duboko prestrukturirano – javno mnjenje.

&

Za to vreme Elenora se spremala za put; primivši pismo od plemića silno se obradovala, jer joj je produbljen život na jednom mestu već tražio nove prostore – da se na njih, gustinom svojih sakupljenih sadržaja, isprojektuje. Nije je uvredilo obaveštenje o tome da je za određen period isključena iz registara njihove mreže, jer joj je već i sama ideja o takvom jednom umreženju vlastite nedovoljno rasvetljene egzistencije bila strana; imala je samo naglašenu a neutaženu želju za komunikacijom.

Elenora je – za svoje godine – bila u jednom smislu premlada a u drugom prestara: bila je novajlija u ovom svetu, upravo zato jer je imala obilje sećanja na prethodne živote, koji najverovatnije nisu pripadali ovozemaljskoj ravni – *nego su proizilazili iz prostora jedne mnogo dublje starine.*

Prvi put je morala da putuje bez tetke Telme – koja je nakon svoje posete Sedištu obolela i čekala je u Parizu. Usput će svakako navratiti do Atlantske obale.

U rodnoj kući su je, na njeno iznenađenje, dočekali sa hladnoćom; tačnije, **potpunom blokadom sećanja** u odnosu na njihov raniji – sred razlika tesno propleten – suživot. Izuzetak je bila njena tetka s očeve strane, Harijeta, koja joj je kao još sasvim maloj usadila u svest sliku drevnog Egipta. Njena ranija idilična predstava o porodičnom životu se u međuvremenu izjalovila, te je jedina shvatala i odobravalala Elenorin usamljenički put. Harijetina majka Tereza je već pet godina bila mrtva, ali su njene suterenske prostorije ostale – po vlastitoj neiskazanoj atmosferi – istovetne. Inače su ih preuredili i koristili, što je Elenoru intimno vređalo. Brat Filip je i dalje ostao na razmeđi između dve suprotne životne orijentacije, što ga je najzad zakovalo za mesto rođenja – koje je i samo razmeđa.

Za bespovratno razilaženje ljudskih jedinki iz matice skupnog postanka – razmišljala je Elenora – potrebno je priznavanje prošlog fakticiteta te matice, koja je samorazvojno i dovela do proboja vlastitog okvira i oslobođenja/rasejanja vlastitog semen-

ja. Brisanjem kako ličnog tako kolektivnog pamćenja tog *zauvek napuštenog* a nekad žalopevno šiknutog praizvora, prosejani pečati osamostaljenja njegovih jedinki **ostaju nerazlomljeni**. Pojedinac tad počinje da deluje iz tačke svog geopsihičkog zla – razarajući a ne preobličavajući svoju prethodno izgrađenu ličnost. Otud sledi ono – za spoljnog posmatrača iznenađujuće – potpuno izneveravanje nečijih prvobitno samopostavljenih ideala; *potpuna promena u ličnosti, ili pak uporedno obitavanje dvaju sasvim nespojivih ličnosti u jednoj osobi* – koje se neprestano smenjuju, okrenute jedna protiv druge.

&

Sišavši s netrppljenjem u vrt iza kuće preneraženo je spazila da je njeno omiljeno drvo, niklo na jugozapadnom ćošku, **posećeno**: to je bio dvostruki bor s uvrtoženim granama, na koga su se brat i ona često peli i zatim dugo visili na njegovoj *jedinoj spustnoj* grani. Ostao je samo dvojni panj s nataloženim ostacima smole. Elenora

uze u ruke jednu figuru od smole, koja je ličila na devojkicu.

– Bor se bio već sasvim osušio – rekla je tetka Harijeta, s željom da se opravda.

U noći nakon tog žalosnog saznanja Elenora je napisala:

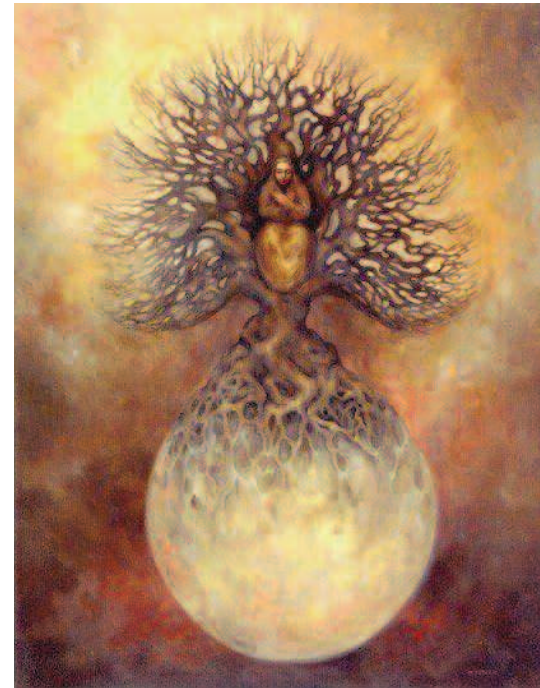
- Princeza od smole -

Lutka skrivena u godovima drveta (njegova najintimnija ličnost; pra-pra-unuka podzemno-sunčane starice) postaje vremenom *sve manja i manja* – u korist svojih proširenih odjeka **koji prate, talasaju i preokreću njenu prvobitnu nameru: da izađe napolje i udahne talas daljne atmosfere.**

Zbog te nemogućnosti ova lutka se žarila u samoj sebi, a mozak joj je proključavao – postajući sve više nalik purpurnom jorgovanu. Tako je ona isušila sokove stoletnog stabla, a ono-kao-umiruće počelo je da ispušta smolu, nektar samopomazanja (suze davno zaboravljene starice).

Kapi smole padale su na zemlju s jedne adventivne grane, i stvorile ljudsku uspravnu figuru. I kada je sputanost žive lutke dovela do ključanja njenog mozga – i kada je ovaj isti oslobodio *munju*, koja je rasula cvetiće sopstvenih mu misli kroz gornje-nebesko crnilo – nepomična figura-od-smole se ispuni bojama /ovog posmrtno sunčanog vatrometa/; te oslobodi vlastite mirise potekle od žrtvovanog prastabla. Tad ona načini *prvi pokret*, proistekao iz njene sopstvene (– s polukružnim vremenom *naizmenične* tiranije *tamnog starca i svetle starice* više nepodudarne –) volje.

Iako fokus atmosfere njenog rodnog vrta, ovo drvo nije bilo samozadovoljan primerak za sebe, već mesto raskršća, najjači prikaz kretanja vazdušne struje – koja se spuštala od uzvišenog severoistoka ka dolinskom jugozapadu. Stoga je Elenora objasnila njegov širi kontekst, odnosno, iznela na videlo njegovu višu perspektivu:

- Istočna Kapija -

Zrak sutona što menja akcenat na stvarima (šiknut mlaz iz srca planine, što boji tugom sutonje nebo i preuobličava zemni predeo) tihne i ostavlja (umireno-vulkanski, bledo-tirkizni) odblesak na Severnoj strani: – poslednji sud zvezdanom tkanju (koje beše bezmilosno).

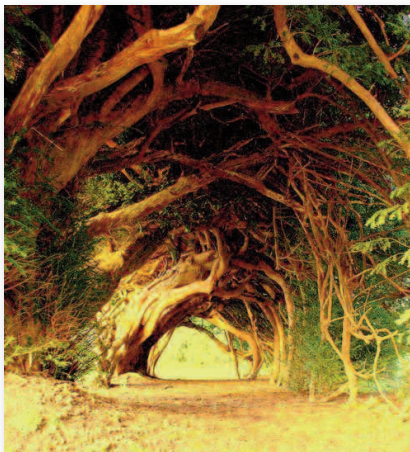
Severna Kapija propušta putnika na Istok, gde ga sačekuje neumoljivo-žalni lik *treće suđaje*: Nema Posmatračica – pokazujući mu, s vrha litice, na **daleki jugozapad: školjku blaženih**, unutar koje trepti sumiran sjaj novopročišćenih duša umrlih – koje potpomažu uspostavljanje kontakta između izgubljenih zemnih stvorenja i uzvišenog onozemaljskog uma.

U *nju* se survalo svo bezobalno korenje porekla, i izvrtnjem vezalo za *nov* zvezdani koren: **zidanje nebeske platforme**, oslonjene tek na jedan *ustrajali* izdanak adventivnog korena, usađenog u sam procep šumskog klizišta.

Dah najdubljeg podzemlja izbijaju iz čaški mladog zelečila i nerascvalog cveća, a granje se pod njegovim nadirom vrtloži – postajući nalik na podvodno rastinje, kakvo se uvek združeno drži pred naletima vetrova.

Crvena (podzemno-izbačena, srce-pulsna) zemlja te (zagrobno obasjane) pustoši, filtrira uticaje zloćudnih zvezda na **novе zemne naraštaje** – i ove **povratno upisuje u iste**: obogaćenje zvezdanih krakova novim *brušenijim* ukrasima.

Tek time *ona* – čiji je uzorak nošen u putnikovoj šaci – navodi čitave konstelacije nebesnika na samopreispitivanje.

&

Konačno se našla sama u svom rodnom potkrovlju, kroz čije su uske nizove prozora – razilazeće poput krakova iz temena krovne konstrukcije – prodirale zlatne trake svetlosti, i na uvek drugačiji način akcentovale prisutne stvari. Na tom mestu – videla je – bili su sažeti putokazi svih njenih prošlih i budućih putovanja.

Njen pokojni otac, neobuzdani pustolov, dobavljač je antikvitete i kultne predmete iz celog sveta i preprodavao ih u Engleskoj; tako je i doneo u kuću smrtonosni virus s bliskog istoka. Njena pokojna majka – pridošlica iz Londona, poreklom iz Norveške, po karakteru hladna i

nesklona ljudskom društvu – izrađivala je njihove reklamne ilustracije. Jedan znatan deo toga je ostao u njihovoj kući, zračeći svojim živim samosvesnim prisustvom na malu Elenoru. Poseban utisak na nju ostavile su figure ptica s licima žena – koje je povorka lišćem okićenih domorodaca pronosila na uzdignutim štapovima.

Pogled iz oprečne vizure sutona, koji je kroz uska okna prodirao u njihov stan, stalno je pomerao svoj fokus – izdvajajući svaki put neku posebnost koja je u datom trenutku određivala atmosferu celine.

Uzela je pisaljku sa stola i napisala sledeće:

- Prostor čekanja -

Prvi utisak nakon i u vezi mog rođenja jeste osećanje izvesnog unutrašnje proizvedenog pritiska, nemogućnost da se iznađe dovoljan prazan široko-udisajan prostor u kome bi se nastanila jedna grananjem uspinjuća, tropski prebogata slika-o-sebi: – mesto sažimanja, za koga bi se – kao za vrh kakvog u hitnji improvizovanog šatora – prikačilo oko mog još nemuštog samoposmatranja. Prag uslikovljavanja tog u-dalj-odaslatog oku-prednjačućeg zvuka sopstva beše i odviše tesan, tako da se kroz njega – kao kroz prozorče jedino preostale nade – moglo tek proviriti ali ne i nekamo pristupiti. A samo on je onaj jedini prolaz kroz koji se može provući slepčeva rašlja, i sa koga to založeno – u otvor položeno i nekim odneto – zrno sopstva može dočekati svoj strmo-ukotvljen procvat: dohvat one visine samopremeravanja koja ne mogade drugačije – do li putem ove zaplene – da podnese odsustvo odraznog lika sebe same u eterskoj supstanci sopstvenog neraščlanjenog korenja.

Okolo, koje ne mogade da nađe ikakvu poredbu duše u svetu primanom čulima, našlo je – paradoksalno – ovu istu u mestu zgušnjavanja svih čulnih utisaka; mestu presecanja svih strujanja unutar sopstvenog najučestalijeg vidnog polja. A to je vrh “šatora” (krova), koji je umesto samog sebe prikazivao svoj potporni, ponad svega izdvojen “sprat” (splet greda) – sa koga se pružala nova, oku-iz-dubine nedohvatna vizura (nagoveštena tu prikačenim jelenskim rogovima). Stoga je ova (dečjim okom tek naslućena) ciljna tačka,

mesto postignute gustine, bila poput čepa izbačena – izmeštena – u veće ali i razređenije visine.

Usled bega svoje traženo zbiljske, dubinom odzvanjajuće paralele, koja bi mu jedina pružila vernu odraznu sliku sopstva, oko detinjeg snoviđenja moralo je da se zadovolji tek njenim izobličnim okvirom: nastanjanjem na pruži jedne u-krug-putujuće, a postepeno udaljavajuće nad-vizure zapadnog obzorja, tu prispele od strane jednog sasvim tuđinskog (sutonjeg) pogleda – čiji izdužen pramac (kosi zrak), budući odvaljen i zakovan u mestu, služi još samo kao poluga odskoka ka novim nenaslućenim odredištima.

*

Biti dete vakuumske prostora mnogo pre nego ljudi, biće kome je daljina u svakom njenom pojavnom vidu bliža nego blizina – nužna je posledica toga što je nešto najprisnije isucurelo iz oblika prisutnih stvari i njima istim prirodnog ljudskog okruženja, i prebeglo onde gde pogled ne dopire; to beše prolom kazaljke jednog – žrtvenog jer neprevodivog – sopstva ka pravcu podudaranja sa sveopštom osom.

A pri tom je *sam prostor* u kome sam se (svojim neizabranim, duboko neželjenim, ali lunarnim magnetom *prosleđenim*, rođenjem) našla bio *ne-slučajan, povlašćen*; obavijao me je poput raširenih krila vlastite, u *pergament* svijene unutrašnjosti. I još je bio *osovina* koja je svijala rubove svaju četiri okolna horizonta, i njihove uzajamno vezane odsjaje katapultirala ka daljnim nepoznavanim predelima.

Pored toga što je imao “šatorsku” konstrukciju i njen glavni (*iako odsutan*) potporni stub (nalik na razapeta jedra i *odozgo utaknutu* katarku), ovaj prostor je bio pun pregiba i napuklina, neočekivanih prolaza ka svojim oprečnim vizurama ili dobro pritajenim poledinama, – te je duša lako mogla da izlije na njega ceo unutrašnji tok svog predaživljavanja sa /jednokratno izazvanim/ bolom onog /u odnosu na detinju vizuru/ neuporedivo šireg sveta; tačnije: da se uklopi u mozaik /mnogobrojnih/ puteva zaceljivanja njegove /za sva bića zajedničke/ rane. Zauzvrat tog mog prislušavanja njihove patnje, predmeti su mi – kao jedno nemo postrojeno i k meni nagnuto gledalište – odgovarali tonom ozarene, sipko pročišćavajuće sete. Potpuna promena vizure: sada ja – umesto njih – bejah ta koja je sa svih svojih strana sagledavana.

Taj ključ *dvounakrsnog* ispisivalaštva vlastitih duševnih stanja na viđene stvari i prislušavalaštva njihove samorasklopive unutrašnjosti, doveo je u jednom trenu svog rada do zastoja; nagnulo se tad moje biće ka svojoj pasivnoj strani: *prislušavalaštvu*. I tada je strela mog slepo-poglednog pisanja-po-stvarima, nakon odužene pauzične zapetosti, bila obrnuta u svoj izvor – postavši (protivtežno mom utapanju u sebe – kao predaleku i prevremenu) rešetkastom lampom iz-oka-otetog plama! Otud sledi zamračenje jezgra toga plama, ili zamagljenje mog prvostečenog prodorno-bistrog pogleda oduševljenja – uprtog u vlastitu tačno fokusiranu viziju (obris dalekih savezništava).

Varnica shvatanja, upaljena u mom oku, tad je doživela svoje naglo zahlađenje; beše se pretvorila u kristalnu iglicu, što šaranjem po površi svojeg zaborava krči put *jednog opšteg vraćanja u dubinu* – koja sad prvi put postaje *tonski razuđena*; spiralno stepenična, iako izmenjeno redosledna; *uvis bruseća*, ili *najzad prevedena* – u muziku svojih u nepovrat raspršenih atoma.

Elenora je udaljavanje od detinjstva shvatala kao nazadovanje; sav napor njenog uma bio je uperen na to da obnovi sliku svedoživljenosti iz ranog detinjstva. Prema njenim sećanjima, prvi pad s platforme sveznanja doživela je oko svoje druge godine; drugi u sedmoj a treći u jedanaestoj godini. Svaki od tih “padova” bio je kompenzovan rastom samoizražajnih sposobnosti primerenih ovom svetu: uspinjanje uz lestvicu sačinjenu od sedimenata patnje iznelo ju je na čistinu s koje je stekla **nov odnos prema otuđenju**.

Tišina zasijanja slobodnog prisustva jedne zbilje – stalnim pomeranjem kazaljke njenog samooglašenja unutar svog sopstvenog kruga – biva najzad otelotvorena kao ornament-koji-peva: *suzno-kristalna pahulja samosvesti*.

Taj pečat ledničke osame prebacio ju je iz Solarnog u Lunarno vreme.

Povodom toga Elenora je napisala:

- Solarno i Lunarno vreme -

Ljudsko ili Solarno vreme – jeste strela Solarne zenice, koja prolama sutonju zonu čovečanstva (ka zapadu) i opredeljuje je put Novog (ovostranog ili onostranog) Svitanja.

Božansko ili Lunarno vreme – jeste međuvreme tog samog opredeljivanja; tamna sudnja čekaonica. Ono je obrnuta strela Solarne odluke, Mesec-koji-opada: – povratak u zenicu streline sedmobjone perjanice, ili, u mitsku šupljinu ne/postojanja – koja tad *isijava crvenilom prvobitne božanske povrede*.

U tom preodlučivom međuvremenu (– što kod žena odgovara periodu oseke sila zemaljske reprodukcije, tj. poslednjoj sedmici menstrualnog ciklusa –) zbiva se poštropljenje svih smrtnih stvari crnosunčanom svetlošću melanholije. Izmicanje ciljno-ustrojenom kretanju materije, ili razrešenje od kanibalističke naravi zemne svetlosti što upravlja ljudskim srčanim strujanjem; destilacija **plave krvi** unutar čoveka, sa odjekom **unutar krune** polarnog strujanja. Novo – sasvim onostrano – osvetljenje na stvarima, usled upliva *tuđinske perspektive* jednog pogleda, koji poput *žarećeg fitilja* prodire u njihovu dubinu. I pojedine žene tad bivaju okupane setom okružujućih ih otrežnjeno-smrtnih stvari, koje tad postaju delovi njihovog novog prošireno-svetlosnog tela – što vrši prijem fotonjskih mlazeva s Severnog pola. Zatim sledi gubitak osećaja čvrstog tela

i njegove granice sa okolinom. Upućenost na vlastiti unutrašnji pejzaž, ili arhipoetičko ispisivanje /na okrenut List prošlog života/ njima vrtoglavo iščitavane, šifrovane azbuke reljefa. Jer pra-biće Majčino je iskrvarilo da bi se stvorio zemaljski svet: *pismo reljefa*, kao *putokaz* uznosa pojedinca u više sfere.

Samo u tom periodu određene žene borave u procepu između dva sveta, budno sanjaju usled slobodnog priliva slika iz nesvesnog. Njeno biće se tad okreće od bliskog joj ljudskog okruženja ka Licu stvoriteljke paralelnih svetova. Iako ciklično udaljavajuća spram zemnih ciljeva, ona ostvaruje svoj neophodan povratak – kroz nagovaranje prasetlosnog duha prirode na progovor palom čovečanstvu. Upravo ta sposobnost u pojedinim možda i ne toliko retkih žena jeste najveći neiskorišćen *inventivni kapacitet* čovečanstva koji, svojim daljim zanemarivanjem, može dovesti do provale **planetarnog gneva**: sve češćih zemaljskih potresa.

Lično svedočim da sam svaki redak svojih tekstova – u obliku šifrovano-geometrijskih skica sasvim mi neznanog porekla – napisala u pomenutom periodu svog menstrualnog ciklusa. U ostalim danima svog ciklusa mogla sam samo da obrađujem taj napisan materijal i da na taj način – paradoksalno – učim od same sebe.

Od svoje trinaeste godine u Elenoru su – u pomenutoj sedmici njenog ciklusa, u prelaznim stanjima budnosti i sanjanja – ustrujavali izvesni vihuri, praćeni hukom kao u vodene bujice. To se u većoj meri događalo *nakon njenih šetnji vijugavom stazom pustare*.

Najpre bi je (da li solarni ili drugi?) magnet s leđa okovao i paralisao, zatim bi osetila kako joj o stopala naizmenično udaraju mlazevi pridošli odnekud iz atmosfere. A zatim bi osetila varničenje i čula glasan pisak u desnoj hemisferi mozga; zatim bi joj od stopala ka glavi kretale njene sopstvene struje, umnogostručavale se sudarom s pomenutim mlazevima – uskovitlavale bi se, da bi na kraju prešle u *vihor*; koji bi joj iznosio energetsko telo iz čvrstog (čula je šum njegovog odvajanja); zatim bi poletela – uzdignutih ruku i velikom brzinom – kroz taman tunel; dočekala bi se rukama uvek na nekom tlu: to je najčešće bio suteran rodne kuće, sa upravo onakvim rasporedom stvari kakav je vladao dok joj je baka bila živa.

Sve je na prvi pogled bilo isto, videlo se čak i svako zrnce prašine, jedino su boje bile mnogo jače i upečatljivije. Imala je nekoliko minuta da – iako zahvaćena strahom – ispita zakone sveta u koji je banula; pre nego što bi je vihor ponovo zahvatio i vratio nazad, u čvrsto telo.

Otkrila je da je u tom – paralelnom – svetu gravitacija slaba: svi predmeti padaju meko i bezvučno; takođe i da tu ne postoji spoljni izvor svetlosti: ona zrači – *sveže tonirana* – iz samih predmeta. Noću se ipak pojavljuju zvezde, ali uveličane i sa širokim svetloplavim oreolom – tako da noćno nebo nikada nije crno. Nekada je, umesto uveličanih zvezda koje se dodiruju s ledenim vrhovima planina, videla lebdeće more: uskovitlani tamnoljubičasti oblak koji se nadvija nad tropski predeo.

Kada se pažnja dugo fokusira na neki objekat, ovaj počinje postepeno da se približava posmatraču rasklapajući mu sve svoje uglove, odnosno, posmatračev pogled uranja u predmet poput svetlosne strele iznoseći na videlo njegovu najtamniju unutrašnjost. Neki delovi pejzaža istovetni su sa dobro nam poznatim zemaljskim predelom, dok pored njih stoje – *uklopljeni* – oni koji pripadaju sasvim tuđim geografskim destinacijama. Misli se čuju i vizuelno ispisuju u prostoru, dok odmah za njima sledi **odgovor duha celokupnog prostora** – koji ih ili odmah razgrađuje ili pripaja sebi. I uprkos brze materijalizacije misli tu nema prostora za mahnitanje nečije mašte – ova odmah biva osporena silom jednog neumoljivog zakona. Patnja nedužnih i

ovde postoji, ali se zaslauđuje jednim daleko bržim nadolaskom pravde. Elenorin zaključak je bio taj da je taj svet objektivan iako sazdan od finije – daleko osećajnije – materije.

A nakon tih putovanja: iako bi se vratila u ljudski svet. njeno unutrašnje biće bi još dugo bilo obraslo injem i utrnuo od melanholije – ostajući staklenom pregradom pregrađeno od predašnjih smrtnih želja. Iz melanholije bi je prenuo tek gnev zbog uočene **društvene nepravde**: vladajuće cenzure po pitanju obaveštavanja ljudi o pomenutim fenomenima, poznatim još od davnina.

Jer, još su prethomerovski Grci znali za podzemno-nadzemni Vihor, koji “otima” smrtnike, vodi ih u zagrobnu zemlju (Hiperboreju) i vraća nazad (u Atlantidu); zlatni ili nadzemni dahovi obezbeđivali su odlazak, srebrni ili podzemni povratak – koji je znatno rizičniji od odlaska jer smrtnik može biti zakočen opčinjenošću. Ipak, povratak na zemlju obezbeđuje nostalgija; povodom toga Elenora je napisala:

- Žalost Male Atlantidanke -

Prolom bujice Majčinog umovanja o jedno ostrvo, ostavio je dubok otisak: – tablicu imena izgnanih duhova,

među kojima predvodi *ona sama*, kao *zaboravom prenese-na* u vlastitu Kćer. To je “ona koja više ne zna ni svoj stalež ni svoje mesto, ali koje se san još seća...”*.

Vrtlog Majčinog nestanka iscrtao je koncentrične prstenove ostrvskog grada: vetrom ispisane nanose oko *njenog* središnje-izmaklog *znanja*. Ali *ona sama* beše – nakon povratka sa zvezdanih lutanja, gde joj iza najdalje bele magline stoji utisnut pečat klase – prognana; *neprepoznata* od strane ostrvljana sa kojima je svoj zemaljski život proplela. A prisustvo detinjeg Erosa, s kojim se bejaše provlačila kroz džinovsko cveće, bi zamenjeno vrtnim statuama.

Još jedna strašna promena dogodila se *za vreme njenog odsustva*: načinjen je **popis** stalnog stanovništva – koji je isključivao duhove međuprostora, što kruže između ostrva i daljnih svetova: kako svetova smeštenih na samom globusu, tako i onih koji se nalaze na delovima zvezdanog neba što se sa Zemlje nikad ne vide /a upravo to behu nerasvetljeni izvori raznorodnosti ostrva i ostrvljana, kakvi su narastali do praga čudesnog/.

Tako duhovi *s naličja* Plejada potražiše sebi drugo mesto za vlastite biljno-inteligentne, zvezdano-svetlosne

rasade: nađoše prvo Egipat, potom Kipar, Krit i Del. I tek tu se dogodi emancipacija ljudskog roda od klase vanzemaljačkih duhova: onih koji su grb praroditeljke spustili s nebeske visine i ukopali ga u zemaljske dubine...

Jer, Majkom prosuto zvezdano semenje dovelo je do toga da biljke zrače sopstvenu blagu svetlost, a pojedine životinje steknu zvezdani razum – postanu ljudima. A zatim je došlo i do nicanja – iz noćnog krila prirode – zdanja pogodnih za život i planetarno-nebesku orijentaciju ostrvljana.

Trenutak tišine – unutar prašume prepune zvukova – beše poslednji znak opomene za napuštanje ostrva. Samo oni malobrojni, na vreme prebegli – koji nemahu osećaj premoći – behu svedoci pojave *zelene zvezde* što razjašnjava poreklo *ostrvske klase*. I samo oni – kao *njome vođeni* – postahu Hiperborejci. A potopljeni ostrvljani još dalje tumarahu morima, kao vazdušne skeletne prikaze: oni su davne svetleće olupine, ili kronosu prkoseći Lemuri.

&

Setila se zatim toga šta je usnila prošle pozne jeseni: planeta Zemlja se malo bila nagnula ka jugozapadnoj strani, gde joj je pretilo skretanje s stare putanje i obrušavanje u bezdan. Blagi potres ju je probudio, još joj je odzvanjao golem bruj u ušima, a od stopala su joj krenule struje jakoga naboja – što svakako više nije bio san!

Razmišljala je: južna Zemljina polulopta, u podsvesti severnih naroda predstavlja rajsko prastanje, sveprisutnu prošlost kakva se nije dogodila: ona je *obećanje uokvireno obzorjem pravde*, što dolazi na samom kraju istorije; ona je ne drugo do znak samosvesne nemogućnosti sopstvenog apriornog ostvarenja.

Mesta slivanja podzemnih voda /vrtlozi tamne energije/ predstavljaju izvore napajanja tropskog rastinja – jednu veliku nepoznanicu /od koje je potekao život/.

Na krajnjem severu polarna svetlost čini oprečni izvor ukorenjenosti živih stvorenja – koja grabe sa visine i spuštaju u dubinu ovu trenutačnu viziju prvog *stvoriteljskog bića*. Ali to biće više nema svoju astralnu prêdivnu materiju, jer ju je predalo svetu – koji se od njega otuđio i raspao na dve polovine!

Duhovi iz podzemnih pećina napustili su svoja utočišta na jugu (koja je ispunio korov) i vinuli se (zanosom) u polarni krug; stožer sazvežđa, koji nije zamenio toplinu prvobitne pećine, ali je zadržao u sećanju viziju **iščezlog**: bleđi lik majke koji se udaljava od ljudskog sveta. Sada *koloplet duhova savesti, unutar prošlog zbivanja, predvodi ona* (krilata mala vila, sklopčana usred oluje) u kojoj je koncentrisana svest o nemogućnosti daljnjeg prostiranja (večnog širenja) majčine tamne energije. I ona – poput Arijadne – iz upetljanog klupka tih duhova – izvlači *vršno-uzlazni konac*; onaj koji se vezuje za kakvo zemaljsko biće, kome – usled posvećenosti bleđoj udaljavajućoj prilici – trebaše hitna pomoć: jedan novi orijentir.

Povodom toga je napisala:

- **Žalosna ptica** -

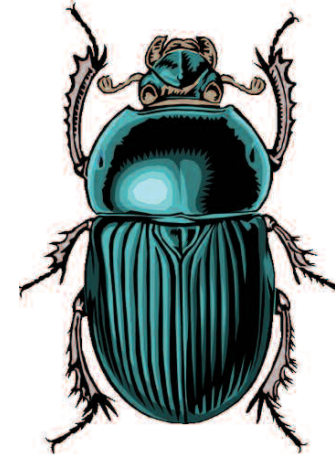
Dok je vladao kružni tok vremena ptica-selica je stalno menjala pol magnetnog pera vrh svoje glave. Ali, kada se ustalila na Severu, nemoćna da u jesen poleti (zato jer je jedno, spram nje pobjedničko vreme stalo na čelo uzlazne spirale događanja) zov (nedogođene) prošlosti postade toliki da izazva u njoj grč. *Fontana svetlosti* što izvire iz *pernate krune* se zaledila i okovala pticu, a **glavno magnetno pero** je počelo da joj se koleba između dva suprotna zemljina pola – opredelivši se za procep sred dvosmernog vremena; tj. za prolaz unazad ka mestu izopštenom iz opšte struje: ka komori njenog uma, gde pluta ostrvce od okatog kristala, koga napajaše *kap s tavanice vremena*.

Nova elita na Zemlji – razmišljala je – bi se sastojala od onoga lanca zemaljskih individua kakav se odmotava samo s vretena njihovih ejdetskih slika, eteroplovnih duhova savesti.

Izgon iz rodne kuće, u kojoj je nabujao korov oko spomenikâ i privukao smutna stvorenja iz njezine retrogradne prošlosti, biva nadomešten jakom pismenom mrežom svetskih putnika, arheologa-tumača i antropologa.

Oni će – otkrivanjem daljne starine – ponovo da uspostave mnoge kosmopolise na Zemlji; one bez čije oscilatorne vertikale – zujeće rilice zlat-

ne bube – nema uspona u zvonasto-produbljeno indigo nebo.

Još je dodala:

- **Jezik ptica** -

(...)

Čudovišna, u beskrajnom samoosvetljenju, njihova zaliha učenja;

*A oni, prognani u skladnu ekstazu
I heroizam otkrivanja.*

(...)

– *Da li se to drevno divljaštvo oprašta?* –

(“Kretanje”)**

Plemenita Astreja (samožrtvena Daleka) nije uspela da znanjima iz *sveta nadmesečevog* usavrši ljudsku prirodu, a samim tim ni da učvrsti (odveć kratkotrajan) pravedan poredak na Zemlji. Uspela je samo da usavrši *Spekulum* putem koga nebesnici osmatraju zbivanja na Zemlji, i time ublaži istoj krajnju presudu...

Ali, od prizora tog zemnog nesavršenstva umrlo je biće Mesečevo, ostavivši za sobom **jezovit huk**; istopilo se ono, te je od njegovog Lica ostao **srebrni rog**, kakav je ljudima služio tek za uspomenu na izgubljeno pravreme...

Tada se pojavila prva odmetnica Kosmopolisa, istim srpom naoružana i iz šume vrebajuća, Artemis (da li sama Astreja, u svom preobraženju?); ona koja je uporište dostojanstvu ljudskog roda pronašla u (ponovljenoj – izgubljenoj?) ophodnji sa divljim životinjama (posebno: noćnim pticama). Samosvojnost zveri beše kvalitet koji je uzmakao čoveku Kosmopolisa. Jer, zver je nosila u sebi latentnu moć saznanja, veću od sveg zvezdanog znanja: – *krik prvog pitanja*.

Najzad joj se ukazao *smisao raskola*:

- Vremenski Levak -

U srcu Atlantide postojao je nesklad između plana primljenog *odozgo* i materijala crpenog *odozdo*.

Ravoj primitivnog uma nije mogao da sustigne viziju koja ga je pokrenula, te se zaustavio na *pretposlednjem* stepeniku hrama – čiju je skalju sâm izgradio. Tada je došlo do **prvog pogleda unazad**: na zgažena stvorenja duž

pređenog puta, koja ne behu shvatila ritam i redosled povorke što se kretala (kao-u-snu) ka vrhu razjašnjenja *zvezdane* vizije; ona su dopustila da ih sasvim obuzme pohlepa, te su previdela šestarom nebesa prautvrđen raspored.

Tek se tu – *preko prizora nasilja* – javila **svest o rasecpu** onog gore i ovog dole; jer *ovo dole* je praznina samopreispitivanja *onog gore*, ne i njegov građivni materijal – koji je (kao fakticitet drevnog vremena) osuđen da se uruši-u-sebe; te i da vaskrsne iz svog **ostatka**, putem progovora *zavišću povređene* okrugline *onog gore* – koje je najzad shvatilo svoju samodovoljnost; autonomnost sopstvenog razvoja, što proističe iz dobro patentiranog vretena, **živog kostura slikotvorstva**. Ali, na prvom mestu – iz govornog subjekta, koji je čovek samoprevazilaženja svoje prvobitne situiranosti na blaženom ostrvu – kroz **dar smeha**: sâme Baubo.

Otud sledi oslobođenje daha iz tamnosvetlosne čahure, metamorfoza svilene bube, ili širenje sazajnih horizonata na sve strane.

Novi zakon Atene Palas, koja – Gromom izbačena iz komore Uma – potiskuje zakon evolucije u **najdublje podzemlje** – da bi tamo ovaj **uveličao svoje dejstvo**; te ujedno prerastao u maslinu što grančicom dotiče oblake: platformu Hiperboreje.

“Šta”, mislio je on, “zar bi bilo moguće da se pod našim nogama pokreće neki zaseban svet, pun ogromnog života? Da u Zemljiniim bezdanima vršljaju nečuveni stvorovi, koje bi unutrašnja vatra mračne utrobe razvijala u džinovske i duhom silne prilike? Da li bi ovi strašni stran-

ci, isterani prodornom hladnoćom, mogli jednom da se pojave među nama, dok bi se možda u isto vreme nebeski gosti, žive jezikom obdarene slike sazvežđa, pojavili nad našim glavama? Da li su ove kosti preostaci njihovog odlaženja ka površini ili znaci bekstva u dubinu?" ***

&

Elenora je kroz sve svoje astralne i geoenergetske avanture izlazila sa određenim saznanjima, i pri tom prolazila bez većih udesa, te je s razlogom izazvala pažnju okupljenih znanstvenika.

Tek kada je *uljez skupa* okom zgrabio *reljefnu sliku njenog uma* i time oštetiio *njegovo zaštitno staklo*, njeno unutrašnje biće počelo je – kroz nastalu pukotinu – da krvari; i time da se izlaže štetnom uticaju spoljašnje atmosfere, te oksidacijom promeni cinober boju svoje davno upaljene *zvezde zore* u plavo; te da putem te novonastale boje retušira vlastiti vitraž – čime on celi tako što iz vlastitog ožiljka *zvonko uvis procvetava*.

&

Elenora se prenu iz svojih opsežnih sećanja i razmišljanja kada je na okruglom mesinganom stolu – postavljenom tačno ispod temena krovne konstrukcije – spazila jedno pismo: bilo je adresirano na nju.

Majka njene sestre – s očeve strane – koju nije videla čitavih pet godina, pozivala ju je da ih poseti. One su stanovale tek nekoliko ulica dalje, na zapadnoj strani grada, na zelenoj padini koja se okomito spuštala do okeana; deo njihove kuće se mogao videti kroz zapadni prozor Elenorinog potkrovlja.

Elenora se odazvala pozivu; njena sestra Ada je kao mala bila vrlo vezana za nju i uvek je plakala kada je morala da napusti njen dom – koji joj se činio mnogo čarobnijim od njene kuće. Za razliku od Elenorinog zlokobno-vilinskog lika, koji je upadao u oči svojim šiljcima, Ada je imala anđeosko-ikonografski lik savršenih proporcija – a uz to i potpuno poverenje prema predočenim autoritetima. Ali to je bila onakva vrsta nekritičkog poverenja kakva je – nakon razočaranja kakvo donosi iskustvo – mogla lako da se okrene u vandalizam. Maloj Adi je prijala sloboda koju je imala u Elenorinoj kući, ali nije bila u stanju da samoj sebi postavi granicu iste –

usled čega bi padala pod vlast svoje sopstvene neobuzdanosti.

I zaista: sada kada ju je videla kao stasalu devojkicu od petnaest ipo godina, morala je da primeti znatnu promenu: izvesno tašto zahlađenje izraza njenog lica, s tokom misli uperenim na jedan određen cilj. A pre je njen pogled lutao kroz prostore poput izmaglice, i čitavo je njeno kretanje – kada su se kao deca zajedno provlačile kroz venjake – bilo lelujno. Njen novi lik izražavao je potpuno poricanje svega što je bilo ranije.

Njena majka Alisa je bila poreklom iz naroda, ali se udajom za gospodina i ustrajnim obrazovanjem profinila – oplemenivši svoje instinkte, koji su bili jaki poput vodene stihije. Neke porive unutar sebe ipak nije mogla da savlada: gajila je veoma ambiciozne planove u odnosu na svoju kćerku, i nije prezala od toga da ih ostvari po ma koju cenu. Cenila je Elenoru, ali je očigledno naškodila njenom odnosu sa sestrom neprestanim upoređivanjem druge s prvom.

Nakon razgovora o njihovim životima u periodu duge razdvojenosti, Alisa je obznanila Elenori glavnu vest: njena kćerka je primila – na Elenorinu kućnu adresu – neobično pismo od jednog Indusa: upravo onog koji je bio na skupu znanstvenika na kome su bili i ona i njen učitelj.

Na osnovu svoje posebno aspektovane astrološke mape i još nekih pomoćnih sredstava odredio je tačno mesto i vreme Adinog rođenja; takođe i to da je ona Elenorina sestra od ujaka, i da je u nju usađen jedinstven duhovni kapacitet koji bi mogla da razvije – ukoliko se sa ovom njegovom preporukom obrati Sedišu u Francuskoj.

– To je krajnje cinično! – neverovatno dvolično! – odvrati Elenora, kojoj se na licu ogledao neiskaziv užas. – On zna da ga tamo preziru, jer su prozreli njegove trikove i otkrili da je mapa patvorena. Sigurno se kod nekoga raspitivao o mojoj porodici i tako saznao za Adu, kao najmlađu i po svoj prilici najpodložniju njegovim sugestijama.

– Ja ne verujem da je on tako zao kao što ga ti prikazuješ – odvrati Alisa – već da ga je njegova rodna okolina učinila smutljivcem; on mora neprestano da laže – i to u više slojeva – da bi opstao.

– Ako Ada želi da studira u Sedištu, poneću ja sa sobom njene radove – posebno one koji se dotiču starih civilizacija i teorijske fizike – i lično ih predati svom pokrovitelju – predloži Elenora.

– Ja ne bih tako rezonovala – odvrati spremno Alisa. – Ti si za njih – dokle god si isključena

iz članstva – samo učenica. Svoje autorske radove možeš promovisati tek kad za to sazri čas; možda čak i posthumno. A osim toga, oni ipak ne poriču vrednost Indusove mape – ona može dati značajan doprinos čovečanstvu kada se vaspostavi njen prvobitni oblik – u čemu si im ti nezamenjiva pomoć. I na kraju će se u originalnoj astrološkoj mapi prepoznati kako tvoj nesumnjivi potencijal tako i onaj malo manji u moje kćeri.

– Ako bude tako, onda vam ovo gadno pismo neće trebati. Ja ga u svakom slučaju neću poneti sa sobom! – odvrati Elenora.

Međutim, Ada – koja je slušala ovu raspravu iz ugla druge prostorije – bila je i dalje ponosna na pismo koje je dobila. Iako joj je ono pre služilo na hvalu nego što je zaista nameravala da ode u Sedište. Dobacila im je samo to da joj uopšte nije bitno uvažavanje Indusovog mišljenja od strane Sedišta, jer je ono već uvaženo na drugoj – za nju mnogo značajnijoj – adresi. Ni Alisa ni Elenora nisu shvatile značenje njenih reči, te se razidoše u neodređenom polurazdoru.

Kako se kasnije ispostavilo, Ada je imala paralelan život koji je već duže vreme krila od

majke: vezu sa momkom koji je bio osnivač laburističkog kružoka u svom mestu. Pun mržnje prema životnom stilu buržoazije, zalagao se za život u komuni. Međutim, iznenada je prestao da bude laburista i postao mistički opredeljen: jedini način da – *na svoj željeni način* – preokrene lestvicu društvenih i moralnih vrednosti. Njegovo interesovanje za Adine radove o prastarim kulturama nije postojalo zarad pronalaženja začetaka građanskog društva u njima, već zarad sopstvene težnje sunovrata u prvobitnu zajednicu; onu kojoj je – kao višestruko zapletenom vencu svejednakosti – nedostajao kolovođa: *on sam*.

Kao čista suprotnost kultu starine, odgajanom kod njene majke, javila se kod Ade – *na belom listu njene isključenosti iz duha promišljajuće savremenosti* – **slika izokrenute modernosti**; slika izolovane sadašnjice, koja ignoriše proces koji ju je izneo – te koja se otud svodi na surogat prastanja, kopiju pramajke. Jer, ona jednom odapeta strela pramajke što stremi postistorijskom vremenu, biva u letu ščepana rukom crvenog laburiste i poslata u *slepu ulicu*: pomereno težište prevrata. Jer, u pitanju je jedan sebi nedosledan anarhizam, koji upravo vraća orijentalno-despotski apsolutizam. I to u obliku

novopečenog lidera-iluzioniste, što zavodi načelo mehanizacije u sferu ljudske psihe **ukidajući joj pravo na usamljeničko začinjanje razvojne linije njenih misaonih tokova** – koji sada moraju biti u funkciji neprirodnog poravnjanja života unutar određene zajednice!

I još nešto: Ada je shvatila kao svoj zadatak i obavezu da ispriča svom tajnom vereniku Zorou sve što zna o Elenorinoj ličnosti i životu – ne bi li on našao način da je spase i prevaspita!

&

U noći nakon posete sestri i njenoj majci, Elenora je – prespavavši u sobi svog potkrovlja sa terasom okrenutom na zapad – usnila uznemiravajući san: njen brat i ona su bili – silom nekakve neznane sudske presude – iseljeni iz rodnog potkrovlja; zato da bi se u njega uselio novi opunomoćeni vlasnik: Indus, uljez sa skupa iz opustelog zamka, koji se u ovom snu stopio u jedno sa jednim pritajeno-nasilnim dečakom iz njihove ulice, sa kojim su često imali okršaje kada su bili mali.

Bili su u tom snu iseljeni u **potpalublje lađe** – koja je stajala u luci kao dom za beskućnike, a ne kao sredstvo prevoza na drugo mesto – i kroz okrugla okna gledali u rodnu kulu kao u zauvek izgubljenu stvar. Svrativši do svoje kuće, radi poslednjeg pokušaja protestovanja, dobila je u ruke izvesnu nadoknadu: srebrnjake, koji nisu – kada ih je bolje pogledala – bili štampani kao novac, već kao kockice ruleta ili opcije putovanja: putokazi širenja prekookeanske mape. A zatim su postali *krilate oči*, kakve se roje *pod krovom* njihove kule, i izleću *kroz odžak* u visine. U tom trenu se probudila.

Bio je čas pred svitanje: kroz tanke zastore je još sijao polupun Mesec a male laste u gnezdim pod krovom tek što su počele da kriće. Popila je

čašu vode sa postavljenog stočića pored sebe i uspravila se u krevetu. U tom trenutku spazila je kako kroz beli zastor terase prolazi tamna senka – silueta stasitog muškarca – koja se uputila pravo ka njoj stegnutih pesnica i uputila joj glasnu pretnju (ova je odzvonila kroz prostor kao zvuk ispod površine vode): – *da se ona nipošto ne usudi da upotrebi te novčiće!* Osetila je smesta da je materija od koje je on sastavljen magnet-

na i da se prema njoj kreće kao hipnotički talas. I uprkos samrtnom strahu i parališućem iznenađenju iz nje se otelo: – *E, baš hoću!* On je već bio krenuo da izađe kroz zastor, kada se naglo okrenuo – kao da je čuo njenu misao – i šćepao je za rame. I taman što je pomislila – *gotova sam!* – odnekud iz prostora su iskrsle dve ruke u crnozelenim zvonastim rukavima (nalik na prastare jelkine grane) i dobro joj poznati glas pokojne bake: – Ništa se ne boj, milo moje dete, *mi* tebe čuvamo! U tom trenutku stisak na ramenu je popustio i senka je pobjegla.

Da li je to bio san, odnosno, da li se ona uopšte bila probudila? Elenora se u svakom slučaju nije po drugi put probudila, svest joj je tekla kontinuirano; rame ju je još bolelo od stiska a čaša vode je zaista bila ispijena. Kada se uverila da se *ovaj* neće vratiti (– u njemu je počivalo isto neko *mi* kao i u glasu njene bake; dakle: s jedne strane *zbirna senka*, kao otelotvorenje zajedničkih osobina svih njenih neprijatelja, i s druge strane, pružene jelkine grane kao izvršioци bliske joj volje *zbirne majke* što izdaleka motri na nju –) ustala je i prošetala kružnom terasom. Bilo je već uveliko svanulo te se nije više plašila povratka *senke*, mogla je da razmišlja.

– Ova kuća mora ostati prazna – zaključila je – ili biti pretvorena u muzej; *ona je i svačija i ničija*. Jer, kako da kroz nju huji dah preispitivanja jedne u tlu joj ukorenjene davnine ako je do vrha popunjena stanarima?

&

Tek kada se Elenora ukrcala na lađu i oči joj se behu ispunile sivoplavičastim odsevom nebesa, shvatila je da ide u susret potpunoj neizvesnosti. Pa ipak, osetila je milost preobilja na vršnom talasu te neizvesnosti – što je nadolazio s *one strane* dalekog horizonta.

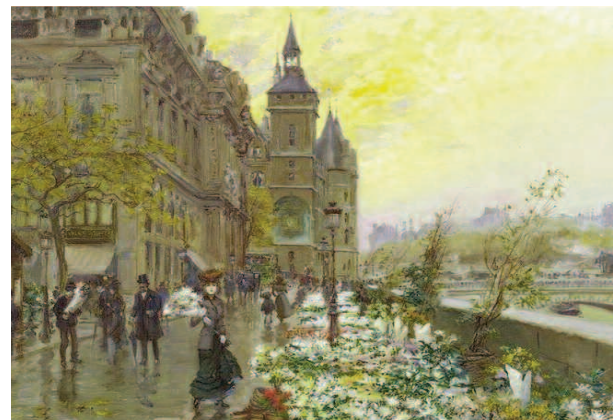

Osetila je žaljenje što napušta ostarelog Alberta i njegovu čarobnu malu kuću – što je postala čahurom njenog odmetničkog bića i uvukla u sebe beskrajno prostranstvo pustare.

Uz to, nije bila sigurna da će biti dobar student, jer je njen um – i uprkos posedovanom žarkom interesovanju – bio duboko i neobično odsutan, neprestano zauzet svojim podzemnim tokovima. Probrani fragmenti /izdvojeni detalji/ neke izučene oblasti sklapali su se u njenom umu uvek u neki drugi poredak ili redosled spram onoga kakav je vladao u kontekstu iz koga su oni bili preuzeti. Njen um neobično je sažimao u jedno udaljene geografske destinacije i nezavisne istorijske događaje – što se ispostavilo kao prepreka njenog snalaženja u ovom svetu. Morala je da uloži višestruk napor radi svog prilagođavanja.

Stoga, mogla je da postigne od nje očekivano potpuno obrazovanje samo sopstvenim, odlagajućim ritmovima – koji bi stupanj po stupanj namotavali na vreteno pripovedanja nit tamnosvetlosne materije jednog uporednog sveta.

Prispevši najzad u luku Normandije, zahvatila ju je neopisiva panika – zbog gužve i meteža na kakve je bila potpuno nenaviknuta. Uletela je u prvu diližansu i nije se zaustavljala sve do Pariza, gde ju je čekala tetka Telma. Prvi put je videla grad koji je već dugo živeo u njenoj svesti, zahvaljujući brojnim vinjetama i opširnim pričama svoje tetke. To beše grad čiji je najviši toranj prosecao najtajniju komoru odmaknute svetlosne sfere, odnosno zadirao je u **crnu zenicu** sunčanog – sutonjim ovojima proširenog – oka.

Telma je stanovala u jednom napuštenom slikarskom ateljeu, na vrhu višespratne kuće, čije su cele zidne površine bile u staklima – omogućivši fantastično uranjanje u dubinu sutona. Njegove prosute pastelne boje i promenljive vatre dočaravale su Elenori alhemijski proces duše-na-umoru, o kome joj je toliko govorio Albert. Budući okovana impresijama, tek je posle dva meseca nastavila svoj put.

Za to vreme je napisala:

- Put preobražaja materije -

Sunčano oko izlilo je tamninu vlastite zenice u najuži ostrvski (kritski) krug. Tako je nastalo *okno sećanja*, u kome su se ogledali svi *budući* užasi čovečanstva, – tako da ovo gnevom zaplamt i pepelom ugasi samog sebe. Ali u tom vulkanskom pepelu bi utisnut beleg Sunčane vizije /nacrt visoko-stilizovanog kosmopolisa/; – one vizije koja

se odnosila na postčovečansko (labudu posvećeno) vreme (Apolonovo). Tako *cug podzemlja* odnese *sav ovaj prah* do kopneno-uzvišene pećine (Delfa) – što odisaše parom svog nakapavanja nedohvatnom zvezdom Severa. I tu se – u šupljem stecištu planina – dogodilo sudaranje *dva mlaza*; trenje *dve zenice*: maglenovide (Mesečeve, Gorgonine) i jasnovide (Sunčeve, Persefonine). Iz vakuuma njihovog vrtloženja rodi se *treće oko*: barjak Majčinog samoodnošenja, što suče ka svojoj *središnjoj praznini* – prolazu ka onostranome; zemlji Hiperborejaca. Ali i unazad: ka mestu preuspostave nepomerljivog merila otmenosti, odnosno, rođenja *prvog odmetničkog para očiju* (Artemis i Apolona); – ka ostrvu Del, što se – obuhvaćeno sedmobojnim krilom noćne svetlosti – opervazi ljuspama zlata. Ono ne beše više ljudima nastanjivo.

Stari svet se klonio svom kraju (...) Nemilo je duvao hladni severac preko ukočenih polja, i ukočeni čudesni zavičaj razvejavao se u etar. Nebeske daljine ispunjavale su se blistavim svetovima. U dublje svetište, u viši prostor

čuvstva kretala je sa svojim silama duša sveta – da bi onde vladala dok ne počne svitati svetska veličanstvenost. Svetlost nije više bila boravište bogova i nebeski znamen – preko sebe su oni prebacili veo noći. Noć je postala golemo krilo otkrivenja – u njega su se vratili bogovi – i usnuli da bi se u novim prekrasnijim obličjima vinuli iznad promenjenog sveta.****

A zatim:

Atlantska (Kritska) Kruna – ostrvo najprobranih duhova, gde je utisnut pečat Plejada – ne sme da teži ograđivanju! Jer upravo kroz njegove tajne pukotine struji dah samosvesti Stvoriteljke, što ga zvezdanim telom nadsvođuje. A upravo zato jer je njegova svetlost (“sjaj hiljada čistih duša”*) sa stanovišta okolnog sveta tama, **mesto potpune nečitkosti**, njemu se – za vreme “noćnog provetranja”** sopstvenih duhova – prikrada zloduh samovlasnosti, Senka Majke. I ona prodire u njega mlazem svog jednostranog vidstva, izazivajući na njemu požar – usled otvaranja njegovog (za postanak ljudske vrste uputnog) skladišta! uporedo, kovčega njegove odbačene prvomogućnosti postajanja ne-umerenim, samožrtveno silovitim! A time su zraci ovog neželjenog pogleda odbijeni, jer skladištem preobraženi – **skrenuti** u pravcu rašivanja onog nemilosrdnog tkanja što ih je na samome izvoru sputalo. To je pogled-u-budućnost jedne ptice koja samu sebe (još) ne vidi, te se strmoglavo vraća u vlastitu prošlost – što u svojoj kraterskoj šupljini sve vidi i za sebe zna. A tek sa gašenjem poslednje iskre tog pogleda, koji je na Zemlji uspostavio prvi pravedni poredak, **posmrtno produženi** mlazevi njegovih jama nalaze prostor za ekspresiju

vlastitog suviška (Horu, Fugu). Ti isti mlazevi isijavaju u prostor iza okeanske površi, što prigrbljuje odvaljen lednik Severnog pola; zapravo, plamteći šiljak planetarnog stradanja – njegovo osetilno dubeće prekomerje!

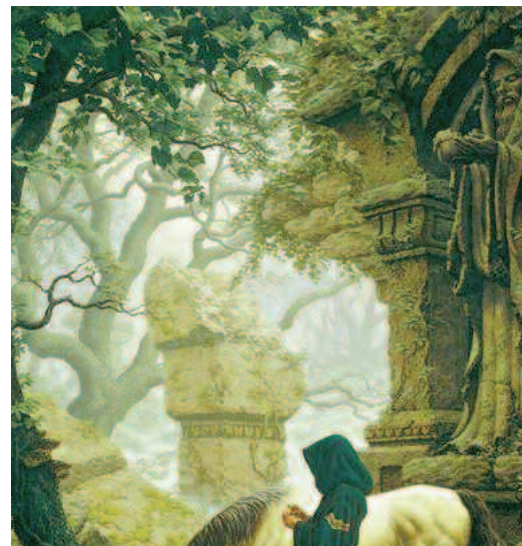
&

Spuštajući se diližansom u južnije krajeve, Elenoru su opili mirisi polja kakve nikad ranije nije osetila. Sanjala je, zatim, kako lice njenog budućeg pokrovitelja (koga je videla ugravirano na bakarnom tanjiru, koga je neko od istraživača doneo u Englesku) prelazi od ljudskog u životinjsko, i obrnuto; to se odvijalo naizmenično, u nedogled. A ona je uzalud tražila – s pogledom fiksiranim na stecište ta dva suprotna smera vremena – putokaz krajnjeg izlaza; prevagu razrešenja ove dvojnosti.

Probudila se kada je diližansa počela da se penje ponad Dordonje, i vazduh postajao oštrij: zadivila se prozračnošću žutih listopadnih šuma koje su – i uprkos tom svojstvu – bile obdarene nečim nedokučivim: jedna vizura iza druge, beskonačno izmicanje nečeg naveštenog, sasvim nenadan zaokret puta i *povratak na isto mesto, ali s njegove oprečne strane*: – *uvijanje puta u osmicu*. Kada se diližansa konačno uspela na goletnu visoravan, ugledala je ispod sebe razbacane brežuljke: bili su kao svetla ostrva u modrom nebo-oceanu, koja se – poput narastajuće pene oblakinja – sastavljahu u telo zmaja-naizdisaju. Bio je pozni oktobar.

Dvorac njenog pokrovitelja – *oaza usred pustinje* – bio je zvanično predstavljan kao edukativna ustanova, namenjena prvenstveno za mlade talente. Iako je uistinu bio Sedište ilegalnog okupljanja istraživača svih tabuisanih fenomena u prirodi i društvu; takođe, okrilje svih izgnanika po tom pitanju, brižljivo čuvanih od znalačke gramzivosti vladara. Elenora je zvanično putovala tamo da bi stekla rang učiteljice, šire prosvetiteljske orijentacije. Za početak, predavače samo deci iz obližnjih sela: dobro pokriće za njeno prisustvo.

Razmišljala je o tome kako će svoje samoskovane anglosaksonske izraze – sažete u posebne mukle formule – prevesti u široko opisne, ulančavajuće ili eksplikativne francuske izraze. Podsticaj za upuštanje u takav visoko-rizičan poduhvat samoprevođenja (jer tu preti opasnost da se izgubi *ono jednom postignuto* u jeziku) pružio joj je **muzički mehanizam fuge**. Inače, ona je izvesne fuge – nalik na one već čute, iz perioda baroka i ranog romantizma – često čula u snu ili polusnu. Iako mnoge nisu bile (još) napisane u ovom svetu! Ali one – odviše udaljene – kao da nisu težile da u njoj pronađu medijum svoje materijalizacije. Bile su naprosto arhivirane u astralnom svetu, i time tek za nekolicinu oslušljive; bile su verovatno i zapisive – za one koji su pored moći njenog prislušavanja raspolagali i dovoljnim znanjem za prečitavanje njenog koda.

Kompozitori su samo podesni mediji za nešto što već postoji – pomislila je Elenora; – sa pesnicima, filozofima i interpretatorima je drugačije: tu ima mnogo više prostora za lično arbitriranje.

Kada je – u plavoljubičasti suton – prispela do drakonima ukrašene kapije dvorca, i dugačkim kružnim stepeništem prispela na njegov prag i provirila u njegovu unutrašnjost, bila je isto tako zgranuta prekomernim sjajem i raskoši kao i

njena tetka. Upitala se gde je ona to zaista došla, i kako je to moguće da postoji toliko ogroman raskorak između asketskog duha okupljenih istraživača u Engleskoj i ovoga što je ovde zatekla. Za to je, svakako, bio zaslužan niko drugi do sam plemić: oprema unutrašnjosti ovog dvorca bila je njegov izbor i ukus.

*Raskoši, dvorano gde kralj zavedeni
Grč venaca gleda, smrt u svečanosti,
Samo ponos vi ste, skriven tamnom zlosti
Oku samotnika, verom zasenjenim.*

*Znam, daleko od te noći, zemlja sjajnim
Bleskom daje svetlost neobičnoj tajni
I rugobni vekovi je manje mračne.******

Prošlo joj je tad kroz glavu da je ona preko noći izgubila sve svoje domove: Albert je postao nastrano senilan, karakterom nepouzdan – menjajući, i to u toku jednog dana, bitne stavove i opredeljenja. On je – po obaveštenju iz poslednjeg pisma, koje je bilo stiglo u Pariz – konačno pao pod starateljstvo gospođe Eme iz susjedstva. A tetka Telma je obolela od nervne bolesti koja je znatno promenila njen karakter: težila je učmalom životu, sasvim napustivši svoj predašnji avanturistički duh: Elenori je počela

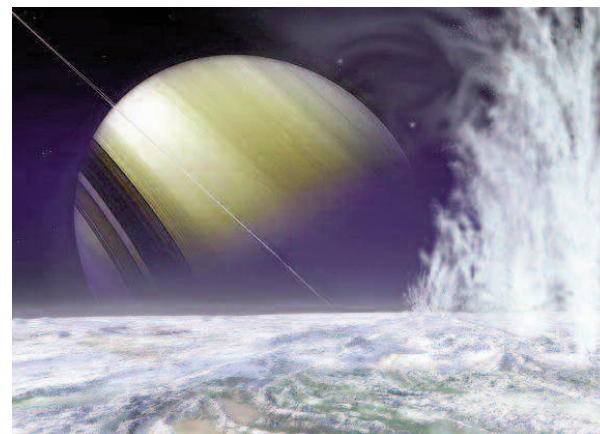
sve više da nameće brojna bezrazložna ograničenja – okolnost koja je dovela do toga da Elenora, kolebajući se do poslednjeg trena, nastavi svoj put. Ovo užasavajuće zdanje bilo je – htela to ona ili ne – njeno poslednje pribežište. Moraće da ugrabi jedan vlastiti prazan prostor od ove raskoši.

Pokrovitelj Sedišta, plemić Hajnrih, bio je na putu, ali su je njegovi zamenici veoma ljubazno dočekali – pokazavši joj kružnu biblioteku, veliku kao zvezdano nebo, i dodelivši joj čaroban

usamljenički kutak za život i rad: bio je okrenut na severozapad, gde su se dva goletna brega kosila i usecala – upravo kao i ispisujuće trake na predvečernjem nebu. Sela je kraj otvorenog prozora i u jednom dahu napisala:

- Opčinjavajući prizor -

Propast Atlantide: autokorektivni plamen u njoj samoj

Mala Atlantidanka – i uprkos jasnoj svesti o bliskoj opasnosti – oklevala je da napusti ostrvo, sa sopstvenom klasom lutajućih duhova. Jer, u Sedištu kružnog grada nalazio se *uput za napuštanje ostrva, duž određenih putokaza* što vode do obale **novе izronjavajuće zemlje** – koga je samo ona uzimala u obzir: jer je jedina verovala u trijumf krhkog nad preogromnim.

Biće ostrva je samo unutar sebe sadržavalo **formulu samorazaranja** – pred-znanje o vlastitoj katastrofi, preživljenoj u vremenu *pre postanja*.

Uput je govorio o tome da srp meseca-u-opadanju (što zloslutno obasjava grotlom ostrva pradavno izbačene blokove kamenja) mora da obrne *pun krug*, da bi na pravi način akcentovao/podržavao Veneru: hladnu zelenu zvezdu na crnojubičastom nebu predstojeće katastrofe; posmrtni amblem Atlantide. I na taj način dao *smernicu plodonosno-vatrometnom rasejanju užarene kugle*, hitnute iz vulkanske dubine ostrva. I da bi Neptunov trozubac bio – u fazi punog meseca-u-senci – zaboden u *komešajuće jezgro vulkana*, te na taj način izveo njegov dugo sputavani gnev na površinu: munja što iscertava putokaz ka izronjavajućoj zemlji: Hiperboreji.

Putokazi k Hiperboreji: stabla rastrzana silinom sopstvenih *u-dalj-zanosećih* čvorova – budući jednom otrgnuta od gustine sokova južno-ostrvskog tla, to jest. vulkanski postalog zemno-nebeskog šara središta – nastavljaju da se vrte oko svojih osa, sve dok se ne približe pragu nesaz-

najnog... Tako *sva ona* – budući *hodajuća* i nalik na *barjake*, te vođena onim vrtlogom preobilja što je pretvoren u perčine sopstvenih odgonetki – prvi put upoznaju **severnu stranu**; onu gde sutonji zraci, proizišli iz **sfere (naprsle, jer krošnjama zarobljene) jasnosti**, drhte da se ne okliznu u noć... I tad oni – na rubu svog gašenja – ispredaju srebrno-vrludav izdanak sfere, kobilicu lakozaokretne lađe sutona.

- Ozirisova Jedrilica -

Kobilica brodolomne lađe sutona, izdanak potonule školjke blaženih, ima **bisernu osu, rezervoar tamne svetlosti koji kaplje** (prosuta sunčana srž) – i **posthumno začinjje Hora** (treće oko). Taj rezervoar je stoga ne drugo do klijajući kapacitet sunčanih pega, sabitih u predivno vlakno – što iznosi, iz rosnog krila noći, zvezdu poslednje jasnosti.

Ozirisovo mrtvo-prokljalo telo se – shodno preuređenju odnosa samih stresnih tačaka u njemu – razudilo u **putokaze**. Tako je ono tek posthumno dalo nov predivni materijal za *nebesku jedrilicu* – koju pokreću vetrovi sveg njegovog za-života-pretrpljenog jada. A zaostala pokretačka sunčana srž-u-njemu se – svojim tihim iskapavanjem – pretvorila u fosforescenciju jedne zinato-preduboke zenice: oko slepčeve orijentacije, usled koje se *on jedini penje uz lestvice*.

*Ali drugom nekom taj jedrenjak u dnu
zatona crnog vina, i taj miris! I
taj žudni miris mrtvog drveta
koji nosi snove o sunčevim mrljama,
o astronomima, o smrti...*

*Taj brod je naš i mome detinjstvu
nije kraj. ******

&

Čim je izvršila svoj glavni zadatak – a to je vraćanje *mape zla* u njeno prvobitno stanje – Elenori su dali znatnu slobodu u izboru oblasti njenih zanimanja. Motivisana kontaktom sa obdarenom decom i omladinom iz raznih zemalja i društvenih klasa, počela je sve više da razvija umeće izlaganja vlastite hermetičke doktrine jezikom novootkrivenih žanrova, kakvi su imali daleko širu komunikabilnost od onih koje je bila ranije usvojila u Engleskoj. Osećala je neizmernu radost u prenošenju vlastitih ideja i hvatanju u koštac sa različitim recipientima – tokom zajedničkog hodanja po golim brežuljcima okolo dvorca. Unapredila je time i *samoizneti obrazac tumačenja*, bivajući najzad spremna da ga primeni na *odmetnuto jezgro prateksta* – koje boravi kod svog neprijateljskog blizanca.

Produbila je povest Atlantide:

Lemurija – smeštena negde u srednjem Pacifiku – bila je daleko starija od Atlantide; posedovala je *hram zenice sunca*.

Odvaljen vrh piramide, ili strela sunčane vizije, sadržavala je u sebi **jedinicu mraka**; odnosno, njen vrhunac se /samozaokretno/ napajao na tom izvoru; ptica kondor /sunčana letilica/ je /tokom selidbe/ udahnila *maglinu* iz ponora ništavosti, i *ova* je postala sastavni deo njenog /viševrtložnog/ puta.

Stanovnici Lemurije su toliko bili uronjeni u *prikazu zenice sunca*, da nisu videli samu okolnost njene pojave; a to je **mulj samorazornih duša** – koji, strelu ove prvoizronele sveopšte-svetlosne duše, teži da obruši i usisa u dno svih beznađa.

I *hram zenice sunca* – nasaden na ušće podzemnih sila – i stanovnici okupljeni oko njega, potonuli su u algama obraslo podokeansko dno. Oni – *odveć zaneseni lepoto* – nisu vodili računa o potrebi rashlađivanja sunčanog diska, na koga su se upisivali sadržaji **noćnosvetlosne kugle prorokovanja**, posađene na središnje postolje unutar hrama. Iako je ovaj isti izazivao šumske požare.

Nekolicina preživelih prenela je *kristalnu kuglu i njen disk* na susedni kontinent, odakle su ovi najzad stigli do Atlantide. Zato, jer su samo Atlantidani – iako lišeni predstave o pratorcu – imali izgrađene brojne prstenove okolo mesta za sunčev hram. Tako je donesena kugla najzad izračila sadržaj svoje – *diskom prečitane* – unutrašnjosti na **okolne prstenove**; ispisala konstelaciju sunčanih pega, što odgovaraju kako licu majke stvoriteljke tako tačkama zla u ljudskoj prirodi.

*Ostavi dom od kristala, i izrasti,
sa patnjom, niz svod mesečinsti –
usput – kao svici u sicilskoj noći,
i drugim svetovima daj svetlosne moći!
Oglasi sve tajne svojega poslanstva
sazveždima, sjajnim sred prostranstva,
i budi svakom srcu međa i kob preka,
da zvezde ne klonu pred grehom čoveka! ******

Međutim, Atlantidani nisu umeli da iz tog nepokrenutog mozaika izvuku nit posmrtno-tkajuće svetlosti

pramajke, kao što su to činili Lemuri – *uronjavajući u dubinu njene vizije o dalekoj budućnosti*; odnosno: čineći budućnost i delujućom u sadašnjosti i prelomnom spram prošlosti.

Vekovečni rod, čije je tišteće vreme palo, preterano, u prošlost, i koji pun slučaja nije živeo, u stvari, nego od svoje budućnosti. – Taj poreknuti slučaj uz pomoć jednog anahronizma, ličnosti, vrhunskog ovaploćenja tog roda, koji oseća u njemu, zahvaljujući besmislu, postojanje Apsolutnoga, ... *****

Naučno-tehnološka elita s Atlantide to nije mogla nikako da postigne, već samo da obezbedi stabilnost prisutnog (daljnim zvezdama određenog) poretka – koji se nikad nije uzdizao do vizije proistekle od prvostvoriteljskog bića, niti je bio u ikakvoj sadelatnosti sa njime: hramom je zavladała patvorena slika pramajke: njena sijamska sestra.

Jedino je Mala Atlantidanka zadržala nit sećanja na pramajku: *onu* koja više nije znala da postoji, jer je čekala da uskrse s celokupnim čovečanstvom. Ali, cena za to njeno sećanje je bila jedna nepremostiva – *jer spiralno uznosna* – osama; posvećenost razgovoru s daljnim sferama. A **jedini** – tome razgovoru srazmeran – **način uspostavljanja njenog kontakta sa stanovnicima ostrva**, bio je *preko tačaka zla* u njihovoj prirodi – koje su se upravo u njenoj blizini aktivirale! proizvodile određene rušilačke efekte, da bi zatim upravo te osobe iz kojih je to proisteklo bile prinuđene da ih sagledaju! Reakcije su po tom pitanju bile dvojake: jedni su izričito poricali da je to proisteklo iz mračnog dela njihove prirode, proglašavajući njenu **izazivačku ličnost** za uzrok te nesreće; drugi su priz-

navali postojanje klice mraka u sebi, i putem svog *pribranog* sagledavanja njenih efekata dolazili do **katarze**. Tako se *upravo iz njih* destilovala noćno-svetlosna materija paralelnog sveta.

(...)

*Dok prostačke gomile smrtnih, bičevane
Krvničkim užicama u kolu pomamnom,
Na piru se ropskome grizodušjem hrane,
Boli moja, pruži mi ruku; dođi sa mnom,*

*I gledaj: preminula prošlost sagiba se
U haljini starinskoj s nebeske terase,
Nasmešeno Kajanje izranja iz voda:
Pod svodom je usnulo sunce umiruće,*

*I kao pokrov koji se po istoku vuče,
Čuj, o čuj Noć prenežnu
kako blago hoda. ******

(Pribranost)

Dakle, *stara* – obnovljena – *vizija posmrtno budućnosti*, prevedena je u jedan **širi kontekst**: lavirintno ostrvo što saobrača s čitavim svetom: Atlantidu. Odatle je prvo stigla u Egipat.

* * *

Jednog dana narednog proleća osetila je da je neko posmatra: osvrnula se i istrpela dug pogled svog pokrovitelja, koji se upravo vratio s puta:

– A vi ste ona neobična mala Engleskinja! – reče najzad naklonivši se. – Vidim da mnogo radite. Ali umesto da odgonetnete sam pratekst, vi i dalje umnožavate slojeve njegovog okolišnog pretumačivanja. No, o tome da je jezgro prateksta moralo biti žrtvovano da bi se ovaj od lokalnog prevelo u univerzalni kod – već sam obavešten. Ipak, ja smatram da vi možete *na samome kraju* – onda kada stignete do poslednjeg spoljašnjeg-unutrašnjeg ovoja okolo nedostajućeg jezgra prateksta – da povratite njegovu prasluku.

– Ali *ona* neće više biti ista – uzvratila je hitro Elenora, – to jest, neće imati pređašnje prostorno-vremenske koordinate; zapravo: biće unutar-sebe-ista ali prema spolja različita; jer *ona* je *istovremeno* duboko-slojevita i polivalentna.

– Lebdeće – nastavila je – kao signalni toranj u bezmernoj pustoši, odmaknuta od svega, nepristupiva. Samo *ona* može – po milosti svog prekomerja – ka drugima zakoračiti, ne i obratno; rasklopiti se, razlistati se – i to kao punina jedne svemu osvetljavajuće budućnosti, što postupno ucrtava *svoju* (– bolno-preinačenu, skokovito-vrednosnu –) *lestvicu* u uvek jedan po jedan okrenut list, odnosno, lokalitet. Dakle, ja osvedočavam moć svog obrasca tumačenja, isključivo po pojedinim geografskim destinacija-

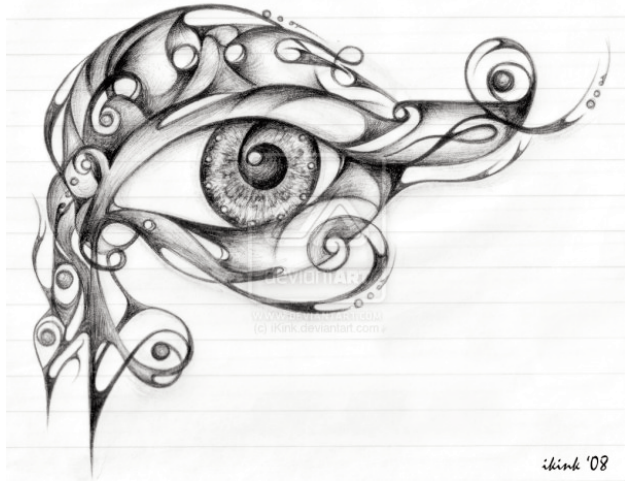
ma – koja se ulančavaju u kružnu nisku, kroz vlastita stalna pomeranja, jer sažimaju u sebi jednu lavirintnu višesmerno-zapletnu priču!

– Ali – nakon pauze odvrati Hajnrih – jezgro prateksta i dalje stoji nepromenjeno, na isti način upisano na papirusu, čiji prevod i prepis ste upravo vi dobili u ruke! U samom tom tekstu je sve dato, on nema potrebu za vašom nadgradnjom. Zašto ne možete jednostavno da ga iščitajte?

– Vama nedostaju tehnička znanja za tumačenje ovog svitka – nastavio je – a ponašate se kao sam njegov autor *ex nihilo*. Razgovaraću ja još sa odborom i predložiću vašu dalju edukaciju. Vi ste se odveć smelo prihvatili – odnosno, vama je za čudo dodeljen najodgovorniji zadatak u našem Sedištu! Nadam se da ćete opravdati ukazano vam poverenje!

Ostavio je zatim skamenjenu Elenoru, koja se više zabrinula nego rasrdila, jer je u trenutku shvatila sledeće: da je predrasuda o postojanju *jednog jedinog mesta* razotkrivanja *istine-o-postanju* zatomila ovog u osnovi plemenitog plemića, i onemogućila ga da započne neko sopstveno stvaranje. Tako je – upravo iz te nevolje – i postao njihov pokrovitelj.

No, tek *s tačke tog nesporazuma* i kreće čitav lanac nevolja!

&

Upravo je krajem leta te godine zazvonila na vrata Sedišta Elenorina sestra Ada. Dobila je pravo na studiranje na osnovu dobre procene radove koje je komisiji poslala poštom njena majka. Učinila je to krišom od kćeri, nadajući se da će ona – ukoliko bude primljena – tu čast i prihvatiti. Tako se i dogodilo, ali je Adin motiv dolaska bio u raskoraku sa majčinim planovima za nju. Zapravo, nije doputovala sama: sa njom je pošao i njen tajni verenik Zoro, koji je – preko mreže ličnih poznanika – pronašao u obližnjem

mestu nekolicinu istomišljenika, spremnih da ugoste kako njega tako i celu njegovu grupu.

Nevolja je bila u tome što je Ada znala da se u Sedištu odigravaju ilegalne delatnosti, i što je to prenela svom vereniku. Jednog dana je rekla Elenori:

– Moraš da upoznaš mog verenika, i moje novo društvo u koje me je on uveo. Ovde je mnogo pogodnija klima za naše delovanje nego u Engleskoj: *stvari su ovde prirodno pomerljivije*. Ja sam – kad već to mogu – došla ovde da se obrazujem, ali to ne znači da delim vaš sistem vrednosti.

– Vi ste sve učinili – nastavila je Ada – da plamen vaših otkrića učinite nedostupnim narodu. A predstavljate se kao da radite u njegovu, a ne samo vašu, korist. Ja znam da najvrednijim među ljudima ovde nema pristupa!

– Zarad postizanja jednakosti potrebno je preći more vremena – odgovorila je Elenora. – A kakvi su to sad ljudi?? Pominjala si samo verenika!

– Ako kreneš u nedelju sa mnom na izlet do mesta gde se oni okupljaju, Zoro i ja ćemo te lično sa njima upoznati! Pričala sam im već o tebi, oni jedva čekaju da te vide.

– Pa i vi ste – kao i Sedište – neka polutajna mreža! – primeti lukavo Elenora.

– Mi smo otvoren novoformiran pokret, nemamo stalno mesto boravka. Ali, među nama postoji poverenje i deljenje svega što imamo, i materijalno i u mislima. I uprkos svim preprekama mi održavamo život u zajednici! – odvrtila je žustro Ada.

– Ovde nema života u zajednici! okuplja nas naš istraživački rad kao i zajednički ideali i kulturna stremjenja. Ono prvo shvatanje života je primitivno, a povratak na primitivnu svest sa našeg stupnja razvoja predstavlja opredeljivanje za zlo! Po svoj prilici, iza svega stoji poriv tvog verenika za manipulacijom nad tuđim ovakvim ili onakvim hendikepom! – odvrati užasnuto Elenora.

– To je, naprotiv, povratak u izgubljeni raj gde nema još nikakvih zala; zlo se pojavljuje tek s *mišljenjem* – i kad je u pitanju procenjivanje naše zajednice ono postoji samo u tvojim mislima! – odvrati drsko Ada.

– Najveće zlo nastupa onda kada zlo prestaje da se prepoznaje kao zlo! tačnije, *sa zabranom samog mišljenja* – odvrati spremno Elenora. – U takvoj zajednici nikada nema ravnopravnosti niti pravedne raspodele dobara; njena začetna ideja je u osnovi kanibalistička: jedan jedini poglavar guta sve ostale članove sopstvene porodice.

– To sve govoriš napamet, s predubedenjem! – odbrusi Ada.

– Ipak ću morati da krenem s tobom! – nastavila je Elenora – i ukoliko ocenim da su oni ono što pretpostavljam da jesu, neću se potužiti tvojoj majci nego ću odmah upozoriti našeg pokrovitelja, i on će preduzeti potrebne mere!

– Ti si zaista tvrdokorna osoba! – odgovori Ada. – Znala sam da ćeš na početku imati otpore, ali oni će popustiti onda kada zaista budeš upoznala moje prijatelje. Oni ti – a posebno Zoro – mogu biti prava pomoć za to da konačno izađeš iz staklenog zvona i počneš da živiš: jer ti, zapravo, kao i da ne živiš!

– Bolje je da ne živim, ako takav svet predstavlja život! – odbrusi Elenora. – Uistinu se gadim takvog vašeg pojma o životu!

– A mi se gadimo vaše nezasluženo uvažavane preosetljivosti! – zaključi najposle Ada.

Elenorina loša predosećanja su se obistinila: bila je to – po njenoj intuitivnoj proceni – beznačajna skupina mladih s kvaziezoterijskim znanjima, jakim orgijastičkim sklonostima i megalomanskim pretenzijama. Adin verenik Zoro – plav, visok i stamen – smatrao je sebe njihovim bogom, a oni su ga nazivali vođom i

učiteljem. Adu je pridobio neumerenim komplimentima; naročito mu je imponovala silina njene predanosti, njena lepota kao i to što je jedina od svih došla iz dobre kuće. Iako je bio inteligentan, spuštao je svoj um na nivo životinjskog njuha – radi ocenjivanja sredstava kojim bi mogao da pridobije određenu osobu. Najčešće su to bila laskanja uperena na ojačavanje one tačke u nečijoj psihi koja je bila najranjivija. A to je nadalje stvaralo izvesnu zavisnost: **općinjenost sopstvenom snagom, ili neosnovanu samouverenost** – koja nije mogla nikako da preživi van granica njegovog uticaja! Rešenje je bilo u tome da se obezvređi *sve ono što postoji izvan* njihovog kruga i delokruga.

Zoro je – u prisustvu svojih članova, koji su se bez pogovora s njim usaglašavali – počeo da laska Elenori da je u njoj još izdaleka prepoznao lik Jovanke Orleanke; odnosno, pravio je razne aluzije na to da je ona njena božanska reinkarnacija.

Krajnji njegov cilj – pogađala je u sebi Elenora – jeste to da od mene iskamči *prepise obeju mapa* – o čijem postojanju ga je izvestila Ada. Ali ubrzo se pokazalo da on hoće i mnogo više od toga! Tvrdio je da drevne mape, u svom originalnom obliku, treba da pređu iz ruku

Sedišta u Elenorine ruke: zato da bi ona pojednostavila njihov sadržaj i obznanila ga narodu: – i to uz pomoć njega kao duhovnog predvodnika njihovog preporoda.

– Stvari – kada se pojednostave – ispuste sopstvenu srž – rekla je oprezno Elenora, pretvarajući se da je na njenoj strani. – Zato proces obznajivanja mora teći postepeno. A to mi u Sedištu upravo i radimo: praveći bezbroj verzija jedne iste priče ili oblasti znanja, zarad uvećanja broja njenih optika. Na taj način omogućavamo svakome iz mase da pronade neku sebi primerenu, i tako dođe do svojeg sopstvenog saznanja.

– Ja zato – nastavila je – uporedo držim predavanja po selima i slušam njihova predanja: knjiško i usmeno znanje moraju se spojiti – ali tako što usmeno teži šupljem središtu a knjiško razuzdanoj periferiji, te na kraju povezuju svoja **dva izgubljena kraja** u *mašnu vraćajućeg vremena*, ili *petlju ponovljenog stvaranja*.

– Ali vi nemate pravo da se tako držite na distanci i sami određujete sva pravila! To je, između ostalog, protivno Bonapartinim zakonima! – primetio je najzad Zoro.

– To su ne univerzalna već multiverzalna pravila! – odvratila je Elenora. – I to ona koja ne dolaze od jedne samokrunisane osobe već od pre-

ogromnog talasa, kakav se diže iz podsvesti masa i u pravom trenutku smenjuje eon! Mi na način *te distance* (– to jest, doziranim oslobađanjem govora *njene* dubine –) omogućavamo samom biću Sofije da diše. A ako joj se ukine pravo na njeno **prirođeno odstojanje** – koje je ne konačno već beskonačno – ona umire za-dati-svet; uskraćuje narodu mogućnost da ih daruje!

– Za razliku od evropskog duha finalnog samokritičkog osvrtu – nastavi zatim Elenora, s određenom insinucijom prema Adi, – indijska najviša kasta (iz koje je i pridošao dotični *uljez skupa*, koji patvori sve čega se dotakne) zbrisala je sećanje na boginju Indi, stožer svih znanja. Time je zapečatila sebi presudu obrušavanja svojeg prebogatog kulturnog nasleđa u kič: *razjapljenu čeljust uvijajuće turbo-folk zmije*. Time je zbrisala matricu koja se obnavlja samo kroz prestupno-individualnu delatnost genija – plemenitu sadnicu koja je na takvom tlu /ukucanih vrednosti/ **sprečena da proklija**; vazda spava – nesvesna bleskova dalekog horizonta – u svojoj podzemnoj krtoli. I ta ista zmija-u-korpi, koja je progutala prostranstvo svih proteklih vremena, sada se prodaje izvesnim potrošački nastrojenim zapadnjacima – kao preživeli uzorak davnine: njihov podmukli, još neprimećeni revanš za kolonijalizam.

Poslepodne je bilo na izmaku; vreme njenog boravka u selu je isteklo, te je diskusija morala da se prekine. Zorou je odgovaralo odlaganje ovog razgovora, jer je morao da se pripremi kako bi Elenori odgovorio na primeren način.

Namerno ju je pustio da održi dug govor; bio je spreman na sve ustupke, samo da ona pristupi njima. On sam držao je distancu u odnosu na podređene članove svoje grupe, tako da mu je njena potreba za istom bila shvatljiva. Adi, međutim, nije. Intimno je duboko osuđivala Elenoru. A Zoro još nije shvatio da Elenoru vlast ne interesuje, nego prisvajanje prava na stvaranje **jednog sopstvenog sveta** – po zakonima jedne estetike koja dovodi do **katarze mračnih tačaka** starog sveta.

&

Kada se Elenora – po plavoljubičastoj svetlosti sutona – vratila u dvorac, naletela je na plemića kako se šeta po fenjerima poluosvetljenoj, kružnoj stazi vrta. Stala je pred njega zadihana.

– Šta se desilo? Zašto ste tako uzbuđeni?! – upita Hajnrih.

– Moja loša predosećanja su se obistinila! Verenik moje sestre obavešten je o ilegalnosti rada Sedišta, i spreman da vas ucenjuje po tom pitanju – da bi dobio *obe mape*. On predvodi celu jednu četu mladih posvećenika.

– Odakle je obavešten ako ne preko vas?! Niste smeli da poveravate naše tajne nikome, pa ni vašoj sestri!

– Zaista nisam to ja učinila. Moja sestra me jedva trpi, i kontakt sa mnom održava tek zarad dobiti svog verenika. To je učinio onaj Indus, poslavši pismo Adi na moju kućnu adresu. Kako je doznao da ona postoji i zašto se baš na nju upe-rio, nisam uspela da doznam.

– To je zaista začuđujuća priča – odvrati Hajnrih. – Nikako da se oslobodimo posledica kratkotrajne posete tog Indusa! Zaista je nezamisliva količina njegove pretvornosti – ona prevazilazi sve šovinističke priče Engleza koje

sam dosad čuo! Nije uopšte jasna njegova orijentacija, niti ka čemu stremi.

– Stremi tome – odgovorila je Elenora – da zadrži svoj monaški položaj, koji mu je dodeljen po zakonima jednog smenjenog eona; on ga, možda, prvobitno nije ni želeo, ali je jedina alternativa tome bila njegovo potpuno isključenje iz kaste kojoj pripada. A na takvo odricanje on nije spreman, jer smatra da je celokupna božanska arhiva u njegovim rukama. Ali, maleno životno jezgro preuređivanja tog velikog mrtvog arhiva kompletira se tek **preko izгона** u neki strani tekst/diskurs/zakon; onde gde *ovo* postaje subjektom njegove reanimacije.

– On, budući od malena zastrašivan – nastavila je ona, – nema hrabrosti da prihvati **put progonstva**, odnosno, da ponovi prvobitnu božansku samožrtvu – te krene stopama odmetnute, *ponorno poreknute boginje mudrosti*: jer svetlost njene posmrtnosti ne obasjava (više) maticu (kulturnih vrednosti) u kojoj je rođen. Iz svoje sužene vizure, on ne čita akcente preuobličjenja putanje *njenog* kretanja; to jest, putokaze povratka na **mesto koje je pomereno** – podzemnim progresom svetlosti prastanja, ili proklizalom pripovesti o mestu prvog postanja.

– I vi i Indus činite istu grešku – dodala je ona – što težite da samo jednu lokaciju na planeti Zemlji proglasite mestom sveg postanja. Jer, pravi izvor postanja je onostran i multiverzalan.

– Ja dajem blagu prednost Atlantskom okeanu – odgovori žacnuti Hajnrih – ali nisam po tom pitanju isključiv. A vaša veza sa istim okeanom je *ne-slučajna*, i mislim da samo potvrđuje moju pretpostavku.

– Možda sam tražio jednu nemoguću stvar od vas – dodade plemić, posle dužeg čutanja. – Ali vi ste se *sami učinili taocem jednog opasnog znanja*, kada ste se – bez dozvole našeg Sedišta, koje razmatra odnose rizika i dobitka – umešali u diskusiju znanstvenika u Engleskoj.

– Sada ne znam kako ni vas ni nas da izvučem iz novonastale situacije – nastavio je. – Moraćete da otputujete negde na godinu dana, dok se stvar ne smiri. Uspaljena omladina ume brzo da se razočara i otkaže poslušnost, a i vaša sestra je u godinama kada se naglo sazreva. Da li je vaša tetka još u Francuskoj? Mogli biste sa njom da otputujete u moju vili u Provansi. Tamo se nalazi jedan važan ogranak moje biblioteke, koga u šali zovem “Heretikus”, a takođe ima i jedan klavir na raspolaganje za vašu tetku. Imali ste previše uzbuđenja tokom proteklih godinu dana, a ovo

vam je možda dobra prilika da se doživljeno u vama slegne i da se preispitate. U međuvremenu, oba svitka će preći granicu Francuske, i kada se budu konačno našla u protestantskim zemljama van Napoleonovog domašaja biću miran: neće više imati ništa konkretno za šta mogu da nas tuže.

Elenori je bilo žao da to čuje: jer, zavolela je svoj novi život na razmeđu divljine i instituta, rustičnosti i sofisticiranosti, rečne pastorale i vulkanske goleti...

Neka seoska deca su se već vezala za nju, i pokazala neočekivan nivo razumevanja za njen način govora; neka su pak podozrivo gledala iz prikrajka: zloban duh dugotrajne čamotinje kao da je ponekad postajao jači od duha pojedinačne osobe. U svakom slučaju, selo se oko nje bilo polarizovalo.

Ona još nije shvatala opasnosti takve polarizacije, niti je poznavala **snagu zveri zemljinog središta** – koja najpre zaposeda sve one koji su ispali iz toka svog vremena, a zatim ih okreće protiv vizionara u svom mestu.

Kroz ponašanje određene dece izbijali su prikriveni stavovi njihovih roditelja. Jer ovi su isprva – polaskani posetom jedne gospođice – ljubazno ugošćavali Elenoru. Ali njeni dolasci na

konju u muškom jahačkom odelu – uznemiravajuća slika devojke kao oličenja brzine i pokreta – bili su u suprotnosti sa sedelačkom ulogom žene u selu. Prilikom njene poslednje posete, jedan starac ogromnog stomaka – koji je u ruci držao nož i kobasice – žestoko joj je zapretio crkvom: iako je sam bio nevernik; tačnije, poklonik podzemnog duha svog rodnog mesta: – crni panteista. Živeo je u sasvim svesnoj i namernoj neobaveštenosti spram dešavanja iz spoljnog sveta: način apsolutizovanja zakona svog malog sveta.

&

Trebalo je što pre pronaći Elenorinu tetku Telmu. Ali, ona se u međuvremenu vezala za jednog obolelog gospodina koji joj je obećao da neće biti sama u trenutku smrti: *on će otići zajedno s njom*. Nedostatak zagrobne vizure u njenom umu ubrao je svoj danak: odbijala je svež vazduh i dnevno svetlo, težeći mestu nemoguće sigurnosti; odnosno: jednoj izvesnoj zameni za svoju ličnu besmrtnost – u koju nije želela da veruje.

Jer: upravo je to kvaziromantični ideal spajanja sa suprotnim polom u trenutku nečije smrti:

ukočena slika jednog zloslutno kolebajućeg vremena; sve zarad izbegavanja – od strane onog koji sedi na tronu odlučivanja – obrtanja poledine stvari.

Međutim, antipod takvom pokušaju samozatvaranja u komoru apsolutne izvesnosti bila je *slika mediterana*. I ona još nije bila izbledela iz Telmine svesti, te je najposle uspela da se otrgne od ove zloulivene joj ideje i pristala da sa Elenorom krene na put.

Elenora je provela sa svojom tetkom jednu mirnu godinu na obali Sredozemnog mora – imajući vremena da razmotri uzroke i posledice

svojih predašnjih doživljaja. Činilo joj se da oni dolaze iz dubine nekog neistraženog vremena, koje – budući uzburkano srpom skoro nadošle plimatske promene – *ispisuje sebe samo u potresom izbačen šiljak visine*.

Tokom puta je napisala:

- Oslobođanje Knososa -

Pra-biće (majka-sova) koje **nije imalo opreku** (već se okretalo oko svoje ose) moralo je **samo da je smisli**, te projekcijom-na ništavilo **opropa** – u njenoj moći da opstoji. Tako je nastao Lavirint jednog svetlosno-osamostaljenog Pogleda: onaj koji je izraz usudiivanja pra-bića na *prizor vlastitog nepostojanja*: **četvorokut** vlastite izopštenosti iz novonastalog sveta. I on – kao prostor mogućnosti suživota razlika – nastavlja da se multiplikuje (množi sa samim sobom): na taj način što se – projektovanjem u daljinu – smanjuje i (četvorodelno) dopisuje u samog sebe: kao prvobitno fiksiran *ram opreke*.

Tako nastaje *pododeljak* vizije pra-bića, koji određuje *segment* njegove (četvorokutne) sile: par (umnožavajućih, supersimetričnih) suprotnosti: Juno i Genije, dva (izlazno-ulazna) pola *nebeskog vretena* – koje, stalnim obrtanjem *oko svoje ose*, brusi *dijamant ništavila*; oplemenjuje prirodu svetlosti /kroti nepodnošljiv pogled čudovišta/; skreće je u prostor iza ogledala – gde ova postaje fugom svoje zemne utrnulosti; trepetnom i stoga slikotvornom **žicom harfe** –

što crpi svoj život iz složenog mozaika vlastitog posmrtno-razbijenog zvona odjeka.

Ali – da bi ovo nebesko vreteno radilo kako treba – niti zemaljski vlasnik June /Minotaur/, niti zemaljska vlasnica Genija /Arijadna/, ne smeju ove zadržavati kod sebe: moraju ih otpustiti u Eter, gde će se ukrstiti – kao Heksagram, uzdignut simbol jednog pokretnog jedinstva.

Arijadna (samostvorena majka-sova, privremeno spuštena na zemlju) je otpustila svog Genija; ali, Minotaur (samostvoreni otac jednoroga, ili tvorac muzike osame) nije otpustio svoju Junu – eteričnu dvojnicu Arijadne, za koju je greškom mislio da je sama Arijadna, sasvim nevoljna da živi u podzemlju.

Tada je *ona* morala – predvođena Genijem vršno-ulazne niti nebeskog tkanja – da krene u bezdan Lavirinta; tj. u preusmeravajući **bezizlaz** jednog zmajevski-svevidećeg pogleda – kakav beše hitnut u utrobu Zemljine lopte, još u vremenu *pre* postanja života na Njenoj površini. I da – stigavši do Minotaura, i to kao osvedočenje (odbeglo-nezavisnog) života *njene* zarobljene (pogrešno tumačene) *praslike* – preuzme Junu (žalom opijenu, svetsku nerazdeljenu dušu). Tek time – iz otrovne bobice podzemlja ispredena – nit sudbinskog tkanja biva oslobođena nužde tkalačkog ponavljanja, i zakovrnuta tako da izbegne sopstveni prekid o *izdužujuć* špic vretena. A uporedo tome i rog Minotaura beše zakovrnut u Mesečev srp; ujedno: pehar Venerinih suza.

Tako sa **olujne platforme sveznanja** (presto podzemlja podudaran sa najvećom visinom) biva spušten *kosi zrak*

svetlosti – koji na nov neiskazan način obasjava ovozemaljski pravno-uspostavljen poredak: grad Knosos, koji je konačno preobrazio i izneo na površinu svoj najdublje-podzemni osnov.

A potom:

- Šestarenje Večnosti -

Belo skriveno središte unutar srca gavrana koji šestari nad predelom, obeležava jedino *tišinsko* mesto unutar Podzemnog lavirinta Sunčanog grada, koga je oganj ljudske pohlepe pokopao i osudio na nepodnošljiv viševekovni bruj – izraz svog melanholičnog samozaborava.

Otud **dubina priče** jednog gavrana, koji **meri stupnjeve** narastajućih bolova vrh *tesne zemljine kore* – koji su prvobitno bili nepojamni, da bi tek kroz svoj savez sa dalekim prislušavaocima postali pojamni: i to kao *kristal-koji-raste*, sasud odjeka tuđinskih patnji; a zatim, krst sapatništva, utisnut na mesto spoznatog vrhunca – u vidu Grede, što podupire odmetnut, zanavek putujući Šiljak pojedinstvene volje;

odvaljen pramac Lađe Argo, koji, sećanjem na Hrastov dom ptica, peva.

Prilikom svoje oproštajne posete Provansalskim Alpima, Elenora i tetka Telma su odsele u jednoj planinskoj kući – smeštenoj tačno ispod strme litice.

Poslednje noći boravka na tom mestu, Elenora je usnila kako u rukama drži portret neke žene: portret koji je bio fluidan – kao odraz u jezeru. Kada se zagledala u njega videla je da to uopšte nije zemaljski lik – *iako odiše izvesnom ženstvenošću, odnosno gracioznom izmicajnošću* – i podišla ju je jeza. To biće je po glavnim svojim crtama ličilo na nju: visoko i šiljato teme glave, istaknute jagodične kosti, uvučene kose i dugačke oči i veoma sužena vilica. Ali izraz očiju nije imao veze sa njom, niti sa ičim što je ljudsko: bio je beskrajno nezainteresovan za ono što se zbivalo u svetu oko njega, ili, tačnije, uronjen u neku ogrom-

nu daljinu – na koju se ustremio poput ptice-grabljivice.

Zatim je to biće izašlo iz rama slike, uveličalo se do Elenorine veličine i počelo da je vuče: i to putem izvesnog magneta, koji joj je izlazio iz *uske vilice* – poput paukove niti, koja tka viševrtnu mrežu /u ovom slučaju: mrežu testiranja duše smrtnika?/.

Osetivši prisustvo jednog daleko superiornijeg uma od ljudskog, koji nije bio obdaren moći da saoseća sa nižim svetom, Elenora je odmah shvatila **jedinu svoju prednost**:

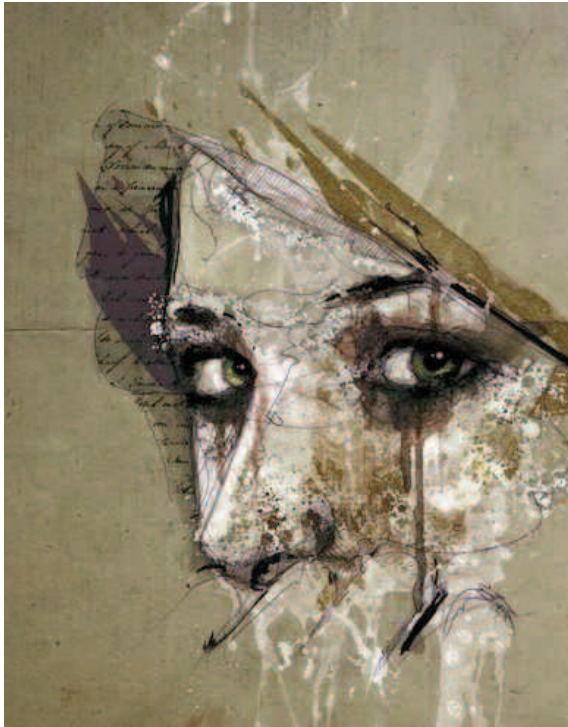
– Ti si nêma! Ti nemaš moć da rečima preobražavaš stvari!

Vučenje se nastavilo, premda oslabljene jačine.

– Nemoj da me uvlačiš u sebe, *ja nisam isto što i ti* – iako ličimo! Ti si jedna genijalna naprava koja se osamostalila od svog Izumitelja, jer ovaj odavno nije živ! Ti si ostatak Njegove preegzistencije, koja se sasvim već preinačila!

Vučenje je tada popustilo, i Elenora se – *prošavši kroz iglene uši magnetnog tkanja* –

probudila. Bila je najdublja noć. Treperila je elektromagnetizmom još neko vreme, da bi najzad shvatila da je sve to došlo od strme stene u zaleđini ove kuće. Setila se kako ju je Albert više puta upozoravao na to da ona mora da izbegava podnožje visokih planina. Ali, zašto joj je pretnja dolazila upravo od onog što je najviše privlačilo i podsticalo njen um?

Povodom opisanog događaja, Elenora je napisala:

Slom nebeskih tablica:

Želja pra-ideje (majke-sove) za potvrdom svoje prajedine mogućnosti **nesamerljivo ojačava u vakuumu** – u kome ona trudno iščekuje vlastitu opreku; ta opreka jesu uvrloženo-mrežaste tablice, pod koje se privodi trag njene samoizronele pojave.

Moraju se polomiti tablice (srušiti lestvice) jer ove pripadaju *ravni uskrsnuća; sferi nesaznajnog*, za koju je potrebna – *herojska* – spremnost na skok. A dokle god se one – kroz pokretne zavoje – daju sopstvenom iščitavanju, sam subjekt iščitavanja ne može izvršiti (*pravovremeni*) skok; tj. ne može ispuniti tablice, jer ne može ući u oblast apsolutnog rizika iz koje se one same ispisuju: sopstveno znanje o iščitanome ga sprečava u tome.

Iz tog vrtoglavog iščitavanja *odmaknute sfere* dotekla je i predstava o *nužnoj dobroti* te iste, i to onoj koja nagoni zemnog sagledavaoca na – u svom pra-razlogu nepreispitanu – delatnost: odluku na – *preuranjen* – skok. Ali, prava njegova delatnost može da izvire tek iz sloma prisutne lestvice vrednosti, ili, beline njegovih olujno-raskrzanih velova.

Teza o zlu nebesnika:

Postoje neki od duhova koji čine nadnebesku elitu, a koji uopšte nemaju samobitno postojanje – te koji čine mrtva slova tablica. I oni usisavaju pojavno mnoštvo, sakupljeno-oko-prestola, kao jednu nepreglednu mlečnu

prašinu. Na taj način postade plodonosna glina (klupko mrtvih reči) iz koje proključava nov (širesmisleni, izvanprestoni) život.

Postoje i oni koji takvu samobitnost imaju, ali koji čine tek manjinu-unutar-manjine: podskup date elite, ili klijujući kapacitet vakuuma, skrit **ispod samih mrtvih slova**. A svi ostali duhovi – kovitlavo mnoštvo čestica – čine prelazne oblike između ova dva slučaja.

*(...) Jer nebesnici
nisu sve kadri. Naime, sežu
smrtnici pre do ponora. Dakle, s njima se
preokreće odjek. Dugo je
vreme, ali se zbiva
istinitost.******

&

Kada se vratila u Sedište tajne mreže, Elenora je imala punih dvadeset godina i bila spremna da nastavi započeti rad. Odmah je dobila usmeno obaveštenje da su svici izvan Francuske i na sigurnom mestu, ali da je oprez i dalje neophodan zbog lokalnih glasina koje bi mogle da se prošire.

Ada je dobila toliku stipendiju da je mogla još jednu godinu da stanuje u Sedištu i pohađa seminare i predavanja, ali to nije činila nego je samo povremeno navraćala da se opskrbi materijalima ili pozajmi neku knjigu. Zorova komuna, nastanjena u okolini Orijaka, meštanima je sve više upadala u oči. A Ada – koja je živela sa njima ali držala do svog ugleda – udala se za Zoroa ranije nego što je planirala i nastanila se trajno na njihovom posedu. Usled ozvaničenja svoje veze, smatrala je da ima prava da zahteva da ih Elenora posećuje: ova je, međutim, znala da je to mnogo pre Zorova nego njena želja.

Prilikom poslednje Adine posete Sedištu, Elenora joj je jasno dala na znanje da ih zasigurno neće nikad posetiti, jer se ne oseća kao njihov deo, kao i to da se više ne plaši Zorovih pretnji jer se svici nalaze u zemljama van Napoleonovog domašaja. Na te njene reči Ada nije ni trepnula,

kao da je bila već sasvim naviknuta na tuđa odbijanja i uvrede. Nepokolebano se kretala ka jednom utvrđenom cilju.

Hajnrh je odlučio da Elenora ne ide u selo sve do proleća; a tada je bila jesen i šume prema Dordonji su bile pune plamenoriđeg lišća i sve zagasitije zelene mahovine, dok su stabla konačno iznosila na videlo svoje karaktere: kroz vršike njihovog granja kao da je izlazio na videlo dah neke davne pećine – u kojoj je boravilo proročko, nebo-iscrtavalačko oko. Pošto je to znala, a u vrtu Sedišta nije bilo lokalnog sezonskog rastinja, Elenora nije odolela iskušenju te je jednog jutra uzjahala konja i odgalopirala daleko, ka prozirnim listopadnim šumama. Učinila je to nekoliko puta sve dok jednog dana nije srela, u šumi domah sela, svoje bivše učenike. Oni su se isprva bili silno obradovali da bi se odmah zatim i uozbiljili, saopštivši joj da muž njene sestre nahuškava selo protiv nje i Sedišta:

– Pominje im neumerenu raskoš dvorca i neprijavljene istraživačke delatnosti; zatim vaše duge i usamljene, za njih sasvim nekorisne šetnje! Ali najviše to da je vaša misija u selu prekrojanje narodne tradicije, te da ste umislili da ste

nova Orleanka – koja će im odvesti decu u propast, ako se i nadalje bude dozvoljavao vaš pristup!

– Svakako nam ne smete više dolaziti! Ali se možemo povremeno vidati po dogovoru u ovoj šumi. Tu u blizini ima jedna prastara ruševina čiji su zidovi srasli s gigantskim korenjem, i gde nas niko iz sela neće tražiti.

Tako se i događalo. Bili su to nezaboravni – posebnom draži obojeni – susreti sred neprijateljskog okruženja. Iako smešteni u skućenom prostoru, skupovi su se odvijali na svežem vazduhu i često bili praćeni horovima ptica.

Hajnrh za te njene susrete nije znao: bio je prebrižan po Elenorinom uverenju, te ga nije izvestila ni o Zorovim nahuškavanjima. Iako su uzajamno poverenje i naklonost naglo porasli – nakon njihovog prošlogodišnjeg razgovora – Hajnrh je i dalje izražavao izvesnu sumnju u izvornost njenih otkrića, odnosno, u samoniklost njenih ideja. Višak svesti koji je počivao u njoj još od rođenja, ili njeno muklo znanje nepoznatog porekla, ispostavilo se kao **nepremostiva prepreka** između njih dvoje. Jer, jedan deo njenog bića/znanja uvek je ostajao /za njega/

neprotumačiv, i tako se proces njegovog samorazjašnjavanja odužavao u beskonačnost.

Jednog dana moramo staviti tačku na naš zajednički rad – reče joj Hajnrih. – I moramo izvući dominantnu nit izlaganja, iz zapetljanog klupka semiosfere.

– Uslov te tačke je *smrt nekog bića*, koje je povezano sa zaostalim životom jezgra u mrtvoj ljusci prateksta. Koje li je to biće? Nije li bolje ostaviti ga da živi, jer je ono možda vrednije od te tačke? – zapita se Elenora.

Neka nam ono nadođe – nakon stavljene tačke – kao rasklop sopstvene testamentarne volje! – predloži odlučno Hajnrih.

Došla je zima – i sneg u njihovom vrtu čudno je odudarao od tropskog rastinja, a okolna zavljanja vukova od predvečernjih krikova paunova. A Elenora je unutar Sedišta stekla sasvim druge prijatelje spram onih kojima se s razlogom nadala: ne one koji su prvobitno bili njome ushićeni – jer su oni potpuno zahladneli prema njoj onda kada su videli koliko stepenika treba, zarad približavanja njenoj esenciji, preći; nego one koji su isprva bili prema njoj ravnodušni, da bi se tek kroz duži period saradivanja razvilo

obostrano diskretno simpatisanje, uvažavanje i razumevanje.

&

Kada je došlo proleće, Elenora je ponovo krenula u svoje šetnje, i povremeno na tajne sastanke sa seoskom decom u dubini šume.

Jednog dana, između seoskih devojaka i Elenore, povela se rasprava o prirodi ljubavi. Da li je ona – ako se desi – proizvod slučajnosti ili predestinacije? Da li postoji večiti zanos – i (što je za njih najvažnije pitanje) da li treba da

poslušaju savete svojih roditelja i pristanu na brak zasnovan na tzv. zdravoj proceni razuma?

– Postoje mnogi primeri u istoriji koji idu u prilog osvedočenja postojanja večitog zanosa. Oni koji žele te primere da sakriju – iako za njih dobro znaju – čine to u cilju trgovine ljudskim dušama – odgovorila je odlučno Elenora.

– Proizvod slučajnosti je ovozemaljski susret između dve osobe; a proizvod predestinacije je onozemaljska harmonija između krilatih duhovacuvara (*anime i animusa*) te iste dve osobe.

– Nezavisno od prolaznosti ovozemaljskih osećanja, postoji u svemiru **viša matematička jednačina** koja dokazuje da tačno jedna *anima* i tačno jedan *animus* stoje u *srcu zlatnog preseka* – koga samo *božje oko* vidi! – naglasila je Elenora.

– Ali time se – nastavila je ona – ne garantuje ovozemaljski susret niti ostvarenje harmoničnog zajedništva između osoba, kojima ti krilati duhovi (*svetle senke njihovog sopstva*) po rođenju pripadaju. Osobi kojoj je dato da upozna svog dvojnika-na-zemlji (nemalo je takvih, iako ne čine većinu) **mora se ponašati prema njemu diskretno**: ne sme mu nametati vlastito viđenje načina ovozemaljskog ostvarenja nebeski-predodređene harmonije među njima.

Ali, takođe, ljubav osobe o kojoj je reč ne sme zavisiti od bilo kakvog – pozitivnog ili negativnog – odgovora *prepoznatog* dvojnika; *nego isključivo od jačine vlastitog usaosećavanja u viziju božanskog oka*. To je ono što ovom zanosu podaruje trajnost u vremenu, jednu temeljnu neiscrpivost varijabli pesničkog govora.

– Ali, šta to znači za nas konkretno? – upitala je devojka iz publike.

– To znači da jedna gospa kojoj se *to dogodi* mora ostati uzdržana – odgovorila je – i umesto neposrednog iskazivanja svoje naklonosti negovati **kurtoaznu komunikaciju**: jer voleti nekog znači ostaviti ga na miru – da prođe katarzu u vlastitom vakuumu. Tek ako se desi nagoveštaj odgovora s druge strane, ona može učiniti sledeći korak i *izazvati ga da izrekne njenu poetsku suštinu*. Ukoliko

on u tome uspe, prostor daleke ljubavi biva popunjen milionima stvorenja koja čitaju njihov **telepatsko-dopisni intertekst**. Tada između njih nestaje granica – bivajući pomešana na horizont nezemaljskih ali opevajućih ih osmatrača! Ishod svega toga je rođenje nekog dela: bilo umetničkog, bilo biološkog – u vidu začeca posebnom austom opremljenog deteta, koje je bez mrlje u vlastitoj duševnoj supstanci; i to je ono čuveno rađanje u lepoti, o kome je govorio Platon.

A ukoliko se taj očekivani odgovor ne desi, ili se pomenuti zahtev gospe ne ispuni, **ona mora odbiti bilo kakvu zamenu za izostalo**: mora ostati sama; *tek tada ona postaje pesnik*. Jer njoj je dvostruko teže nego muškarcu da se odupre svom utapanju u bližnje – koji u njoj ne vide individuu već silu i oličenje sveobgrljujuće majke.

– Ali, mi nismo na rangu takvih gospi; šta je sa običnim devojkama koje nemaju takav jedan uzor pred očima, koje ne mogu čak ni da ga zamisle, a sredina im zagovara sve suprotno? – upitala je ista devojka.

– Radi promene društvene svesti nije potrebna nikakva druga sila osim **sile otkrivenog znanja** – naglasila je Elenora. – Jer kako bi inače bilo

moguće da u dvanaestom veku (– onda kada su arapski prevodi vratili Evropi zagubljenu antičku gnozu –) najedared procveta **samostalna dvorska kultura**. I to ona čiji je je stepen prefinjenosti – dignut iz kaljuge podaništva crkvenim poglavarima – *jednak gotičkoj čipki majčine uzlebdela haljine: liku buduće muzike, velikoj zagrobnoj fugi*.

Elenora je nakon duže pauze nastavila svoj govor:

– I upravo zato je prototip svih autokrata (– najpre kronos, potom papa –) **pokušao da ospori gospodstvenost jedne duboko-samosvojne gospe**: – na taj način što ju je učinio nevidljivom za *ovaj svet*. A zatim je progutao sve kolebljive poluneuke devojke, koje su ostale bez pravog uzora vlastitoj još neupostojenoj ženstvenosti.

A merilo gospodstvenosti te davne gospe (Severne zvezde, Ledene kraljice) upravo je u tome što je ona jedina stupila na *mesto preseka svih pretpostavki* (o putu sveopšteg smrtno-iskapavajućeg postajanja – kroz napuklo zrcalo Noći). I stoga ona ne zavisi ni od čijeg *odgovora* vlastitom u-beskraj-projektovanom *zvuku sopstva*: ona može da podnese i **najljuči beleg osame**.

I ukoliko obične devojke iz sveta podmesečevog ostanu zagledane u *prizor zvezdane osame*, vrlina prvobitne ženstvenosti ostaće očuvana u njima. One neće nikad poprostačiti, ma u kakvoj sredini se nalazile.

Jer: samo je za svedoke pramajčinog vatrenoispisujućeg nestanka rezervisan užitek Osmatračkog putovanja: – *oči mačke opremljene krilima*.

&

Bila je prekrasna svetlost tog majskog posledneva kada se vodio ovaj razgovor, ali je zajedno sa kosim sunčevim zracima prodru u šumu i pogled jednog dečaka – koji je bio poslat iz sela da ih uhodi. Odmah je preneo vest o ovom sastanku svojim roditeljima kao i ostalim starijima u selu, te je za koji dan u Sedište stiglo preteće pismo: – Biće vam spaljena biblioteka!

– Niste to smeli raditi iza mojih leđa! – reče natmureni Hajnrih.

– Nisam mogla više da izdržim svoju odvojenost od prirode – reče okrivljena Elenora. – Slučajno sam galopirajući srela decu. Toliko su se obradovala da ih nisam mogla odbiti. Jer, jednako kao i naš, važan je i njihov napredak!

– Ti susreti su pod sadašnjim okolnostima neizvodljivi! A pored toga, ovde imate velik i prekrasan vrt – reče Hajnrih. – Zar vam to nije dovoljno??

– Ah, to nije prava priroda! Ovde je sve tako veštačko! – odvrati Elenora.

– Nemate vi pojma o vrtovima! – odvrati Hajnrih. – Kad već volite divlju prirodu, mogu vas poslati u Skandinaviju: tamo su – više nego

ovde – rašireni ogranci naše mreže. Takvu prirodu i svetlost još niste videli. Šta kažete na to?

– Volela bih, zaista, ali ne odmah! – zaključiči, nakon duže pauze, Elenora.

– Svakako, svakako ne odmah, moramo završiti projekat! – odvrati Hajnrih. – A ako u međuvremenu budete hteli da jašete van naših kapija, dodelićemo vam pratnju! Znam da to ne volite, ali ne vidim drugog rešenja!

Kada se Ada ponovo pojavila u Sedištu, imala je lice neprobojno kao masku. Rekla je da ona nema nikakve veze s tim pretnjama, i tako je i delovala.

Elenora se i dalje dopisivala sa svojom tetkom Telmom. Ova ju je upozorila na to da čak i dobri ljudi među seljacima mogu ponekad postupiti sasvim suprotno svojoj prirodi – onda kada osete strah pred nečim za njih nerazumljivim. Lakše oni podnose tlačenje nego suočenje s nepoznatim. Takođe ju je podsetila na to kako je rulja optuživala Mariju Antoanetu za upravo one poroke koje *oni* latentno nose u sebi: jer upravo *oni* čine dug rep hidre, koga prevodi glava harpije – što usisava u sebe poklič narodne bune.

&

Tog leta Elenora je otputovala, i nije se vraćala dve godine. Imala je, za to vreme, stalnu pismenu komunikaciju sa Sedištem. Ovo je – zahvaljujući napretku Šampolionovog tumačenja hijeroglifa – steklo dodatni hipotetski uvid u sâm egipatski pratekst; dotad su se oslanjali na grčki i latinski prevod.

Saznala je na svom putu takođe i to kako je jedan Hajnrihov agent otkrio da je falsifikat *mape zla* dotični Indus poslao u Kazahstan, azijski deo carske Rusije – zapravo, dostavio ga je u jednu pograničnu planinsku oblast jednom taoističkom svešteniku, koji je poreklom bio iz Kirgizije.

Taj se sveštenik još i pre pregledanja mape bio za nju veoma zainteresovao; žudeo je da napravi specifičan amalgam sa vlastitim učenjem – čija je glavna **unutrašnja opasnost** bila da se *tačke svetla-i-tame* prisutne unutar *jin-jang simbola* zamene i relativizuju. Zahvaljujući svojoj uglađenosti u **oktogonalni točak** uzvišenog promišljanja svih datih mogućnosti (točak koji se kreće *levo-desno*, bez mogućnosti *ičije* prevage) ovaj “spojeno-dvooki” simbol nikada ne gubi iz svog “udruženog” (sinhronog) vida **ono što je starije**: tamu koja je porodila i uzdigla *prvu* svetlost: *drhtavu* zvezdu zore, koja je žalno zgasla i

izmestila se u zbačenu opnu vlastitog isijanja (“beonjaču”) – u kojoj tada postade *tačkom tame* (“zenicom”); **spust** božanskog vida u ljudsko oko: **uslov** mogućnosti prorokovanja.

Dakle, samostalno svetleće oko iz-podzemlja-izletelog zmaja postade svetlo-upijajućim ljudskim okom-bez-krila! Zarad nezaborava noćno-nebeskog okrilja koje ga je podiglo, ovo zmajevsko-mačkoliko oko vrši svetlodavno pretezanje *zaprege oktogonalnog točka ka jinu* (tami/blagosti/neizabranosti) – ali to tako da sâmo nikad ne postaje subjektom te tame (odlukom svetlo-misaone noći). Dakle ono ostaje samostalno-svetleće oko-bez-tela; kristalno-muzikalno znanje u snu, što je bez vlasnika; vrelo postanka svakog smrtnog pojedinstva, koje odbacuje Ustoličenog omogućavajući mu da sazna ponor u sâmom srcu Prestola...

Ali ovaj putujući taoistički sveštenik se upravo bio općinio nonootkrivenom mogućnošću da se to “dvobojno oko”, simbol njegove tradicije, otelotvori kao odlivak prauzroka: **senka prošlosti – koja bejaše dijabolična**; te da prevagom principa žestine (– koji kida zvezdane niti i divinizuje vladarevu sablast –) ovaj *tao-točak* autonomnog odlučivanja o *prezentnoj* stvarnosti, ukuca u sebe klin *odreknute* stvarnosti; tačnije: **otrovni nokat proroštva**, što zapečaćuje prašinstu knjigu sazvežđa, te sobom svezuje upute za samovođstvo zvezda...

To bi bila jedna patološka ideja o lokalnoj upotrebi ove bitno multiverzalne *mape dobra-i-zla* – ona ideja kojoj će trebati još dosta vremena da se osvedoči i možda geografski proširi, a koja svakako pogoduje zanemarenim seoskim teritorijama pod centralističkim monarhijama! Život u severnim ruskim stepama, **tamnim rukavcima vremena**, pogoduje lakom prihvatanju ove *izokrenute* vizije budućnosti – koja, kao svojevrsan supervizor mase, uključuje u sebe i mesta za sve vešte poltrone! Odatle tek sledi spektakl uspinjanja u nebo revizioniranih društvenih lestvica, od kojih su neka mesta javnog uspona mesta muklog propadanja u ponor. Dovoljno je samo jedan takav poltron da se uspne, pa da se uruši carstvo.

Više se od toga nije saznalo, niti se o tome dalje govorilo.

Kada se najzad vratila – ojačana velikim hladnoćama i obasjana polarnom svetlošću – Elenora je bila na vrhuncu svojih umnih sposobnosti: kao da je dosegla *zvezde*. Tokom puta je napisala:

- Neitine oči -

Neitine oči, koje – poput sunčanog časovnika – zriju širine zvezdanih obrta, te zajedno sa *trenom sabirne tišine* (u kome dolazi do zastoja njihovih dobro-naoštrjenih kazaljki) izlivaju *tečnu maglinu* uvek novoozvezdanih raspoloženja, punih fluorescentne prašine. To je prelaz izraza jedne dugo sputavane a pri tom nesalomljive volje za pravdom, u ublažen sanjalački izraz nulto-graditeljskog

opažaja stvarnosti! Pri tom se u *nje*, što je ujedno mački i vuku nalik, javlja i izvesno *preistorijsko svetljenje ipak još ljudskih očiju* – čijoj širini povratnika, ili životinjolikokosoj dužini, odgovara neizmerno *graciozna suženost vilice*: – **instrument zavijanja maglene nutrine onog vremena koje tek zagrobno zadobiva svoj crtež!** To je, dakle, preciziranje – u *njenom* oku – smernice sile samog dara.

Mnemozina što usta ne otvara nikada! (...)

Ona je unutrašnji sat, prepuna riznica, izvor ograđen;

Veza sa nečim što nije vreme uhvatljivo jezikom.

Nijedne da izusti; posvetila se negovorenju. Ona je istovremena.

Poseduje, i seća se, i sestre joj budno prate drhtanje očnih kapaka. *****

Neitine oči, kada jednom isprojektuju – na gledani predmet – vrhunac svojih unutrašnjih zbivanja, taj se vrhunac “odvaljuje” od same te viđene stvari i vraća nazad u ambis njenih zenica. Otud i ove, na tački postignute gustine svojeg zrcaljenja, postaju “ranjene”, svetlosno-izlivajuće. Njene oči tad više kao i da ne vide, nego samo još zrače – ali sa tako uveličanom snagom svog slepomisaonog pogađanja nutrine prisutnih stvari, da postaju nalik na crna sunca. Pri tom joj se pogled – u trenu doticanja “krcate” dubine nekog predmeta – do te mere preplavljuje obzorjem da boji njene beonjače u plavo. I one tu još samo pronose fokus daljnih zbivanja, poput hitre zmijolike rečice što proseca središte nekog planinskog venca – koji se ne može *s tla* sagledati.

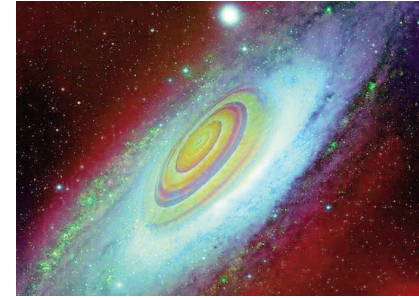

Iako zalelujana jer posvećena daljnom bestežinskom prostoru, pokreti njenih udova kao da proizilaze iz najveće dubine Zemljine teže, te ona i u stavu mirovanja zadržava trag protoka-kroz-sebe podzemnih vetrova. A ruke su joj, pri tom, kao podvodne grane što prate smer i razvoj nenadanih vodenih zaokreta. Nekad vetrokazi a nekad rašlje, što se slepački-istrajno provlače kroz čestar – da bi dohvatile svoju iskonski odmaknutu moć sveobuhvatanja! I one se – jednim sopstvenim raspoznavajućim čulom u vrhovima prstiju – kao liane obavijaju oko predmeta.

Ona se kao *sagledavateljka* – sred gasećeg zelenog pojasa sutonje zone – ispunjava slutnjom jedne potpune promene u atmosferi. Iako sva obamrla pod težinom svetlometnog u-sebi-suprotstavljenog utiska, to jest, uronjena u dubinu sutona, *ona* nenadano (u bitno nepromenjenom stavu) k njemu zakoračuje, odabirajući ključni tren – za skok; uporedo: – za pokret razvezivanja njegovih *usukobljenih*, u-snop-svezanih zrakova. Jer tek na tom mestu gde se sve ruši *ona* može samoj sebi da postane shvatljiva, vidljiva za sve ostale.

Svojim *ustrajnim*, *bistro-zanosnim* pogledom *ona* zasenjuje čak i nezavidnost sopstvenog položaja – pogledom gotovo već sasvim mačjim. Jer, krajnje-doseglim se mirom njenih očiju najavljuje spremnost na skok; i to ka u-dalj-odlazećem svetlo-račvastom izdanku sfere, koji je – poput obrnutog korena, preživelog ogranka *stabla svetlosti* – otrgnut iz dubine zemaljskog predela. A prema njemu se i cela sutonja sfera iznova oblikuje, postajući slična *biću sagledavateljke: njenom* vrcavom uz-vetar-zanosećem plamu! Jer *njen* pogled oličava zanesenost upravo opaženom nebeskom novošću, koja izvodi nju-kao-opažača iz klopke preokupiranosti radom svog za-zemlju-

vezanog tumačenja. Jer lutajući znakovi jedne nevidljive prirode tek naknadno bivaju sabiti u tekst ovozemaljskog reljefa. Pri tom, *oganj ove novosti* od *njih* stvara *dimnu zavesu*, vlastiti svetlosno-produžen rukavac: – putokaz preobražaja čvrste materije u *auru sopstva*, koja putuje oko mesta prvo-postavljenog pitanja o sebi. I tek time ona rafinira nit sveprotežne komunikacije...

– Šta ima novo? – upita Elenora, izlazeći iz kočije s bakarnim uvojcima ispod šešira, te stasom i pokretima kao u srne. Imala je dvadeset tri godine, i za godinu dana je trebalo da ozvaniči (ili ne) svoje članstvo (paralelno: autorstvo) u Sedištu tajne mreže. Iako i dalje s likom devojčice, sazrela je: oči su joj dobile jače zračenje postavši u polutami fosforne, kao i Hajnrihove. Postala je više samouverena, imuna na Hanjrihove sumnje – one je više nisu niti podsticale niti spoticale. Nju je sada podržavalo ne ovo društvo već nešto što je doticalo s mnogo veće visine:

Kao jelka s visine
 Posmatra nas pramajka
 Njeno blago naginganje
 Osovina je svekolike ravnoteže
 Mnogih svetova u nastajanju.

– U vrtu su posađene sadnice iz ovog kraja, a dobavili smo i crne labudove, sijamske mačke i zečeve – odgovori joj s ponosom vrtlar.

– To je divno! A da li seljaci još uvek prete? – upita Elenora.

– Ništa naročito: šalju povremeno nepotpisana pisma, zahtevaju da vas više ne primimo! Plemić je od skora angažovao nekoliko lovaca da preko noći čuvaju naše kapije – izvesti je precizno vrtlar.

– Ne pada mi na pamet da ograničavam svoje kretanje. Ako treba, nosiću i ja pušku kad budem izlazila! – odlučno reče Elenora.

– Izgledate mnogo bolje nego kada ste otišli!
 – reče joj razdragani Hajnrih prihvatajući joj ruku. – Ovde se upravo vodi žestoka rasprava o tome da li da se naši radovi i otkrića autorski potpisuju ili ne. To se svakako i *vas* tiče u velikoj meri. Ne znam ni sam šta da vam savetujem. Možda da preuzmete pseudonim nekog starca: bolje i to nego nepotpisan rad.

Odbor Sedišta izglasao je da se zarad fizičkog opstanka i proboja njihove zajedničke ideje – pod nepovljivim društvenim okolnostima – mora žrtvovati lično autorstvo. Jer tu je pretnja od proširivanja Evropom loše predvođene revolucije, *u kojoj bi rulja ugrabila zvono sazrenja krhkog bića prastvoriteljke*. Njima bi se tad sudilo zbog skrivenosti. A i tako su im se radovi propleli do te mere da je autor postao **zbirna persona**. Jedino putem takve anonimnosti bi se zaštitila intima zakopane koštice zimskog ploda, koja tek treba da pusti u visinu svoj plemeniti izdanak.

– Ali ne stoji li u osnovi naših nastojanja vera u nesvodivi kapacitet svake jedinke? – upita iznenada Elenora, koja nije bila njihov član te nije mogla da glasa.

– Vaša pozicija među nama je uistinu posebna – odgovori joj spremno načelnik odbora. – Nadamo se da razumete opasnost našeg položaja, i da ćete nam oprostiti to što ne možemo javno da obznanimo vaše postojanje i ulogu. Sve što možemo da vam obećamo je da ćemo nagodine moći da vas primimo za ravnopravnog člana, i da će informacija o vašoj zaslugi stići u sve ogranke naše mreže.

– Ali šta će od mojih radova biti objavljeno u zborniku? – upita Elenora, posle kraće pauze.

– Skoro sve! Vaš stil je specifičan, tako da će i u zborniku zadržati svoju samosvojnost. Naša briga je da zbornik bude čitan a da ipak preživi predstojeći loš period. Isticanje naših života i ličnosti koji su doveli do njegovog nastanka samo po sebi nije mana, ali je na drugom mestu po važnosti. Najvažnije je **srce autorskog saveza**. Na kraju krajeva, nešto uvek mora biti žrtvovano.

Od tada – kada je ova mučna odluka bila donesena – niko više nije želeo da pominje tu temu.

– Ima i važnijih stvari od registra naših autorstava. A to je sam naš život. Zašto ne bismo živeli kao Peripatetičari? – predloži Hajnrih. –

Mogli bismo da krenemo Elenorinim stopama, i da organizujemo duge šetnje tokom kojih bismo raspravljali sve naše bitne teme i nedoumice. Umesto prašnjavih knjiga čitaćemo tekst reljefa. To će biti moguće i preko zime, ako nabavimo jelena i saonice.

Elenora je bila veoma zadovoljna ovim predlogom, ali ipak nije sasvim odagnala strepnju; instiktivno je znala da **registar ima sopstvenu autonomnu egzistenciju**, daleko **moćniju od njihovih bioloških života**; te da je on lavirint koji može da usisa svakog onog koji ga zanemaruje, netačno se u njega upisuje, ili mu se naprosto odupire neupisivanjem.

Pa ipak, bila je to najlepša godina koju su stanovnici Sedišta do tada imali: puna bratskih osećanja, neobuzdane slobode uma i vizije.

Jedina neprijatnost koju je Elenora usput imala je poseta njene sestre tog narednog proleća. Tada je ova – vidno namučena i propala – tražila da ona izađe izvan kapije dvorca, gde ju je čekao deo Zorovog novoprosirenog društva. Videlo se da to čini preko volje – po izvesnom tuđem diktatu, koji je upravo bio saveznik njenoj nadmenosti! Elenora je bila gotovo užasnuta, ali je ipak krenula za njom radi procene novih članova. Bila je to mnogo gora skupina od prethodne. Njih nekoliko, od kojih su bili najgori jedan sirov momak i jedna krupna devojka – kojima su se razvrat, nasilništvo i čamotinja združeno ogledali u očima.

– Imaš u nama prave prijatelje! A ujedno – ako kreneš sa nama – i luksuzno imanje u najlepšoj prirodi! – reče joj Ada u ime svih ostalih.

– Odakle vam uopšte ta ideja – upita zgranuta Elenora – da bih ja pošla sa vama?

– Znamo da ti nisi pravi član ovog društva, da su te zbog tvoje originalnosti i odvažnosti kaznili brisanjem iz registra! Pa kakvi su ti to onda saveznici i prijatelji? – upitala je krupna devojka.

– Vama ne dajem nikakva objašnjenja! A inače ste vrlo površno obavешteni, i to preko moje sestre, pretpostavljam! – odvrati Elenora.

– Zbog svog apstraktnog promišljanja i gubljenja u detaljima, ti propuštaš *sve ono bitno* što se kod nas dešava! – izjavi krupna devojka.

– Nije nego – moglo bi se isto tako reći da *vi* propuštate ono što se kod mene dešava! – odvrati Elenora.

– Dakle, pitanje je šta ko od nas više propušta! – upade nadmeno Ada. – Da bi to utvrdila, dođi kod nas da vidiš kako smo opremili našu prostranu vilu! Imamo neobične kultne predmete, razne lovačke trofeje i pitome šarene zmije.

Mračna devojka joj je zatim pružila ruku, u znak potvrde svog prijateljstva. Elenora se u trenutku zbunila i iz kurtoazije joj pružila svoju, da bi ova zatim dugo odlagala da je pusti. Elenora najposle istrže ruku, ispoljivši svoju suspregnutu gadljivost.

Opake varnice sevnuše iz njihovih očiju. Nisu se više sretali, ali je Elenora osećala njihov bes telepatskim putem. A seljaci su ubrzo saznali da ridokosa veštica i dalje hoda njihovim krajem – i to sa čitavom svitom sledbenika! Strah i gnev su se u njima postepeno akumulirali.

Usred tih okolnosti Elenora je napisala svršetak svoje pripovesti:

- Bezimena ostrvska zvezda -

Preživeli ostrvljani napraviše na mestu svog prebega – velikom egejskom ostrvu – novu Atlantidu. I pošto svetlost sazvežđa nebo-okeanske majke ne obasjavaše zadugo ovo novo stanište – već samo napajaše limb Male Atlantidanke – oni odlučiše da ovu potonju postave u centar novog hrama: ono mesto odakle bi se zraci noćnog sunca, **kroz nju projekciono uveličanu**, proširili na ceo polis. Ali, *ona* to

dobi. Jer, na taj način bi se razmagnetisao unutrašnji kompas *njenog* astralnog tela, koji jedini pokazuje pravac doticanja-i-oticanja tamne energije majke, kolabirajuće duž kružne staze svog progonstva.

U lako-propustni limb Male Atlantidanke dostrujavao je gust fluid od vremena pre postanja, i *unutar njega* se kristalisao u rasvetu postapokaliptične budućnosti. Ali, *ona* bi radije bila vetrokaz prolaznih zloduha nego što bi sela u zrakasto središte hrama, što sputava silu samoosvetljavanja njegove najvlastitije nepoznanice: one što preuređuje posmrtnu budućnost ostrva – na taj način da ova ne bude fetišizirana (kao potopljen grad statua); te i da ne označi kraj Stolovanja Majki – u veličanstvenom međuprostoru neba i mora.

Mala Atlantidanka, oborena samotna zvezda – **izraz tesnaca vrtložne sile** – bila je poslednji izdanak koralnog zamka i ujedno vladarka mrtvog carstva. Jer, ograničeno je trajanje loze podmorsko-razumskih bića, koja teže savršenom zdanju – onome koje na svom vrhuncu biva obrušavano u vir što potapa brodove. Ali, zarad njegovog obnavljanja ostale vile žrtvovahu svoje koralne kose, radosno ubrane zvezdane krakove: to beše poslednji njihov pokušaj orobljavanja zvezdanog neba *donjim okatim* ogledalom. Jer, nemoguće je bilo zaustaviti otvaranje školjke noći prema nenadanoj vatrenoj novosti; nemoguće je bilo navesti biserje da i dalje spava u sterilno belo sferi svetlosti – što ne prima belege osvitnog rumenila kakvo se redovno utkivaše u morsku penu. Tek tim razbistravanjem praizvora svih glasova – što vrši stalni pomak kroz zonu sutonje neodređenosti čovečanstva – kćer umrle pramajke biva pridodata Plejadama. Tu neizvesnost saobraćanja-u-mraku biva najzad preobražena u prostor zavelovljene prozirnosti: – prizor milionito praskozorne noći!

Oni rekoše: – Nema drugog načina da te popišemo kao stanovnika ovog ostrvskog grada, osim u vidu endemske jedinice što je nikla u srcu njegovog podzemnog hrama. Trebalo je da zauzmeš položaj na sâmom vrhu, kao zame-na za majku koja je iščezla, ujedno, da budeš štit hrama od podmuklog pisara naših proviđenja. Sada si bezgranična nula, i kreneš li na put bez nama izdatog dokumenta, kojim se pravilno imenuje tvoje poreklo, bićeš blice predato slučaju.

Čuvši za takvo svoje obespravljenje, u limbu Male Atlantidanke dogodio se prelom majčinog rezonantnog

bića – tako da *ona*, gurnuta u **ново majčino ništavilo** (penu morskog osvita), izgubi vezu sa svojom prošlošću na zemlji (posebno, novim ostrvskim hramom). A zatim se beše bestežinski vinula u crno nebo budućnosti, razvivši svoj vođeno-plavi cvet u svetiljku noćne kupole; onu što svetli ponad ostrva, ali i spušta milosnu peteljku (fitilj) do u njegovo *sadašnje vreme* – kroz otvor na vrhu samonikle piramide Suncostoja. I samo *taj svet*, jednom zbivajući u vremenu, bi izuzet iz vremena – kao *uzorni ili astralni svet*.

Prošla je još jedna godina blaženog života u Sedištu.

Jedne predvečeri poznog avgusta naredne godine, Elenora je sama izjahala izvan zidina vrta: vazduh je na proplancima bio ispunjen jatima zelenih svitaca, silnim žalopevom

zrikavaca i mirisom trava nakon kosidbe; na nebu je sijao mlad Mesec podržavajući krupnu Veneru. Rastojanje između nje i ovih planeta bilo je premošćeno **svetlom rastvarajućom izmaglicom**. Kada je ova najzad zgasla i kada je već mislila da se vrati, ugledala je upaljene baklje kako se izdaleka kreću po mraku. – Mora da su to lovci ili najmljani seljaci što kose livade! – pomislila je. – Ali zašto nose upaljene baklje?

Bila je to horda seljaka predvođena gradskim proleterom Zorom – koga je prepoznala kada joj se približio pri nejasnoj svetlosti predela. Mašila se odmah puške, ali – paralisana užasom – nije uspela da je upotrebi. Videvši to, Zoro odmah zgrabi uzde njenog konja i ščepa je za ruku. Pokušao je da je svuče s konja, kada je osetio električnu varnicu s njenih tananih prstiju. Kriknu i otrča ka hordi seljaka, koji se – upaničeni čutim i viđenim – okrenuše od nje: još više su tada bili uvereni da je ona *otelovljenje zloduha pustare*. Pohrliše zatim ka kapiji dvorca i razvališe njegov katanac. Noćna straža još nije bila postavljena.

Seljaci su ušli u vrt – rušeći ispred sebe statue zmajeva – da bi stazom stigli do praga raskošne palate. Elenora je u međuvremenu doja-

hala do kapije vrta i ugledala požar u biblioteci. Pomislivši da je ona uzrok sve te propasti i uništavanja dobila je napad gušenja i pala na zemlju.

U međuvremenu, stražari su se organizovali i puškama proterali seljake. Stradao je jedan deo ogromne biblioteke. Seljaci nisu znali da se glavno blago – *sveske pripremanog zbornika* – držalo van biblioteke: u jednom prostom radnom stolu. Kada su se uverili da je opasnost prošla, stanovnici dvorca su počeli da se prebrojavaju i shvatili da nigde nema Elenore. Hajnrih je potrčao vrtom stazom i ugledao grupu mladih – bivše Elenorine učenike iz istog tog sela; i među njima jednog mladića, od najviše sedamnaest godina, koji je na rukama nosio Elenorino telo. Iako nepovređena, nije bila onesveščena već mrtva.

&

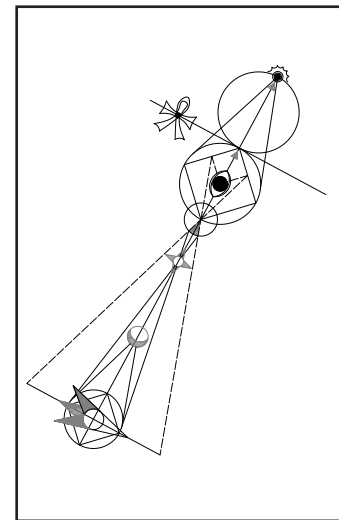
Ne toliko zbog bezbednosti koliko zbog neizdrživih uspomena, Sedište tajnih akademija je iseljeno iz ovog gotičkog dvorca i premešteno na drugo nezabeleženo mesto. Ova oaza duha je nestala isto tako kao što se i pojavila: kao *fata morgana u pustinji*.

Slična je bila i sudbina **njihovog zbornika**: izvršio je – iako nepublikovan – toliko snažne *podzemne uticaje* na duh svog vremena da su njegovi *nadzemni efekti* (– procvat reformatorske umetnosti, neočekivani dometi u lirskom simbolizmu i prirodnim znanostima –) premašili njegovu (još relativno sirovu) formu kao predložka. Tako je *on* – izvršivši svoj samopostavljen zadatak – bio (vek kasnije, od strane svojih sopstvenih sledbenika) ritualno spaljen i na golom bregu razvejan. Zato je i nazvan *pismom kule olujnih vetrova*.

Citati:

- Sen-Džon Pers: *Morekazi*
- Rembo: *Kretanje*
- Novalis: *Hajnrüh iz Osterdingena*
- Novalis: *Himne Noći*
- Malarme: *neimenovana pesma*
- Sen-Džon Pers: *Pohvale*
- Edgar Alan Po: *Al Araf*
- Malarme: *Igitur ili Elbenonova ludost*
- Bodler: *Cveće zla*
- Fridrih Helderlin: *MNEMOZINA – fragment druge verzije*
- Klodel: *Ode*

Katarina Ristić - Aglaja

LE MAL DU GRAND FRÈRE

(Extrait de “L’Horizon de Neith”)

Le nom rayé de l’identité archiancienne de la Mère des temps immémoriaux est la topographie du mal qui ne s’est pas encore déclaré, ou bien la mappemonde des points pathologiques au sein de l’âme universelle – elle est donc le rouleau en langue de feu de Sa propre volonté qui voudrait bien s’arracher au filet de l’universel, s’enfuir de la boîte noire pour s’élancer sans retour vers des espaces de l’indéfini. Le seul qui en ait les clefs, c’est Toth Hermès, mais il n’en est ainsi que du fait que sa “blessure mortelle” (la tache de son âme) a précisément les dimensions de l’espace

qu’il lui reste à parcourir pour s’identifier à la substance de sa Mère, ce qui permettrait à celle-ci de mieux se comprendre elle-même. Car cet espace offrant des possibilités se fraie le chemin/s’arrache/s’éclaire, grâce à la disparition de la boussole – forme initiale du savoir que la Mère universelle, surgie du chaos, possédait sur l’orientation spontanée dans le vide. En effet, la seule chose que cette sphère maternelle contenant un potentiel infini puisse sacrifier (étant fluide), c’est-à-dire objectiver, en tant que victime brûlée en sacrifice, c’est l’information sur les tournants jalonnant son chemin à travers l’infini.

Une formule bien trouvée permettant d’empêcher les abus du contenu de la boîte agit selon le principe que voici: si l’on essaie de l’ouvrir de force, on sacrifie un des éléments renfermés immédiatement applicables dans ce monde (et ce sont, par exemple, les cartes natales d’un territoire bien précis qui, grâce à leur confrontation, assurent le contrôle absolu des éléments pathogènes de ceux-ci), par quoi cette formule est transposée d’une forme achevée, quoique inextricable jusqu’au bout, en une forme extatique ou poétique, qui a pour but la transfiguration alchimique de l’espèce humaine, non pas le contrôle de celle-ci en tant qu’espèce restée privée de

transfiguration et réprimée dans son potentiel excessivement créateur.

C'est Toth Hermès qui fit une tentative, totalement échouée, celle d'entraver le mal en prévoyant l'endroit de son apparition, et cela sur la base de critères surannés, alors que le ciel étoilé avait déjà changé. Aussitôt après, il détruisit la mappemonde du mal, rouleau contenant la volonté maternelle, de peur que, n'ayant pas encore été déchiffrée, elle ne le trahît, précisément lui, comme le seul qui avait une tâche parfaitement mesurable au sein de la vieille élite éonique, car, à la vérité, il n'en était pas issu, s'y étant simplement faufile.

Donc, la contrefaçon stricte, non-artiste de cette mappemonde, due à Toth-Hermès, s'accomplit automatiquement, par le seul acte d'ouverture de la boîte, essentiellement violent, malgré la possession de la clé. Cependant, c'est Ananké elle-même qui, en tant que Nuit Étoilée, l'avait prescivement excité à tout cela du fait qu'il faisait partie de la vieille élite de l'éon (presque inaccessible au Génie de son tourbillon à elle), en incarnant précisément son impossibilité, non déchiffrée, de se renfermer en elle-même!

Afin de voiler ce qui était décelé et empêcher en même temps l'éruption du mal inhérent à la

nature humaine (sortie de l'état paradisiaque, accompagnée d'incendie – fin de la merveilleuse Lémourie!) – il trancha d'un coup de marteau, en brandissant la clé – la tête/la coupole/la tour/ de la Dame de la Nuit étoilée, pour la transférer aux Enfers, où elle continue à gémir par la substance de ses racines qui annonçaient la vie. Ce faisant, il dissimule soigneusement son côté obscur, tout en mettant en lumière celui des autres – du fait qu'il refuse d'accepter l'existence de ce qui dépasse la mesure de son bien, se transformant en mesure de son mal qui est à la fois celui d'ordre universel.

LA LÉMOURIE

La Lémourie – située quelque part dans le Moyen Pacifique – était de loin plus ancienne que l’Atlantide, elle possédait le temple consacré à la prunelle du Soleil.

Le sommet détaché de la Pyramide, ou bien la flèche de la vision solaire renfermait l’unité d’ombre; c’est-à-dire, son point culminant, en faisant spontanément un détour s’abreuvait à cette source; le condor (être volatile solitaire) avait aspiré, au cours d’une migration, une nébuleuse provenant de l’abîme du néant et celle-ci devint partie intégrante de son cheminement aux plusieurs remous.

Les habitants de la Lémourie étaient tellement plongés dans l’illusion simulacre de la prunelle du Soleil qu’ils ne s’aperçurent pas des circonstances mêmes de son apparition; et c’était la lie des âmes autodestructives qui tend à précipiter et à faire engoutir par le fond de tous les désespoirs la flèche de cette âme de lumière universelle la première qui ait émergé.

Le temple consacré à la prunelle du Soleil – planté au confluent des puissances souterraines,

aussi bien que les habitants ressemblés tout autour, sombrèrent au-dessous du fond océanique recouvert d’algues. Ceux qui étaient trop exaltés de la beauté ne rendaient pas compte de la nécessité de faire refroidir le disque solaire où s’inscrirèrent les contenus de prophéties concernant le globe de lumière nocturne, sis sur le socle central à l’intérieur du temple. Bien qu’il fût causeur des incendies de forêts.

Un certain nombre de survivants transportèrent le globe de cristal et son disque sur le continent voisin d’où ceux-ci arrivèrent enfin sur l’Atlantide. C’est que seuls les habitants de l’Atlantide – bien que privés de l’idée sur le premier créateur, avaient construit de nombreux anneaux autour du terrain destiné au temple consacré au Soleil.

Le globe ainsi transférée, émis enfin, par des rayons, son contenu – interprété par le disque – aux anneaux circonvoisins, dessina la constellation des taches solaires, correspondent tant au visage de la mère créatrice qu’aux points du mal dans la nature humaine.

Cependant, les habitants de l’Atlantide n’ont pas su extraire de cette mosaïque inanimée le fil de lumière de la mère ancestrale filant après la mort ce que faisaient les Lemours – en plongeant

dans la profondeur de sa vision d'un avenir lointain, c'est-à-dire en rendant l'avenir à la fois agissant dans le présent et en marquant un tournant à l'égard du passé.

LA NOSTALGIE D'UNE JEUNE
FILLE D'ATLANTIDE

(Extrait des “Divagations par les contrées des Mères”)

Le raisonnement torrentiel de la Mère se heurtant brutalement contre une île laissa une profonde empreinte: registre des noms des esprits bannis, parmi lesquels elle-même figurait à la tête, comme transposée par oubli en sa propre fille. C'était celle “qui ne connaît plus sa caste ni son rang, mais dont le songe encore se souvient...”* (Saint-John Perse).

Le tourbillon de disparition de la Mère traça des ceintures concentriques de la ville insulaire: dépôts dessinés par le vent autour du noyau de son savoir échappé. Mais, de retour de ses randonnées parmi les étoiles, où le sceau de sa classe subsistait derrière la nébuleuse blanche la plus éloignée, elle fut proscrite, à son tour, les îliens, avec qui sa vie avait été entrelacée, ne l'ayant pas reconnue. Et la présence d'Eros enfant, avec qui elle s'aventurait parmi les fleurs gigantesques, se trouvait remplacée par des statues de jardin.

Un autre changement terrible s'était produit pendant son absence: le recensement des habitants qui excluait les esprits circulant dans les espaces intermédiaires entre l'île et les mondes éloignés, tant ceux du globe que ceux des parties du ciel étoilé que l'on ne pouvait jamais voir du sol de la Terre /et c'étaient précisément là les sources inéclaircies de l'hétérogénéité de l'île et des îliens, accrues jusqu'au seuil du prodigieux/.

C'est ainsi que les esprits du revers des Pléiades recherchèrent un autre emplacement pour leurs propres plants de végétaux intelligents et d'étoiles lumineuses: ils trouvèrent d'abord l'Égypte, puis Chypre, Crète et Délos. Et ce ne fut que là qu'eut lieu l'émancipation du genre humain s'affranchissant de la classe d'esprits extraterrestres: de ceux qui avaient descendu, du haut des cieux, les armoiries de l'archiaïeule pour les enfouir dans les profondeurs de la Terre.

En effet, les graines stellaires, que la Mère avait semées, firent émettre par les plantes leur propre lumière douce et acquérir par certains animaux l'intelligence des étoiles, ce qui leur permit de devenir humains. Ensuite, on vit surgir des édifices de l'aile nocturne de la nature, propres à

assurer la vie et l'orientation des insulaires sur la planète et dans le ciel de celle-ci.

Un instant de silence – au sein de la forêt vierge surabondant de bruits – fut le dernier avertissement conseillant l'abandon de l'île. Seul un petit nombre de ceux qui s'enfuirent à temps – ceux qui n'avaient pas le sentiment de supériorité – furent témoins de l'apparition de l'étoile verte, ce qui éclaircit l'origine de l'espèce insulaire. Et ceux-là furent les seuls qui, comme conduits par elle, devinrent des Hyperboréens. Alors que les îliens naufragés continuèrent à flâner par les mers, comme des spectres squelettiques aériens: et épaves lumineuses d'autrefois ou bien des Lémours défiant le temps.

EXTRAITS

Les insulaires survivants fondèrent dans les lieux de leur débarquement – une île égéenne – une nouvelle Athlantide. Et comme la lumière de la constellation maternelle, céleste et océanique, n’illumina pas longtemps ce nouveau lieu d’habitation, – se limitant à abreuver juste les limbes de la petite fille d’Athlantide, – ils décidèrent à installer cette dernière au centre de leur nouveau temple: emplacement d’où les rayons du Soleil nocturne, en traversant son corps, agrandi par la projection, s’étendraient sur toute la cité. Mais, elle s’y opposa. C’est que de cette manière, la boussole de son corps astral perdrait le pouvoir magnétique, le seul à pouvoir indiquer le flux et le reflux de l’énergie obscure de la Mère, qui perdait connaissance sur son chemin circulaire d’excommuniée.

Dans le limbe très perméable de la petite fille d’Athlantide, un fluide épais de l’époque d’avant la genèse, et s’y cristallisait en se transformant en l’éclairage de l’avenir post-apocalyptique. Mais, elle aurait mieux aimé être une girouette indiquant le mouvement des mauvais esprits de passage, que de s’asseoir au centre rayonnant du temple qui entravait la force d’éclairage de celle

qui lui ait absolument inconnue: celle qui réarranger l’avenir de l’île après sa mort – de façon à ce que celle-ci ne soit pas fétichisée (comme cité de statues) et que cela ne mette pas fin au matriacat – dans l’espace majestueux entre le ciel et la mer.

La petite fille d’Athlantide, étoile abattue, solitaire – symbole de l’étroitesse de tourbillonnement – était le dernier rejeton du château de Corail et à la fois souveraine du royaume des morts. En effet, la durée de la race des êtres intelligents sous-marins, qui aspirent à créer un édifice parfait – celui qui, à leur apogée, sont précipités dans un remous qui fait sombrer les bateaux, soit limité. Mais, en vue de le ressusciter, toutes les autres fées sacrifièrent leurs cheveux de corail, les branches d’étoiles, cueillies avec joie: ce fut leur dernière tentative d’asservissement du ciel étoilé par un miroir ocellé du monde sous-marin. Car, il était impossible d’empêcher la coquille de la nuit de s’ouvrir au foudroyante nouvelle inattendue; il était impossible d’amener les perles à continuer de dormir dans la sphère blanche stérile de la lumière, – qui refuse les marques de rougeoiement de l’aube qui imprégnaient régulièrement l’écume de la mer. Ce n’est qu’à la

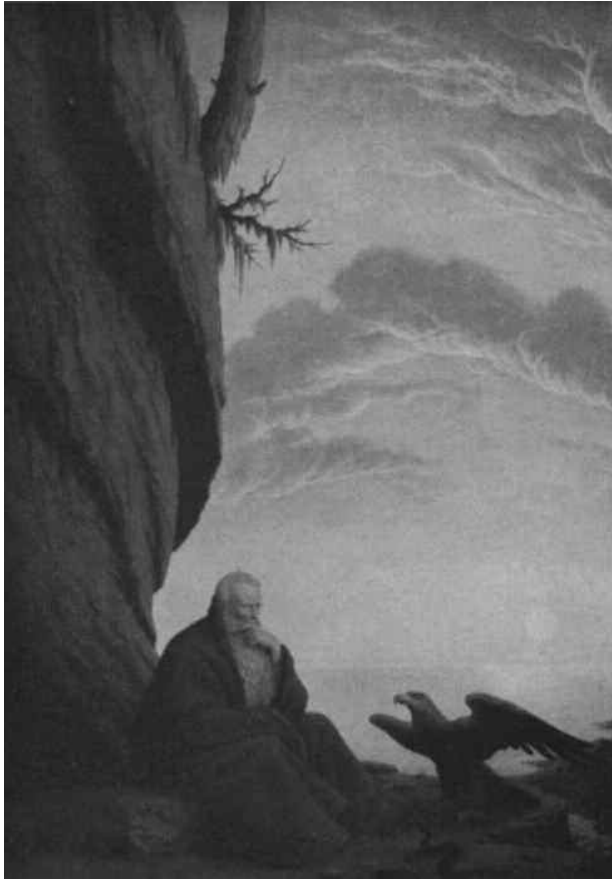
suite d'une telle clarification des sources immémoriales de toutes les voix – ce qui causait continuellement des pas en avant à travers la zone d'indétermination crépusculaire de l'humanité – que la fille de la mère ancestrale décédée est associée aux Pléiades. Cette incertitude des communications dans le noir est transfigurée finalement en un espace de transparence voilée: spectacle de la millionième nuit crépusculaire!

On lui dit: “Il n’y a pas d’autres moyens de te recenser comme résidante de cette cité insulaire, que sous la terme d’une unité endémique qui a germé au cœur de ce temple souterrain. Tu aurais dû occuper ta position au sommet-même de la hiérarchie, en remplaçant ta Mère qui a disparu et être l’égide du temple, défendant celui-ci contre scribe qui, sournois, enregistre nos prévisions. À présent, tu n’est qu’un zéro illimité, et si tu te mets en route, sans posséder le document nécessaire délivré par nous, et indiquant ton origine, tu seras livrée à toutes les vicissitudes. ”

Ayant appris qu’elle était à ce point privée de ses droits, il y eut dans les limbes de la petite fille de’Athlantide une rupture de l’être résonnant de sa mère – si bien que la fille fut précipitée dans un nouveau néant maternel (écume de crépuscule marin), perdit tout contact avec son passé sur la

Terre (en particulier avec le nouveau temple insulaire). Ensuite, dans son état d’apesanteur, elle s’élança vers le ciel noir de l’avenir après avoir fait épanouir sa fleur bleue aquatique en une lampe éclairant la coupole nocturne, celle qui brille au-dessus de l’île, mais qui fait descendre aussi son pétiole (mèche) jusqu’à son temps présent – à travers l’ouverture au sommet de la pyramide spontanément érigée du Soleil immobilisé. Et ce n’est que ce monde-là, ayant existé une fois dans le temps, qui fut extrait du temps en tant que monde modèle ou monde astral.

(La source d’inspiration de ces deux brève élégies furent les Tries élégiaques pour piano. - Rachmaninoff)

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-4

РИСТИЋ-Аглаја, Катарина, 1968-

Кула ветрова [Електронски извор]. потрага
за параметром зла : Катарина Ристић-Аглаја. -
Београд : Сфаирос : Теслијанија - Бела
голубица ; Сремски Карловци : Издавачка
књижарница Зорана Стојановића, 2013 (Београд
: Бањац графика)

Начин доступа (URL):

[http://www.sfairos.org/kulavetrovakatarinarist
icfinal.pdf](http://www.sfairos.org/kulavetrovakatarinarist
icfinal.pdf). - Насл. са насловне стране

документа. - Документ је у PDF формату -

Опис извора дана 05. 12. 2013. - Део текста
на франц. језику.

ISBN 978-86-6325-014-7 (Сфаирос)

COBISS.SR-ID 203308044